

Životopisy rodu Daňků

V Kolovči L.P. 2008 , P. Antonín Daněk

- 1)Děda: Josef Daněk, babička Marie D. z rodu Oberfalcerů**
2)Syn: Antonín Daněk a jeho děti
3)Rod jeho manželky Marie z rodu Krátkých z Nesměně

OBSAH:

Zápisky ze života – Antonína Daňka.....	5
1. Životopis dědy Josefa a babičky Marie Daňků čili babičky rodičů Ant. Daňka a tím prarodičů	5
2. Děda jako sirotek – jeho mládí v Žírci.....	5
3. Děda znalec přírody – ptáků – pytláčení – s vozíkem na dříví.....	6
4. Vojákem v 1. světové válce.....	6
5. Naše babička v Žírce u Kalců.....	7
6. Život tehdy na vesnici.....	8
7. Rod babičky Oberfalcerů – Krasejovka - sirotek.....	8
A - Data dětí, vnuků, vnoučat.....	9
B -osobní data: prarodičů.....	9
C - Osobní data rodiny Daňků z Kam. Újezda – Nádražní 331.....	10
D - Různá data.....	10
Rod z babiččiny strany = rod Oberfalcerů.....	10
Schéma rodu Daňků = z dědovy strany.....	10
8b. Rod prababičky Oberfalcerů	11
9. Životopis újezdské babičky Marie Daňkové roz. Oberfalcerové.....	12
9a. Schovankou u Kalců v Žírce a služkou v městech Č. Budějovicích, Tábor, Praha.....	12
10. Poranění pravé ruky.....	13
11. Pomocnou sestrou v nemocnici – Č. Budějovice.....	13
12. Seznámení se a svatba.....	14
13. První vlastní dům – můj domov – Tondovna.....	14
13b Rod mé manželky = rod Krátkých z Nesměně.....	14
13c Příbuzenství mé křestní kmotry „Andy Malé“.....	15
Život kmotřičky.....	15
13c Přehledné shrnutí našeho rodokmenu Daňků.....	16
13d Můj životopis – Antonín Daněk.....	16
14 Krajina Nespice.....	17
15 Mé rodiště Nespice osada Podvítovčí.....	17
Život mé křestní kmotry Anny Malé.....	18
16 Můj první domov Tondovna Na Zahrádkách.....	18
17 Mé ranné mládí v Tondovně = Na Zahrádkách.....	19
18 Příroda všady kolem.....	19
19 Pes Hoke.....	20
20 Historiky ze Šumavy.....	20
Svážení dříví v zimě z Javorníku.....	21
21 Soška P. Marie.....	21
Výměnkářka Ševčíková a Vlčků.....	21
22 Osud Kamaráda Venouška Vlčků.....	22
23 Život na Šumavě – teta Bouřků z hory Benešovy.....	22
24 Vsuvka.....	23
Začal jsem mluvit.....	23
Věra v Boha.....	23
25 Samota „Tondovny“.....	24
Škola obecná v Benešově Hoře.....	24

26	Odstěhování se do Kamenného Újezda.....	24
27	Nezaměstnanost.....	25
28	Farář Eibl způsobil v Kam. Újezdě pohoršení.....	25
	Přání maminky aby 1 její dítě se stalo knězem.....	26
29	V internátě sv. Petřínů.....	26
30	2. světová válka, nasazení v továrně Velešín, frézařem.....	27
31	Po maturitě na gymnáziu.....	27
32	Zavření seminářů PTP mimoň.....	28
33	V Pražském semináři.....	29
	34 Ve vězení, odchod z Pražského semináře.....	29
	Studium pedagogické fakulty.....	30
35	Opakování životopisu od dob studií.....	30
	Stal jsem se učitelem / Životopis zkráceně.....	30
	Přechod můj do klášterní školy Petřínů v Č. Budej.....	31
36	Řeholníkem – fráter Josef.....	31
37	Nasazení v továrně Velešín.....	32
	Můj pracovní stroj – kopírka.....	32
	Dokončil jsem gymnázium a maturita.....	32
	38 Konec války.....	32
	Učitelem v Lažišti u Husince.....	33
	Osobní životopisná data Antonína Daňka.....	34
	Učitelská působitě po vojně podle okresů:.....	34
	Jednotlivá učitelská místa:.....	34
	Kněžská působitě:.....	35
	Různé rodinné události:.....	35
39	Po maturitě v semináři, ale nástup komunistů.....	35
40	Škola v Zátóni.....	36
	Zátoň u Lenory.....	37
41	Zážitky v Zátóni.....	37
42	Znovu odveden na vojnu.....	38
	Znovu na vojně. Důstojnická škola.....	38
43	Důstojníkem v Karlových Varech.....	38
44	Důstojníkem v Karlových Varech.....	39
	Ještě o době v důstojnické škole.....	40
45	Oženil jsem se.....	40
	Ještě několik vzpomínek na závěr mé vojen. služby.....	40
46	Po vojně 1. učitelské místo v Kuří u Benešova.....	41
	Další škola: Bukovsko u Malont.....	41
47	Podvody učitele Hejkrlíka.....	41
48	Plán postavit si rodinný domek v K. Újezdě.....	42
49	Zpustošené pohraničí.....	43
	50 V Bukovsku.....	43
51	Opravoval jsem školy – Oprava škol.....	43
	52 Udání v Bukovsku.....	44
52	b Vsuvka o Bukovsku.....	44
53	Přestěhování do Věžovate Pláně.....	45
54	Příjezd, stěhování do Pláně.....	46
55	Obyvatelstvo a Politika školství.....	47
	Hraní divadel v Pláni.....	47
56	Jak jsem se stal baráčníkem.....	47
	Baráčnícký sjezd v Praze.....	48
	Skončení ve Věžovate Pláni.....	48

57	Ještě drobné vzpomínky na Pláň.....	48
58	Nástup v Dol. Třeboníně.....	49
	Zrušení školy v Černici.....	49
59	Otevření školy v Třeboníně.....	49
	Učitelé a osazenstvo.....	50
60	Stravování.....	50
	Veřejná funkce.....	50
	Začal jsem studovat dálkově II. stupeň.....	50
61	Hospodářem národ. výboru.....	51
	Také funkce v ROH.....	51
	Politické uvolnění v r. 1968 – 69.....	51
62	Zpětné ohlédnutí na mé učitelování v Třeboníně.....	51
	Pozadí mého vyhození ze školství a z Třebonína.....	52
63	Výslechy u policie a kriminálky.....	52
63b	Těžké chvíle pro rodinu.....	53
	Maminka to statečně snášela.....	53
	Strach z vyhození ze školy. Rozsudek – vyhození ze školství.....	53
63c	Hledal jsem jiné zaměstnání – bez práce.....	53
	Zaměstnán v pivovare Samson jako strojník chladicího zařízení.....	54
64	Loučení s pivovarem Samson.....	54
	Opět učitelem na okrese Klatovy: škola Chudenín.....	54
	Učitel přede mnou.....	54
65	Složitá politika v Chudeníně.....	55
	Škola v Chudeníně zrušena.....	55
66	Přeložili mne do II devítiletky v Nýrsku.....	55
	Učitelem v devítiletce Nýrska.....	56
67	Přeložení na další školu: Nezdice u Sušic – V Nezdicích u Sušice.....	56
68	První má mozková příhoda.....	56
69	Léčení ve Vyšším Brodě.....	57
	Znovu nastupuji učit v Nezdicích.....	58
70	Důchodový věk, 60 roků.....	58
	Konec učitelování.....	58
	Hledal jsem různá důchodová zaměstnání.....	58
71	Práce na vodojemu na Bukovci.....	59
	72 Hlídačem v drůbežárně v Plavnicích.....	59
	73 Konec mých civilních zaměstnání. Sametová revoluce.....	59
74	Pád komunismu.....	59
	75 Jáhnem.....	60
	Malý osudový zádrhel.....	60
	Jáhnem v Rudolfově.....	60
	76 Smrt mé manželky.....	61
	77 Má žádost o vysvěcení na kněze.....	61
78	Slavnost mého vysvěcení v Kolovči.....	61
	79 Různé pastorační aktivity a opravy.....	62
80	Stáří a nemoce se hlásí.....	62
	81 Zhodnocení kněžského působení v Kolovči.....	63
82	Zamyšlení nad životem.....	63
83	Přehled o mých nemocech.....	64

Zápisky ze života – Antonína Daňka

Nar: 20.10.1925 v Nespicích

Pouštím se do psaní pamětí o svém životě. K tomu prosím o pomoc Boží a Duchu sv. Začínám 13. června 2006, tedy na svátek sv. Antonína, kež i tento můj křestní patron a můj anděl strážný nad mými slovy bdí. To všechno je přeci zapotřebí u každého našeho počínání.

1. Životopis dědy Josefa a babičky Marie Daňků čili babičky rodičů Ant. Daňka a tím prarodičů

Důvod proč jsem se rozhodl psát není oslavný, protože jsem jen nepatrný človíček t.č. služebník Pána, ale pro zachování pamětí celého našeho rodu, pro poučení mým dětem. Já jsem si vždy vážil toho, že jsem z šumavského rodu Daňků po tatínkovi a po mamince z rodu Oberfalcerů, což je určitě daleký pozůstatek šlechtického rodu Oberfalcerů ze sousedního Rakouska = Za Karla IV to byla důležitá součást koruny české tzv. Horní Falc. Mnohé z těch dětí toho rodu se provdaly i do Čech a mnozí zchudli. A jméno Daněk, jméno dobrých Šumaváků, srostlých s přírodou. Daněk, německy Damhirsch znamená dáma mezi jeleny. Takovým typickým Šumavákem byl můj tatínek a váš praděda Josef Daněk, kterého jste znali, když žil v Kamenném Újezdě. On, tedy náš praděda se narodil ve vesničce Masákova Lhota, kousek od Zdíkova. Tenkrát se rozlišoval (Velký) Zdíkov a Zdíkovec. Ten Zdíkovec je sice menší, ale byl a je tam stále i dnes farní kostel, takže do kostela chodily celé vesnice z okolí pěšky do tohoto Zdíkovce, po cestě (silnici) s různými zkratkami na z Žírce, Račova, Putkova.

O Masákově Lhotě a tatínkově rodném domku nevím nic podrobnějšího. Asi pocházel jen z domkářské chalupy. Byl ale sirotkem, což se tehdy často stávalo, protože ženy u porodu umíraly a pak otec děti různě rozstrkal tam, kde se jich ujaly než dítě trochu vyrostlo a musel se takový sirotek pak sám nějak uchytit, čili prací se dopracovat.

Děda se tedy narodil v té Masákově Lhotě r 1888. Jako sirotka se jej ujali příbuzní z Žírce. (u Zdíkova) Tento Žírec je osudnou vesnicí a místem pro náš Daňků rod. Dnes v r (2006) je to úplně změněná, nepatrná, téměř jen chalupářská vesnička.

2. Děda jako sirotek – jeho mládí v Žirci

Tak tedy děda jako sirotek byl přijat u příbuzných na statku, kde se říkalo u Horejších, protože dům byl skutečně trochu nahoře nad rozcestím směr Račov.

Byl to největší statek ve vsi. Ještě po válce tak kolem r. 1955 jsem tam rád zajížděl při svých toulkách po Šumavě. Hospodářství stálo i s mnohými kolnami. Titulovalo se tehdy strejda a teta Hořejších.

V tom stavení prožil děda svůj mladý věk asi tak do vypuknutí války tj. první světové 1914.

Byl tam jako sirotek, tedy jako tzv. pacholek tj. pomocník pro všechno. Pracoval tedy za stravu a oblečení. Žádné peníze na nějakou vkladní knížku za práci. Hlavně byl pasákem dobytka. V každém stavení měli nějaký kus dobytka (krávy, býky, jalovice, kozy, husy) a to všechno ráno v danou hodinu vyrazilo na obecní či soukromé pastviny, kterých bylo kolem vesnice mnoho. Často byly ty pastviny rozděleny ohraničeny kamennými zdmi, naskládanými od předků, někdy jednoduché ohraničení z dřevěných klád či latí. Pastviny jak si ještě pamatuji byly různé prorostlé různě vysokými jalovci s různými skalisky a velikými balvany, které nebylo možné přemístit na okrajovou zeď. Děti jednotlivých chalupníků (sedlák byl jen p. Herejš) si zahnalý svůj dobytek do svých pastvin i s husami. Celé dny tak děti trávil na pastvě. Hrály si všemožné hry, zpívaly,

hulákaly na sebe halekačkami. Viděl jsem to několikrát ještě po válce a byl to nádherný dnes nepochopitelný zážitek. Večer v určitou hodinu zase se stádečka dobytka hnala zpět k vesnici. Silnice, lépe řečeno cesta byla pokálena přemnoha výkaly krav. Husy, krávy, kozy, všechno mělo různě výškově znějící zvonečky a zdálky bylo slyšet jak se blíží k domovům. Zvonečky byly nutné i proto, aby se zvíře našlo, když ze zvědavosti uteklo z pastviny třeba někam do lesa atd.

Tak trávil své dětství děda Josef Daněk. Na podzim se příležitostně po lesích dělalo dříví pro zimní topení a podle potřeby různé opravy zemědělského zařízení. Učil se tak nejruznější tehdejší řemesla hlavně od dřeva a vyučil se zedníkem. K zedničině i tzv. fasádníkem, což bylo tehdy vyhledávané umění. Od 18 do 25 roku jezdil tedy také jak se říkalo do světa, tj. Po říši Rakousko-uherské, do Vídně, do Maďarska - Budapešti, Užhorodu, Mukačeva - jak tam zdobil domy bohatých měšťanů a domy a budovy okrasnými rokokovými, či renezančními ozdobami. Mnoho takových barokních i moderních ozdob na římsách domů, mnoho soch, hlavic sloupů, reliéfů, to všechno musel takový fasádník umět z malty utvořit.

3. Děda znalec přírody – ptáků – pytláčení – s vozíkem na dříví

Dokud byl ještě nedospělý byl jen pasákem, často drvoštěpem, v přírodě dnes a denně. Vyprávěl mi, jak byl v Žirci vyhlášeným znalcem ptáků, čili tzv. ptáčník, který musel umět ptáky napodobením zpěvu přilákat a ulovit. Skutečně mi předvedl různé trylky: drozda, slavíka, pěnkavu, kukačky, kosa. Jednou jsem ho prosil, - to už bylo v době mého mládí – prosil, aby mi nějakého ptáka chytil. Chodil jsem s ním strašně rád na dříví s jeho pověstným vlastnoručně zhotoveným vozíkem. Na silnici u Štilce mi tehdy dokázal chytit kvíčalu. Tyto kvíčaly tam v houfech sezobávaly jeřabiny při silnici, když táhly na jih. Jindy v lesíku na Bukovci mne naučil rozpoznávat takové malinké ptáčky české kolibříky, kteří se třepetali ve vzduchu na jednom místě třeba 5 minut a dnes již jsou asi vyhubeni a dál mi chytil 2 červenky. Na tyto mne naučil udělat takovou past položenou do mechu v hustém lese. Ty červenky skáčí hodně po zemi a skočí po zízale v pasti, ta sklapne. Jenže babička mi to rozmluvila a musel jsem je pustit na svobodu. Na jiné ptáky uměl vyrobit speciální lepidlo na větvičky a mnoho dalších figlů. Za první republiky, byla bída a nezaměstnanost i pro zedníky: Chudí lidé museli i pytláčit. Babička sice mu to rozmlouvala, ale ta pytlácká vášeň a hlad tomu někdy nezabránil. Několikrát mě s radostí při shánění dříví zaučoval nejen lákat ptáky či bažanty a koroptve, ale umět pokládat oka na zajíce. Uměl bych to dodnes a poznám zaječí stopy a cestičky. Tam se připevní oko a je zajímavé, že zajíc prostě z cestičky neuhne a když mu do vyzkoušené cestičky stojí drátěné oko, tak ho nenapadne drát obejít, ale snaží se prostě za každou cenu tím okem prolézt a tím za sebou zatahuje smyčku oka a je chycen. Někdy krátký čas i kňučí a tím by prozradil hajnému, že tam řádí pytlák. Za čas přeci jen ztichlo a pytlák třeba druhý den ta svá nastražená oka musí projít a večer nebo v noci odnést domů, nebo zarovnat do otepi dříví, jak se tenkrát trochu smělo nosit si z lesa dříví. Dva klacky přes rameno a na nich napíchnutí otep dříví a v ní tedy někdy zajíc ... To jsem ale přeskočil do 1. republiky. Vrátil jsem se na Šumavu do Žirce, do dědovo dětství, tedy v době Rakousko Uherska. Pasení dobytka, řemeslná práce doma. Děda uměl nádherně vyřezávat. Znal podrobně vlastnosti a vzhled druhů dřeva všech možných stromů a keřů. Na velikonoce vyráběl takové krásné holubičky, které se věšivali do tzv. sednice u stropu. Když jsme se stěhovali za 1. rep. ze Šumavy do Již. Čech, byl to hřích tam nechat tolik krásných vyřezaných ptáků. Nevím kam se to časem všechno podělo. Jen si vzpomínám na tak 30 cm velikého kominíčka se žebříkem, štětkou. Hnízdo s vlaštovkami. , sojku. Dlouho jsme měli tetřeva hlušce, jeleny, zajíce.

4. Vojákem v 1. světové válce

Už tenkrát měl prý děda povahu tichou, bez okázalostí, trochu zamlklou, protože jistě viděl ten svůj smutný úděl pasáčka, sirotka bez lásky matky. Pak nastala válka a jeho pochopitelně také na vojnu odvedli. Jistě chápal, že vlastně nemá žádný skutečný domov. Nějak se nějaký čas motali spolu se strejdou Kadlecem z dolní části Žirce a ještě s nějakými Šumaváky. Dostali se do tzv.

Kumpanie na bojiště do severní Itálie. Tam po bitvě na Piavě táhli nějak přes Černou Horu, Chorvatsko. Vyprávěl nám mnoho. Neznal tenkrát zeměpis, ta města, ale všady stejně šlo hlavně o to, jak si zachránit holý život. Jednou při takovém marši věděli, že mají jít na bodáky nebo do zákopů se šrapnely, a tak se nějak se strejdou Kadleců domluvili, že si způsobí na noze bolestné puchýře, aby je musel lékař uznat za neschopné pochodu. Natrhali si tam nějakou bylinu, děda mi nedokázal jí popsat. Dali si jí do bot a za pochodu se jim utvořily krvavé a modré puchýře z otravy (snad pryskyřníku). Lékař a „hauptoficír“ sice podezírali ze sabotáže a řádili, ale po nějakém čase v base je museli pustit a unikli tím bitvě na bodáky. Jindy za pochodu různě pokulhávali až se kumpanii ztratili. Jenže i to bylo krajně nebezpečné, protože zběhy stříleli.

Vyprávěl děda, jak jednou někde sehnal láhev olivového oleje, vlastně 3 flašky a schoval si to do jednoho kanálu při silnici, že se tam po válce proto třeba vrátí.

Přerůzným asi kličkováním se mu přeci jen podařilo dostat se z bojových operací k nějaké vojenské jednotce, která kontrolovala obyvatelstvo na Slovensku a Maďarsku. Už tenkrát nutil hlad lidi šmelit a tak neodevzdávali vojsku a státu povinné dávky např. maso, daně obilí, koně. Děda s nějakými vojenskými německo-rakouskými oficíry chodili po barákách, kontrolovali půdy, špiže atd. Tak asi přežil válku. Máme někde několik málo fotografií dědy ve vojenském, asi jen jako vojína v kamaších. Částečně se naučil německy už tehdy na vojně i na poutích zednických v cizině.

On většinou rozuměl dobře když Němec hovoří, ale sám to už v době kdy mu bylo třeba 50 let uměl německy odpovědět, ale většinou nějakou němčinou krajovou, asi vídeňskou. Dnešní mládež by nedovedla pochopit, jak těžký život tehdy byl, ale ani slůvko fňukání. Prostě umět se poprat s jakýmikoli potížemi.

5. Naše babička v Žírci u Kalců

V Žírci se lidi jeden druhého ctili a žili jak jedna rodina. V létě pastva, chudá políčka, na podzim i v zimě dřevorubectví, v zimě přástky lnu. Ještě donedávna stály o samotě takové chýše, kde se pracovalo se lnem. Byl to celý obřad: máčení, bělení, barvení hlavně předení svitků nití nebo z ovcí přadýnek vlny a tkaní látek.

Však rod maminky byl z rodů tkalců. Jmenovali se Kadleců či Tkadleců a říkalo se u nich odjakživa u Kalců č7. Když se děti škádlily a kluci doráželi na holky, křičeli: Marjanko z čísla sedm nespi a vyjdi před dům.

Ten dům stojí dnes na malém dolním rozcestí, dříve kolem tekla horský potůček, vedle zase dům dalšího řemeslníka bednáře, kde se říkalo u Bednářů, (číslo 8), ale jmenovali se Daňků, čili to byl vlastně bratr tatínka asi starší bratr, který taky osiřel a taky se nějak usadil v Žírci, taky zprvu asi jako pasák či pacholek. Naproti jejich baráku tekla z hor od lesů krásná čístonká voda z potrubí ze dřeva, vedeného z dalekého lesa. Ty koryta téměř před každým domem znal už i dobytek jdoucí z pastvy a tam se napojili, protože na pastvě bylo někdy horko.

Také se používalo hodně označení majitelů s jmen koncovkou „ojc“. U Kalcojc, U Horejšojc, Bednářojc, většinou podle toho jaký úkol kdo ve vsi měl. V Žírci byla i menší hospoda, pod Horejšejc. Ti se zmohli už na první zděný barák, modernějšího typu. Celá vesnička vlastně byla jedno příbuzenstvo. Proto také církve tehdy přísně sledovala, aby se nebrali pokrevní příbuzní. Děvčata chodila proto na služby do měst, či do světa a klucí na vojnu a tím se krev nekřížila. Všední den byl na vesnici jednotvárný, ale smutno nebylo. Po večerech se v zimě dralo peří, tkaly látky, upravoval len - přástky, i taneční večírky po domech.

6. Život tehdy na vesnici

V mnoha chalupách byl kolovrátek na předení ovčí vlny. U Kalců byl tkalcovský stav. Ještě si ho pamatuji. Stavení a stáje popisovat nebudu, to je často vidět v muzeích. Svítilo se petrolejem, ve chlěvě kahanem, kde byla sláma lucernami, Černá komora na uzení masa, komora špajzka s truhlou a v ní otruby pro dobytek a mouka na vaření, velká sednice, velikánský rodinný stůl. Dlouhá lavice kolem kříž, svaté obrázky, kachlová kamna. Kamnářské řemeslo bylo také výhodné. Na kamnech pec pro vyhřívání si zmoženého těla a nemocných a kocour si tam hověl. Další a další speciality. Mléko se zvrťelo, máslo ztloukalo, makovice sřezávali, obilí mlýnkem přefukovalo, pražená káva, sýrové homolky. Mnoho dnes neznámých věcí. Já si mnohé ještě pamatuji a je mi teď 80 let.

Občas i společná modlitba, májové zbožnosti u kapličky každý den večer, kdy se i mladí mohli okukovat a namlouvat. Faleš nebylo tolik i když vypočítavost a touha mít víc byla také, ale lidé se ovládli.

V neděli se skutečně snažili nedělat. Volné soboty se tenkrát neznaly, jen sobotní odpolední úklid. O to radostněji se lidé v neděli ustrojili a šli téměř všichni do kostela. I když často i několik kilometrů pěšky. Někdy společný jeden žebříňák, v zimě velké saně, šlo to jen tam, kde byly koně a to bylo málokde. Na trzích kolem kostelů se i lecos koupilo. Obchody úplně jen jednoduché na policích měli jen cukr, cigorku, krupice, hrách, ňamky neboli cukroví, brousky, kosy, hrábě, tkaničky do bot, dřeváky, hřebíky, motyky, hliněné žejdlíky na dojení mléka či hrnečky. Doma zůstávali v neděli dopoledne jen pacholci, případně služka pro domácnost. A někdy v místě kde byl kostel se část vystřídala na ranní mši sv. a další šli v 10 ho na „velkou“ a babičky ještě někdy odpoledne na požehnání.

Horší to bylo se školou. Nějaký čas ještě v době před tereziánské chodily jen děti bohatých a kdo chtěl. Časem byla zavedena povinná školní docházka a to nevím, jestli už za Rakousko Uherska. Jen vím, že babička mi vyprávěla, že v létě všechny děti do školy nechodily. Až v zimě se muselo brodit závějemi ze Žírce do Zdíkova. Musely dohonit pak ty děti bohatší v psaní, v pravopisu, v počtech, sečítat, odečítat, násobítku. A to řídící ji obdivoval a pochválil, jak to brzy naše babička zvládla. Když šla v neděli do kostela, šli kolem zámku ve Zdíkově a tam za plotem v parku se procházela neparáděná děvčata menší šlechty či kluci a měli lepší druhy ovoce a ona na ně jen koukala jako na bytosti z jiného světa. Dneska už i ten park je tam zpustlý.

7. Rod babičky Oberfalcerů – Krasejovka - sirotek

Trochu jsem do toho vyprávění o dědovi Daňků přimotal jiné doby.

Přejdu teď už k vyprávění o babičce, čili mé mamince zlaté a obětavé a řekl bych světicí Marii Daňkové. Jak jsem již v úvodu řekl rozené Oberfalcerové. Několik jmen, rodin toho jména se v Již. Čech vyskytuje. Myslím že její maminka pocházela právě také tam ze Šumavy od Žírce a sice z vesnice Putkova a sice z rodiny, kde vyráběli kromě puten pro pití pro dobytek i různé škopky a říkalo se u nich u škopkovejc = ů. Jmenovala se tedy roz. Škopková. To její maminka tedy moje prababička prý byla pověstně krásná žena. Krásné zdatné postavy, černé vlasy, jenže chudá. Jako každá dívka se toužila vdát a tak si šla vydělávat jako dělnická pomocnice u zedníků do Vídně. Tam chodilo za prací mnoho Čechů i Češek. Namluvil si jí tam Oberfalcer. Ještě před tím, než šla do té Vídně se do ní zamiloval nějaký jiný chlapec, nevíme odkud. Ale musel nastoupit na vojnu do Čes. Budějovic a sice sloužil vojnu v těch kasárnách které jsou ještě dodnes kasárnami z hlavního nádraží (ulice souběžná s Lanovkou) po obou stranách ulice kasárna, říkali jim Husovy kasárny. Tam ten chlapec voják sloužil, měl službu stát celou noc na stráž u vchodu do kasáren. On však zatoužil po naší dívce a ze stráže utekl. Tenkrát to bylo přísné a dostal přesně nevím – velmi těžký trest nebo dokonce zastřelení. Ta naše pramaminka pak odjela do Vídně za prací a tam si namluvila Oberfalcera. Ve Vídni se ale asi těžkou prací udřela. Ženy musely nosit zedníkům v putnách na

zádech maltu do poschodí domů. Dostala souchotiny a to bylo tehdy nevyhlášené a po čase zemřela. Zanechala však sirotky, dvě dcerky – moji maminku a Kateřinu. Ten Oberfalcer byl ale tvrdá, velmi osudná, dá se říct až sobecká povaha. Byl to naší babičky, Marie Daňkové, mojí maminky, tatínek. Maminka se snažila chovat k němu vždy dobře, jako ke svému otci. Neuvedl jsem, že se maminka narodila z té rodiny 25.3.1897. Myslím že v Krasejovce u Kameného Újezda. Tehdy to patřilo a dodnes patří farností pod Římov. Tam v Římově je ta její maminka, která zemřela na souchotiny, pochována. Pátrali jsme po místě hrobu, hrobník si ještě pamatoval ten případ úmrtí a po paměti věděl, že byla pohřbena vpravo při vchodu na hřbitov nedaleko od vrat, ale písemné doklady a čísla hrobu nezjistil. Krátce to o ní shrnu. Její rodiče čili matka pocházeli z Putkova na Šumavě za Žírcem z rodu Škopků. Byla prý velmi pověstně krásná černovláska. Prvně se do ní zamiloval ten vojín. Ale žila v Chlumu u Besednic v jižních Čechách. Tam si jí namluvil p. Oberfalcer. Narodila se jim 2 děvčata: Kateřina a Marie – moje matka. Brzy pak ale zemřela a tak p. Oberfalcer nelítostně odstěhoval dítě Marii k příbuzným na Šumavu ke Kalcům jako sirotka a tak se ocitla v Žírci.

A - Data dětí, vnuků, vnučat

- Petr Daněk * 18.3.1975
- Martina D. * 29.6.1978 Provdána do Bavorovic u Hluboké nad Vltavou
dětí její Martin a Kuba
- Eliška D. (Nejedlá)
- Tereza D. * 13.1.1986, Dobrá Voda u ČB, Trávní 24
- Antonín D. * 26.10.1988 , Dobrá Voda u ČB, Trávní 24
- Ester Pouchová * 5.6.1990 Č. Budějovice – Č. Krumlov, Dlouhá 91
- Anežka Pouchová * 27.4.1994 Č. Budějovice – Č. Krumlov, Dlouhá 91
- Jana Daňková, manželka Franty D. * 15.10.1953 ze Zl. Koruny
- Miroslav Pouch manžel Maruny D.

B -osobní data: prarodičů

- děda Josef Daněk nar. 19.3.1888 V Masákově Lhotě, z Újezda
+ ve stáří 86 roků
- babička: Marie Daňková nar. Oberfalcerová * 25.3.1897
+ ve stáří 81 roků 17.3. 1978
- babička Nesmeňská: Marie Krátká * 1901
+ 23.9.1977 ve stáří 76 roků
- děda Jan Krátký * 27.8.1884
+ 10.2.1967 ve stáří 83 let, od r. 1957 po úrazu oslepl

C - Osobní data rodiny Daňků z Kam. Újezda – Nádražní 331

- matka: Marie Daňková * 16.4.1929
+ 5.1.1995
- otec: Antonín Daněk * 20.10.1925 v Nespících
děti:
 - Daněk Antonín * 18.11.1958 v Českých Budějovicích, bydl. Č. Budějovice
 - Daněk Franta * 12.4.1954 v Českých Budějovicích, bydl. Zl. Koruna
 - Daňková Marie * 31.7.1961 v Českých Budějovicích (vdaná Pouchová – bydl. Č. Krumlov)

D - Různá data

- křest Tondy D. u sv. Jana v Č. Budějovicích: 18.12.86
- křest Terezy D. v Římově r. 1988
- svatba Maruny D. - M. Pouchů – civilní v Č. Krumlově 29.4.1989
- svatba Martiny D. 26.10.1981

Rod z babiččiny strany = rod Oberfalcerů

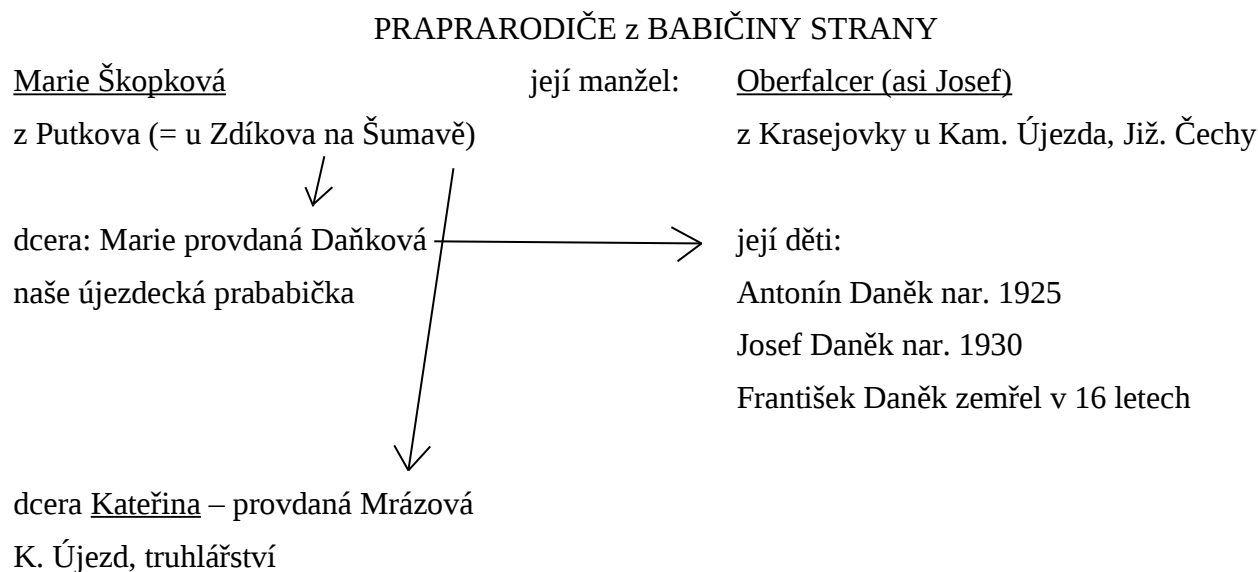
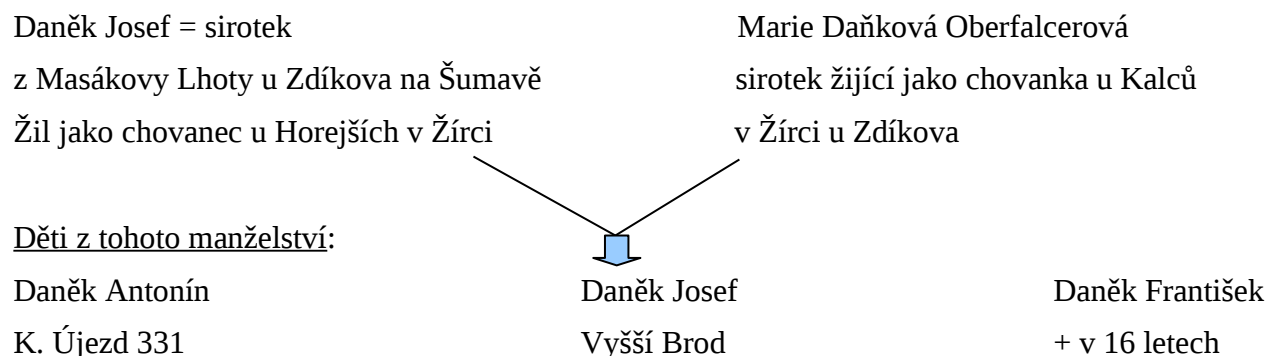

Schéma rodu Daňků = z dědovy strany

Pokračování rodu (Antonína Daňka a Marie rozené Krátké z Nesměně):

Daněk František, ve Zl. Koruně -> (děti = Petr D., Martina D.)

Daněk Antonín, v Č. Budějovicích -> (děti Tereza D., Antonín D., (Eliška))

Daňková Marie provdaná Pouchová, v Č. Krumlově -> (děti Ester P., Anežka P.)

= manželství a rod Krátkých

Daněk Antonín

Daňková Marie roz. Krátká z Nesměně

její bratr Jan Krátký, Ločnice

Vlastimil Krátký, Nesměň

+ František

Babička pocházela z rodu Kahounů z Nesměně. Děti Jan Kahoun a Růžena Kahounová, Todeň u Besednice8 Původ naší babičky z rodu Oberfalcerů (mojí maminky, Vaší újezdské babičky, Marie Daňkové)

Uvádím tento původ také proto, z jak složitých a těžkých poměrů vyrostla maminka. Sociální a společenské poměry v té době jsou dnešním lidem již těžko pochopitelné. Byla to hlavně víra v Boha, s kterou naše babička Marie Daňková se dopracovala určité normální úrovně. Její maminka tedy naše pra – pra babička byla asi také sirotkem. Pocházeli nějak z Chlumu u Besednic. Tehdy děvčata a tím spíše sirotci musely jít do světa na službu. Tak si jí asi někde namluvil p.Oberfalcer z Krasejovky. Když ale ona zemřela, tak se p. Oberfalcer (babičky tatínek) rozhodl dát jí jako sirotka čili služku příbuzným na Šumavu. Někdo z nich totiž pocházel z Putkova za Račovem a ti z Putkova zase byli nějak příbuzní těm ze Žírce. Přesně to nevím jak. Křesťanskou povinností ale bylo, aby se dítěte sirotka ujal buď kmotr křesťní nebo někdo z příbuzenstva. Tak se maminka dostala do Žírce ke Kalcům č.7.

Uvedl jsem ten rod proto, aby byla patrna složitost mládí babičky, když její tatínek Oberfalcer z Krasejovky se jí zbavil a víc se o ní nestaral. Ona babička mu všechno jako otci odpustila a když byl ve stáří opuštěn, tak mu všemožně byla ku pomoci.

8b. Rod prababičky Oberfalcerů

Dál tedy o p. otci Obefalceorvi a osudu naší maminky. On se po časem oženil s jinou ženou, takovou zvláštní přehnaně upovídanou ženskou, hubenou, jako cikánské povahy. Měl s ní ale ještě dítě dcerku, naše maminka měla sestru, která se vdala časem do Kam. Újezda za truhláře Mráze (na konci Újezda u Koukaloviny). Dnes už ten dům nestojí.

Ta rozkřičená jeho žena mu porodila ještě 2 syny, ale jeden z nich Franta byl dosti nedostatečný a tak jej využívali při hospodaření (asi se 2 kusy dobytka) jako pacholka. Nakonec ale žena svého manžela Oberfalce vyhnala od lože, a musel spát ve chlívě u dobytka. On totiž asi ze všech těch nezdarů v manželství začal pít a myslím i pomočil. Pamatuji si ho velmi dobře, pracovat uměl a musel to hospodářství vést a sem tam někde zedničit, ale žena jej prostě obrala o všechno. Byla tam ještě dcera Ludmila a jediné ta byla povahově lepší a nějak otci pomáhala. Pan Oberfalc, čili maminky otec, se ale snažil přesto chodit pravidelně pěšky do kostela, ale musel mít stále v kapse rum, aby si občas trošku cucnul a došel. Maminka ho všemožně usměrňovala, někdy se dokázal polepšit, ale někdy to nevydržel. Po čase, i následkem toho spaní v mokrém chlívě, zemřel. Tím vším měl v okolí ten rod (lépe řečeno to jméno Oberfalcerů) špatný zvuk. Ani ne tak kvůli

panu Oberfalcerovi, jako spíše pro rozkřičenost, jakoby bláznivost té ženy a jejího postiženého Franty, který nebyl sice úplně blázen, ale dělali ho na práci kde se dalo, ale hloupě uvěřil všemu, kdo mu co nabulíkoval. Tak to byl veliký zádrhel v životě maminky, že měla tak kontroverzního otce, který si mnohé zavinil svou sobeckou povahou. Jeho povahu podle mého zdědila sobecká dcera Kačena, která si vzala toho truhláře p. Mráze a naše maminka kvůli jejímu sobectví, mnoho se naplakala. To by byl ale celý román.

Naše maminka měla ještě krev velmi prý hodné, té naší matky, jak zemřela na souchotiny. Pravý opak tety Kačeny Mrázové. Přes všechny ty složitosti se maminka snažila svému otci pomoci, chodila mu do Krasejovky pomoci jak se dalo, i když to při hrozné povaze té rozkřičené žey bylo těžké. Chodil jsem s maminkou, tak vím o čem mluvím, jak to bylo složité.

9. Životopis újezdské babičky Marie Daňkové roz. Oberfalcerové

9a. Schovankou u Kalců v Žírci a služkou v městech Č. Budějovicích, Tábor, Praha

Životopis mých rodičů a vašich prarodičů není sice přímo mým životopisem, ale jsou to paměti našeho rodokmenu. U mnohých dnešních rodin ten zájem o minulost rodu ochabuje, ale já jsem se vždy cítil Šumavákem, i když jsme se časem ocitli přímo ve středu jižních Čech, čili na Budějovicku, což už pravá Šumava není. Jak to, že jsme se odstěhovali z Vimperka do Kameného Újezdu, popíši později. Bylo by, ale ještě dobře pokračovat o mládí maminky – prababičky tam na Šumavě.

Její tatínek pan Oberfalcer, jak už jsem řekl, byl povahy sobecké a prostě se snažil své dvě děti z prvního manželství odšifrovat do světa. Vzal si za záminku, že první manželka byla z Putkova, rozená Škopková (= kousek ze Žírce a za Račovem). Nějak se příbuzní v Žírci dohodli a vzali si jí k sobě Kadleců, jako sirotka.

Strejda Kadlec (Tkadlec) byl velice rozvážný člověk, vzal schovanku, naší maminku z křesťanské povinnosti a vždy se jí snažil zastat a pomoci.

Měli jen malé hospodářství, ale pracovitých rukou bylo vždy zapotřebí. Maminka jako dítě, se již tak jako šestiletá začala učit všechno, co bylo při hospodářství zapotřebí. Pást dobytek, husy, doma poklízet, ve chlívě pracovat, přitom podle možnosti někdy jít do školy, do kostela. Byla tam trošinku problém v tom, že manželka pana Tkadlece Máří byla přeci jen trochu macechou a byla na dítě často zlá a nelítostná, takže si maminka často zaplakala. Strejda se jí ale zastal. Té Máří se stále zdálo, že Mařenka je v domě nevyužitá a tak byl strejda Kadlec nucen, když Mařenka trochu povyroستla, vypravit jí z domu někam na službu do světa, aby případně Máří něco splatila.

První služby jako služky u různých pánů byly v Budějovicích. Často to bylo v rodinách židovských paniček. Mnoho přerůzných příběhů muselo chudák mladé děvče zažít, nikomu si ale nemohla postěžovat. Vyprávěla mi, jak paničky jezdily prstem po skříních a hledaly prach. Byly i paničky hodnější, které trochu radily, jak se co vaří či pere, bělí nebo zašívá. Nejhorší ale bylo, že mařka (tj maminka) dospívala a vyrostla z ní krásná dívenka, po té její krásné mamince. Máme někde v album jedinou její fotku a skutečně to byla hezká dívka. A tu se stávalo to, co se dalo čekat. Že tam kde přišla dělat služku, začali na ní nemilosrdně útočit ženáci, manželé a pokoj jí nedali. Maminka zase mnohé ty problémy odnesla nejen pláčem, ale třeba i vyhazovem nebo že prostě musela odejít. Nejružnější takové případy mi maminka vyprávěla. Jeden solidní pán byl pan Štekl, který byl vrchním radou západočeských drah. To už bylo v době 1. republiky a místo u státních drah bylo nejlépe placené a rozhodující. Ta paní Šteflová byla také hodná, pustila služku i v neděli do kostela a lecos jí učila. Pan Štekl byl sice také zamilován, ale držel se svádění, dokonce ještě po patnácti letech, když už se maminka vdala a já začal studovat, tak mamince psal a snažili se v Praze

setkat. Tehdy služby bydleli v Českých Budějovicích na Lineckém předměstí, tam v těch vilkách blízko kostela sv. Jana vedle nemocnice.

Tak hodných paniček bylo ale po málu. Maminka si sama musela služby najít. Sloužila v Táboře, Budějovicích a v Praze.

10. Poranění pravé ruky

Připomenu jen službu či práci v Táboře. Aby jí ti muži už neobtěžovali, sehnala si práci v cukrovaru, myslím ve Vlašimi. Tam se jí ale stal nemilý úraz. Při chodu nějakého pásu jí stroj zachytil cíp rukávu, strhnul ruku a rozedřel po délce loket (myslím pravé ruky) velmi hluboko. V nemocnici v Táboře si s tím tenkrát nevěděli rady. Sešívát či operovat tak široké rány neuměli. Jen to desinfikovali různými vodičkami a mastmi a čekali co to udělá. Jenže vznikl, jak se tak říkávalo, tzv. prant nebo-li se tvořil zhoubný nádor. Říkali tomu tenkrát živé maso a pak uměli jen ruku uříznout. Maminka se v zoufalství neustále modlila a jednou jí v té nemocniční kapli napadlo, jdi s tím na sluníčko, které jak tam klečela jí na tu ruku zahřálo. Chodila s tou otevřenou ránou na pavlač a na zahradu a ono se to skutečně začalo hojit. Pak jí ještě udělali plastiku, vzali ji kůži z nohy a přišli na tu ránu a časem se to skutečně spojilo. Pamatuji, jak měla maminka celý život poznamenanou celou myslím pravou ruku kolem lokte, našitou asi deseti různě velikými záplatami kůže.

11. Pomocnou sestrou v nemocnici – Č. Budějovice

Poslední její služba byla myslím to, že pracovala jako pomocná síla v nemocnici v Čes. Budějovicích. Na ta léta strašně ráda vzpomínala. Bylo to v té staré původní budově s věží a hodinami dříve v pravo od vchodu. Ona pracovala hlavně asi v 2 a 3 poschodí, kde bylo oddělení pro pány čili lepší lidi.

Zprvu uklízela, ale sestřičky řeholní si jí tak oblíbily pro její pracovitost šikovnost. Rovněž i u lékařů, takže bývala i při operacích. Ona to byla, která sestřičkám a lékařům navrhla, aby alespoň v těch pánských pokojích bylo položeno přes prkennou podlahu lino. Od té doby se to ujalo. A další zlepšováky. Sestry chtěly, aby se stala řeholní sestrou, a proto jí daly jakési noviciátní řeholní jméno sestra Liduška, Ludmilka. Byla tak známa u pacientů, lékařů a sester. Sestra Liduška.

Do kostela chodila do Růženeckého kostela (dnes v Žižkově ulici). Tam se seznámila s jinými kamarádkami, což pro sirotka bylo jistě něco velmi radostného. Nějaký čas pracovala vedle v blízké ulici v Říhově sanatoriu.

V Růženeckém kostele byli řeholníci tzv. Petríni. Ti změnili život maminky a následně i můj. Tam totiž založili spolek pro dívky svobodné jménem „Anežky“. Jednak tam chodily svobodné dívky a také tzv. „slečny“, kterých tenkrát bylo mnoho. Jednak bylo hodně dětí, všechna děvčata se nevdala, nepodařilo se jim sehnat chlapce a tak zůstaly svobodné, nebo šli do kláštera. Dnes ty dívky „navíc“ se vrhají na prostituci. Církev tuto situaci s dívkami vyřešila tímto daleko rozumněji. V tom spolku hrály divadélka, dělaly výlety, hráli besídky. Tam se i naše maminka krásně bavila, naučila se hrát divadélka, zpívat mnohé písničky tehdy oblíbené a podobně.

Často nám pak dětem ty písňe při uspávání zpívala. Mnohé i mně naučila. Také tam byly i německé dívky a tak uměla zpívat i německé písňe např. koledy nebo i rozpustilé svatební a podobně.

Spolek vedl Petrín P Adauctus Krebs. Stal se hlavním představeným rektorem té kongregace. On sám pocházel z německé rodiny od Sušice a protože v Čes. Budějovicích bylo mnoho Němců, tak měli své bohoslužby německé i v Růženeckém kostele. Vedl je právě P. Krebs s civilním knězem P. Jungwirtem. Ten ale, když přišli Němci, začal kolaborovat s nacisty. Naopak P. Kresb kázal vlastenecky česky. Byl za to zatčen zemřel po roce v koncentračním táboře v Dachau.

12. Seznámení se a svatba

.Tohoto kněze P Aduacta Krebse uvádím proto, že ten vlastně nastartoval můj směr života k víře.

Bylo to tak: Maminka jakožto mladá hezká dívka stála před rozhodnutím: Sestřičky chtěly v nemocnici, aby vstoupila do kláštera, a tak prosila stále Boha u sochy sv. Antonína (ten i dnes stojící u sloupu) se modlila: Má či nemá se vdát. Něco malinko si ve službách našetřila. V bezdradnosti se rozhodla ve zpovědi se poradit s tím knězem P Krebsem. Ten po několikeré zpovědi jí řekl a po pozorování jí, že je hezké děvče, že snadno se vdá a že bude lepší, když se vdá a založí křesťanskou rodinu a že může třeba někdy vychovat své dítě na kněze. A jak vidíme, bylo to rozhodnutí správné. Maminka odjela na dovolenou na čas „domů“ do Žírce (náhodou tatínek něco vypomáhal, pracoval u Kalců) a seznámila se s tatínkem, Josefem Daňkem, jenž sloužil u Horejších. Když jí ho strejda Kalců vychvaloval a ona si ho časem okukovala, řekla, že si ho vyzkouší, jaký je, zda pracovitý a co umí atd. Objednala si u něj zhotovení nějaké truhly a polic na nádobí a židli. A on to zhotovil skutečně krásně. Ještě další zkoušky na něj narafičila a pak se rozhodla, že by si ho tedy vzala. Děda, tedy můj tatínek ani jako ženich toho prý mnoho nenamluvil, ale mluvil vždy věcně, nevychloubavě. A tak stačilo jen říct a dojednat svatbu.

Nežli se lidé brali, vyjednálo se, kde budou bydlet. Našli si byt u příbuzných Zvoncojců až u Vacova v malinké krásné vesničce Nespice. Součástí této vesnice bylo i krásné zastavěné údolí tzv. Podvítovčí. Protékal tam potok a kolem roubená stavení.

A tam vlastně začíná můj život, s tím můj vlastní životopis a celé to Boží řízení a směřování mého života ke kněžství. Je vidno, jak Bůh vidí dál než my a jak se vyplatilo, když se maminka v tak vážném problému svého mládí v modlitbě utíkala k Bohu. Díky Ti Bože za Tvou neskonalou lásku ke každému z nás. Snad bylo i mojí vinou, že ta cesta moje ke kněžství byla klikatá. Ale byla to zase právě neustálá vroucí modlitba mojí maminky i moje prosba, abych se stal knězem, což je velice nezasloužená milost. Opakuji. Bohu díky a Tobě maminko také.

13. První vlastní dům – můj domov – Tondovna

Pak si koupili chudou samotu pod horou Javorníkem u Hory Benešovy. Tam jsem já prožil své mládí do 6 let v chalupě zvané Tondovna. Aby mne však jednou mohla dát studovat, rozhodli se Tondovnu prodat a odstěhovat se do Jižních Čech.

V Kam. Újezdě totiž žila ta její sestra Kateřina. Tam tedy v podkroví (dole měl strejda Mrázů truhlář) bydleli naši několik roků a toužili si postavit svůj domeček. Bylo to tenkrát v době 1. republiky velice obtížné, ale dokázali to. Zedníci byli často nezaměstnaní. Přesto dali i mne na studia do Č. Budějovic a to již je tedy můj životopis.

13b Rod mojí manželky = rod Krátkých z Nesmeně

Rodiče mojí manželky: Marie Krátká a Jan Krátký. Ona rozená Kahounová z Nesmeně.

On pocházel z Černice. Vyučil se řezníkem. Seznámili se v Praze asi ve službě. Ona mu do města se stěhovat nechtěla a tak si zakoupili v Nesmeni starodávný baráček, roubená kuchyně zachovaná dodnes - po nějakém řezníkovi.

Děda ale pak pracoval v lese. Při těžení dřeva v Chlumské hoře na něj padl strom, který spolupracovník nevhodně podsekal. Zranění ale asi zanechalo následky, protože byly poraněná játra.

Ve věku 73 let oslepl, čili 10 let před smrtí slepý. I jako slepý se velice zajímal o život dětí a pomáhal ještě poslepu chovat malého Fandu, když se nám narodil.

Marie Krátká a Jan Krátký měli 3 děti (1 dítě Frantík zemřelo). Děti Vlastík Krátký i Jan si vydělávali jako kameníci, což jim vlastně postupně podlomilo zdraví. Vlastík umírá až v r 06. Jeník se oženil k Pryčům do Ločenic a umřel o 15 let dříve. Prabába Kahounová ležela několik roků před smrtí u Krátkých a také Fandu pamatovala.

Praděda Kahoun býval prý zlostný a spadl z povalu nad chodbou. Jejich syn a tedy bratr Franta babičky byl zedníkem v Krumlově a byl podivín uzavřený, sběratel vltavínů. Děti Drahuna, Vlasta se provdaly na Moravu a Slovensko.

Dále jsou příbuzní v Todni, protože tam se přiženil další bratr babičky myslim Honza. Jeho manželka Růžena byla z toho rodu Kahounů nejpřívětivější a měli se rádi pro svou upřímnost s mou manželkou. Vlastík měl za manželku Anču z rodu Sýkorů z Besednice. Ti se cítili nadřazení, protože byli sedláci a Vlastík jen chalupník. Oni spolu ale žili v lásce. Vlastík si opravil a rozšířil sousední stavení = v Nesměni v Dolňance. Tak zůstalo stavení babičky jako chalup, kterou odkázali našim Daňkům dětem. Ti si jej společně opravovali ale nakonec nyní již převážně zůstává ve vlastnictví Fandy.

Při chalupě kousek lesa. Pole zůstala družstvu. Moji manželku Marii mi vlastně namluvila moje maminka. Ona totiž s ní pracovala ve Velešíně při kuchyni a Máňa v kantině. Opravdu jsem nechybil. Hodnější, upřímnější, ženu bych nenašel. Snášela se mnou statečně mé životní osudy !!

13c Příbuzenství mé křestní kmotry „Andy Malé“

= Zvonců do šumavského rodu Kalců z Žírce a Škopků z Putkova

Na tomto místě krátce vysvětlím příbuzenství mé kmotřičky Anny Zvoncojc – Malé v Nespících.

Její syn Ing. Václav Malý nyní v Praze to prověřil takto. Její maminka (tedy Václavovo babička) a tedy ten rod Zvonců = Škopků pocházela z Putkova č. 4. Anna se provdala za Jana Albrechta narozeného ve Zdíkově č. 127. Jim se narodila Anna ve Vítkovcích č. 27 tj obec Nespice.

Život kmotřičky

Moje kmotřička je tedy Anna roz. Albrechtová, narozená ve Vítkovcích obec Nespice (tj tam u potoka). Bydleli tam dlouho až do konce války a narodil se jim syn Václav, dcerka Ludmila a v tom domku č. 27 jsem se nahoře v podkroví malé mistrnosti jsem sen rodil i já., protože to bylo první bydlení mých rodičů, když se vzali.

Byli tam v podnájmu. Kmotřička měla hokynářství pro celé okolí. Lidé jí tam sváželi nejrůznější hospodářské produkty, které ona od lidí vykupovala a na další trhy pak prodávala. Na př: vejce, máslo, v létě houby, jahody, ovoce. Kmotřička měla obchodního ducha a tehdejší doba takový obchod nutně potřebovala. Jako pomocníci a služku měla trochu kulhavou ženu, Mařku která byla jako jejich a šla s ní i do Žatce, když se tam po válce přestěhovala, když ve válce ztratila muže a v okolí Žatce bylo možno obsadit po odsunutých Němcích větší obchod se zeleninou. Ale přišla doba že komunisti takový velký obchod jí zestátnili. Začala se zelinářskou zahradou, ale moc se jí to asi nedařilo, protože síly už bývaly. Syn Věna vystudoval a dostal se obchodně do mnoha zahraničních zemí. Naposledy na Kubě. (až do pádu komunismu).

Kmotrovstvím při křtu se tehdy staly rodiny příbuznými. Tito byli ale příbuzní rodem i pokrevně. Vzdálenější příbuzní se totiž tehdy často navzájem brali v manželstvích. Žírec je nedaleko od Putkova. Jména byla často podle řemesla. Strejda Tkalec z Žírce se stal opatrovníkem mojí maminky jako sirotka.

Měli ještě tehdy ve stavení tkalcovský stav. A Škopků rod z Putkova zase vyráběl dřevěné škopky, vědra, dřevěné nádoby na stloukání másla, škopky pro dobytek ...

13c Přehledné shrnutí našeho rodokmenu Daňků

V dnešní uchvátané době často ani děti nezajímá jejich rodokmen. Pokusím se tedy shrnout to podstatné, protože mnohé upadá v zapomenutí.

Popíší tedy rodokmen ze strany mých rodičů tedy Daňků. Rodokmen mé manželky z rodu Krátkých v Nesmeni neznám tak podrobně. Až jestli zbude čas a místo, mohu napsat to co vím z vyprávění své manželky (tedy vaší maminky). Každého to nezajímá. V atheistické dnešní společnosti i ty příbuzenské vztahy se vytrácejí, což je veliká škoda. Tak tedy rod Daňků s Oberfalců.

Můj tatínek Josef Daněk (váš děda újezdecký) * 19.3.1888 pocházel ze šumavského rodu od Vimperka a Zdíkova. Byl sirotkem a podle tehdejšího křesťanského zvyku se o sirotka v případě úmrtí matky měl starat kmotr nebo nejbližší příbuzní. On tedy jako sirotek jako dítě odešel z Masákovy Lhoty do vesničky Žírec u Zdíkova k Horejšům. Tam prožil své mládí jako sirotek pasák a pacholek. Zacházeli s ním přátelsky. Jenže pak přišla první světová válka. Narukoval do Itálie na různá bojiště a přes Maďarsko a Slovensko se vrátil a učil se zedníkem. V Žírce si jej namluvila babička újezdecká, moje maminka.

Nyní tedy ve zkratce rod této babičky, mojí matky Marie Daňkové, rozené Oberfalcerové. Ten rod pocházel z Chlumu u Besednice. Z toho Chlumu vlastně pocházel on, ona ze Šumavy z Putkova. Byla pověstná krásou, ale chudá a šla si vydělávat do Vídně, což tehdy bylo zvykem. Tam si jí namluvil p. Oberfalc. Měl s ní 2 dcerky: Mojí maminku Marii a Kateřinu. Jenže matka zemřela na souchotiny. Tím se děti staly sirotky. Otec Oberfalc malou Marii odstěhoval na Šumavu, protože matka pocházela z Putkova za Žírce. Ujal se jí jako sirotka příbuzný strejda Kadleců. On byl na ní hodný ale jeho žena jí byla dosti zlou macechou. Tak se dostala maminka do služeb v Čes. Budějovicích, v Praze, v Táboře. Nakonec pracovala v budějovické nemocnici. Naštěstí se dostala do vlivu katolického spolku Anežky. Tím se upevnila pro celý život ve víře. V Žírce se seznámila s Josefem Daňkem, také sirotkem a tak si dva sirotci založili rodinu. Nejprve bydleli v Podvítovčí Nespise u Vacova. Tam jsem se jim narodil já v domečku tety Zvonců mé kmotry u křtu.

13d Můj životopis – Antonín Daněk

Začalo to tehdy mým narozením: 20.10.1925. Zasadme to trochu do doby. Byla to již doba 1. republiky. Střídalo se často období nezaměstnanosti. Maminka s tatínkem se odstěhovali z Žírce po svatbě do Podvítovčí, obec Nespice u Vacova. Tatínek zedník. Blízká práce se většinou nenašla a tak Šumaváci jezdili do světa: zedníci někam do města stavět, jiní šli k cirkusům, které jezdily po světě buď jako dělníci u cirkusu nebo často jako hudebníci cirkusových kapel. Tatínek např. jednou pracoval až na Podkarpatské Rusi, která tehdy připadla Československu. Tam stavěli tunely za Užhorodem u Mukačeva. Kdy získal tatínek výuční list zedníka, u které firmy to nevím. Pro šikovnost měl i napsáno ve výučním listě že je i zedník fasádník čili zhotovoval ozdobné římsy a ozdobnou fasádu na domech

Jako novomanželé bydleli v podkroví u Zvoncojc. Museli pochopitelně za podnájem platiti. Tatínek zedník tedy jezdil příležitostně vydělávat a když zrovna nebyla práce dělal něco v okolí co se dalo. Tam v podkroví u Zvonců je dodnes ona celkem nezměněná jedna místnost kde jsem se narodil.

Zajímavá událost se stala při mém narození toto: Druhý den po narození tj. už 22.10 už šli křtít. Kmotrou při křtu tedy mého křtu byla teta Zvoncojc = A.Malá . (Kmotrou Pepíka za 5 let byla teta Bouřkojc z Hory Benešovy). Šli křtít v chladném počasí do Vacova, několik kilometrů do kopce, aby stihli pana faráře ještě před mší. Ráno pochopitelně už museli mít podojeno a tak byl veliký kvalt. Přišli do zákristie pan farář se ptá: tak jak ho pokřtíme ? A tu si kmotřička uvědomila, že se v chvatu zapomněli maminky rodičky zeptat jakým jménem pokřtít. Uvažovaly a napadlo je,

že maminka často povídala o sv. Antonínovi a tak se rozhodli dát mi jméno Antonín. Maminka souhlasila. Tatínkovi to napsali a když tatínek přijel, viděli, že se zlobí, proč jako prvorozený nemám jméno Josef po něm. Dohodli se tedy, že další kluk se bude jmenovat po otci Josef. A to se skutečně po 5 letech stalo. Další kluk dostal jméno Josef tedy to je můj bratr, dodnes žijící ve vyšším Brodě. Ale zajímavé bylo to, že se narodil 13 června, čili přesně na svátek Sv. Antonína. Čili doklad toho, že on se správně měl jmenovat Antonín a já Josef.

Já si ale sv. Antonína velmi vážím jako svého pomocníka. Mnohokrát mi pomohl, ale to se teď když popisuji děti nehodí.

14 Krajina Nespice

Popíši krátce tu krásnou krajinu Nespice. Říká se zde když někdo únavou usne, že šel do Nespice. Nebo někdy to zní jako jdi do Prčic, čili někam do zapadákov. Je to skutečně nepatrná vesnice, hlavně to údolí Podvítovčí. Vrylo se mi to údolí tak do paměti, že bych na ně nikdy nezapomněl a za nic ho nevyměnil.

Údolí se táhne pod vysokou strání, protékal a ještě protéká potůček, přes který vedl jen jeden můstek. Někde se potok překračoval brodem nebo poskokem po balvanech v potoce. Tenkrát nikdo z toho nedělal vědu si pro přebrodění zout boty. Voda průzračně čistá, různé zákruty a tůňky. Vzpomínám, jak se to za mého dětství hemžilo pstruhy a jak tam bylo pod kameny hodně raků. Kolem v bažinách plno blatouchů a dalších bažinných či vodních rostlin. Hodně toho již dnes chybí, na potoce bývaly dva mlýny, které tenkrát ještě mlely pro okolní vesnice.

Když jsem později chodil v Budějovicích do gymnázia a dostávali jsme za úkol napsat nějakou libovolnou slohovou práci, tak jsem nejraději psal o Šumavě a popisoval dětství kolem potůčku zde nebo zase z pozdějšího místa z Hory Benešovy pod Javorníkem. Tolik tam brouků, motýlů, rybiček, květin mne vždy táhlo celoživotně k obdivování přírody a tedy biologie, zoologie ...

Ten domek kde jsme bydleli stojí pod strání a skálou. Nynější majitel p. Ing Malý to musel zpevnit, aby se mu ze zadu domek nezničil přívaly a lomem skal. Krásně to upravil, cementem zpevnil krásným zákoutím. Tehdy majitelkou toho domku byla p. Anna Malá příbuzná nějak z Putkova od Škonků. Vzala si p. Malého Václava. Stala se jak jsem popisoval při křtu mou křestní kmotřičku. Pan ing. Malý je syn kmotřičky. Pracoval na Kubě a v cizině.

15 Mé rodiště Nespice osada Podvítovčí

Křestní kmotra tenkrát bylo skutečně ctěná. Stala se tím pevnou příbuznou. Jednak při křtu se zavazovala, že bude nápomocna ve víře a i před státem platila jako otčím. Zastupovala rodiče, hlavně matku, když při porodu zemřela. Zvykem bylo dát narozenému dítěti nějaký sebeckudší dárek “do peřinky“, časem se dávaly i hodinky.

Já jsem měl svou kmotřičku Zvoncojc celý život rád. Ctíli jsme se. Vždy jsem jí tak říkal: „kmotřičko“. Ona jménem Anna Malá po chalupě u Zvoncojc.

Před domem u potoka stál vysoký sloup, nahoře rozdvojený strom a nad tím rozdvojením malá stříška a pod ní zvonek. Zvonilo se Anděl Páně v poledne, večer klekání a jindy umíráčkem. Nádherný to obraz soudržnosti celého toho nespického údolí.

Hodně ten „ráz“ pokazili komunisté. I mlýny časem zanikly ale stojí dodnes. Většinu domů obydli jen chalupáři, někdy potomci, ale často jen jak se říkalo a skutečně bylo tzv. „pražáci“.

Naše chaloupka, lépe řešeno chaloupka p. Malé našťestí zůstává dodnes v majetku dětí p. Malé. Její syn i když bydlí v Praze z velké části života žil v cizině jako obchodní atašé (na Kubě), tak to neprodal, ale udržoval a dodnes si dopisujeme (ing. Václav Malý).

Život mé křestní kmotry Anny Malé

Popíši trochu další život p. Malé mé kmotry.

Měla zvláštní povahu: Toužila ve světě nějak vyniknout a se proslavit. Zprvu měli hokynářství, což tehdy znamenalo trošinku být známá a podnikavá: Z celého okolí tam lidé přiváželi přebytky z chudých hospodářství: hlavně vejce, máslo, sýry, v létě výkup borůvek, malin hub i dalších výrobků.

Kmotřička to vykupovala a pak dodávala do měst = hokynářka. Časem se trochu zmohla, že si koupila starší auto a manžel Václav to rozvážel do měst. To všechno si trochu pamatuji a vím z vyprávění rodičů.

Jenže přišla válka. Hospodářství i prodej potravin pod vládou Němců bylo tzv. vázané, přiděly, problémy s benzinem. Přesto se kmotřičce podařilo živnost udržovat. Stalo se však, že při jedné takové cestě se zbožím zastihli nákladní auto p. Malé tzv. „hloubkaři“, tj. nízko letící letadlo (angličané). Obvykle dávali znamení: vystupte ať vás nezasáhneme. Pan Malý však neuposlechl a zajel tam kde byly aleje stromů, že ho nevidí, nevystoupil a oni kulometem auto rozstříleli a on dostal zásah do plic a tam zemřel. Kmotřička pak přesto po skončení války si vzala do hlavy, jak říkala, že musí zbohatnout a se proslavit. Tehdy se naskytlá příležitost po vyhnání Němců, obsadit i na Žatecku usedlosti po Němcích. zabrala tam celý velkoobchod se zeleninou a ovocem s několika nákladními vozy. Splnil se sice její sen, ale nemoce a stáří ukončily její život v Žluticích u Žatce.

Komunisté vyžadovali, že musí zapojit do úkolů pro obec a stát. Jenže ona byla vdova. Měla 2 děti Lidušku a Vaška. Ze Šumavy si přivezla i bývalou pomocnici, takovou trochu hrbatou ženu, která jí dělala služku a pomocnou sílu. Vénovi se podařilo vystudovat, obchodním inženýrem a byl na Kubě jako obchodní náměstek. Kmotřičce se už pak nějak zvláště nedařilo, protože i ten velkoobchod komunisté zestátnili a živořila s nějakým zelinářstvím. Celoživotně jsem s ní udržoval přátelství jako s kmotrou. A dosud i s rodinou Ing. Václava Malého žijícího nyní v Praze a chalupu v Podvítovci má jako letní byt.

16 Můj první domov Tondovna Na Zahrádkách

Tatínek s maminkou se přestěhovali z Nespic do Hory Benešovy – Zahrádky nad Stachy pod Javorníkem.

Když jsem se tehdy narodil, tak tatínek s maminkou se rozhodli, že si zakoupí někde nějaký domek, protože tatínek jezdil do světa, jak se to tehdy dělalo a přeci jen si něco našetřili. Strejda Kalců z Žírce jim poradil že pod horou Javorníkem, nad Stachy je u lesa v Hoře Benešově na prodej samota téměř opuštěná. Maminka chápu po tom těžkém mládí zatoužila mít svůj vlastní byt. Byla při té samotě „Tondovně“ i poměrně větší horská louka a políčko a kus stráně zarostlo křovím a nad tím ještě i kus lesa. Tatínek zedník byl odhodlán si starý domek opravit. Jak to tehdy bývalo obytná místnost tehdy bývala ve stavení jedna veliká, které se říkalo sednice, vedle chodba většinou s hliněnou či kamennou podlahou, malá špajzka a z té chodby vedl přímo do přilehlé stáje pro krávu vchod, vedle té stáje kůlna na žebříňák a na seno a slámu. Tam stávala obvykle sekačka lépe řečeno „řezačka“ na píci, čili krávy žraly takzvanou řezačku. To byla nařezaná sláma, do ní různá travina, někdy to byl i jetel či směska. Z chodby si pamatuji že vedly pod stáj dveře do sklepa, na brambory, řepu, ovoce. Dům i náš měl obvykle tzv. zápraží tj. pod převislou střechem kamenem vydlážděný chodník, někdy dřevem oplocením přidaný k domku, kde se vyrovnávalo rozštípané dříví aby se za deště nemuselo až na dvůr. Náš domek se jmenoval Tondovna, protože tam tradičně bydleli lidé se jménem Antonín. A tak se stalo že já jsem byl další Antonín. Když si jej naši koupili, tak jej koupili

i s tzv. podruhem, tj bydlela tam stará nájemnice, nebo snad původní babička jménem Ševčíková (zase asi podle řemesla ševcovi). Byl totiž přes chodbu byt pro výměnkářku, kde ona s námi dlouho bydlela. Mělo to i jednu výhodu, že maminka nebyla v domě sama na samotě, když tatínek byl hodně ve světě. Byla to hodná babička, snášeli se spolu.

17 Mé ranné mládí v Tondovně = Na Zahrádkách

Tababička Ševčíková měla tam i vnuka. Byl stár se mnou čili asi vnuk, říkali mu Venoušek. Takže já Toniček s Venouškem jsme si spolu stále hráli, vždyť kolem nikdo. Další chalupy tenkrát byly v těch tzv. Zahrádkách od nás asi tak 500-700 metrů. Pamatuji si dodnes na stálý rituál, když maminka šla podojit, tak já v tzv. košilce (tenkrát kluci i holky chodili dlouho stejně, aby se snáze vyčurali či vykakali sami). Maminka podojila a tu první várku z hliněného hrnku trochu prsty přečistila a já už se těšil, jak to vonělo tou čerstvou pěnou.

Maminka si často zpívala při práci. Střídala písně světské, lidové nebo kostelní náboženské nebo šlágry z doby tehdejší, které asi znala z městských zábav. Jistě mnoho jich utkvělo v mé paměti, ale mnohé texty jsem zapomněl. Dnes oceňuji např. jednu poučnou „Všechno na tom světě přejde jak ta pohádka, ze všeho nám vždy zbude jen ta vzpomínka“ (Myslím že je to úryvek z nějaké opery Johana Ofenbacha z Kolína). Maminka zpívala řekl bych procítěně zbožně a většinou v souladu s církevním rokem, čili kolem Vánoc koledy, v máji mariánské, jindy postní. Také mi vyprávěla, jak se v máji scházeli tam na Zahrádkách u kříže či kapličky na rozcestí, ženy se předmodlivaly růženec a ona měla na starosti zpěv.

Kromě té louky pod domkem bylo po pravé straně políčko. Část na brambory, část na obilí asi oves. Vzpomínám si, jak si sousedé navzájem pomáhali, když se sešli a na mlatě se cepy obilí mlátilo, mlýnkem pak oddělovaly plevy .s jak tatínek vezl obilí do jednoho mlýna. Dolů směr ke Stachům nad Čábuzy.

Z Tondovny byl a stále i dnes je nádherný pohled směrem na Vimperk a celou Šumavu před námi, Stachy. Znovu opakuji, že mne ten pohled vždy okouzluje, ikdyž jsem to v dětských letech jistě nevnímal.

Padesát metrů nad domkem bylo mlází, zarostlé spíše lískovím ale mohlo to sloužit i jako pastvina pro naši kravičku. Ani nevím, jestli jsme měli my také kozu nebo výměnkářka teta Vlčků, ale asi kozu i prase a slepice.

18 Příroda všady kolem

Prasátko ale ano, protože při dojení jsem dostal první napít já a pak se ulilo mléka prasátku. A nad tím mlázím byl vysoký les. Ten les byl náš na šířku našeho pozemku asi tak 100 do hloubky lesa směrem na Javorník. Stále výš a výš lesy do výšky Javorníka tj. 1089m. V tom našem lese byly většinou vzrostlé smrky, trochu borovic a nějaké jedle. Typické tam bylo asi 6 modřínů. Byly z těch stromů nejsilnější a nejcennější. Dařilo se jim tam, protože modřín che mít nohy ve stínu a vlhku a hlavu v slunci. Když jsme potom po čase jak budu ještě vyprávět Šumavu opustili, bylo mi nejvíce líto těch modřínů a vůbec toho, že jsme ten les poměrně lacino naší tetě Bouřkojc z Hory Ben, prodali. Ještě dneska některé ty modříny stojí. Celý ten náš pozemek byl po šumavsku ohraňčen kamennou zdí, kterou vytvořili předkové, když vymýtili les a zkulivovali pro obydlí. Nejsou to jen malé kameny, ale mnoho kamení. Po levé straně směrem k Hoře Benešově byla ta zeď vysoká místy či většinou až 2 metry. Bylo to něco pro nás dva kluky. Já Toniček Daněk a Venoušek Vlčků. Lezli jsme po těch zdech, stavěli tam domečky pro vyhřívající se ještěrky. Jistě tam byli i hadi. Množství různých brouků, motýlů všech možných barev a velikostí, jak už lidé dokázali práškováním vyhubit, polní kobylky velké, a sarančata menší zase různých barev. Maminka mi vyprávěla, a já si to ještě živě pamatuji, jak se trochu zlobila, když jsme s Venouškem po ránu objevili nahoře v mlází přemnoho krásných pavučin křížáků. Ráno orosené pavučiny se třpytily všemi barvami a tak jsme se rozhodli, že si z nich uděláme u domu v zahrádce zoologickou jakousi

zahradu. Opatrně jsme dokázali ulámat pavučiny, křížáky pochytat a nanosili jsme je do zahrádky. vůbec jsme se jich neštíteli ani nebáli. Dále různé hlemýždě. Když maminka po čase zjistila co tam tajného stále v mlází děláme, vyhubovala nám. Víím, že jsme tam měli i vzácného brouka roháče a krabici s 2 ještěrkami, kterým jsme dávali žížaly. A to nám bylo myslím tak 2 – 3 roky. Velice jsem měl rád čmeláky. Maminka mi také vyprávěla nemilou událost. Jak jsme chodili do mlází, kde krásně pražilo sluníčko, tak já jsem jednou šlápl do vosího hnízda.

Měl jsem na sobě jen tenounkou košilku. Vosy se na mne vrhly v celém hejnu a pobodaly mne kde se dalo. Pod košilku to šlo velmi snadno. Protože jsem začal křičet a měl jsem otevřenou pusou, dostal jsem nějaké žihadla i do pusy a jazyku, což by snadno mohlo skončit po otoku udušením.

Naštěstí tam někde nablízku maminka pásla Stračenu a šátkem vosy z těla rozehnala, ale měl jsem z toho horečky a asi od té doby nejsem na včelí štípnutí alergický. Jiná nehoda se stala v zimě. Tatínek zhotovil mi dětské saně a když jsem s Venouškem od baráku dolů po louce sáňkovali, asi jsem zase nějak neposlechl a pustil se sám dolů. Jenže saně se rozjely prudce a já ještě brzdit nohama neuměl, a tak jsem dojel až dolů na konec louky, ohraničené zdí a narazil jsem na ostrý tam kámen, nějak prý těsně vedle pravého spánku, což by mohlo znamenat i smrtelný úraz.

19 Pes Hoke

Další vyprávění okolo našeho psa jménem Reka. Byl to ovčácký velký pes, s velikým ocasem. Na samotě byl nutný. Nebyl ale přivázaný, čili nenapadal příchozí, ale silně štěkal. Sedával většinou na zápraží kousek od boudy a hlídal a vyhříval se s kočkou na sluníčku. Já neuměl nějak prý ze začátku vyslovovat hlásku R čili ráčkoval jsem a tak jsem si to slovo Rek nějak pozměnil po svém a volal jsem na něj Hoke. Takže jej všichni znali pod jménem Hoke.

Občas nám maminka dovolila, že smíme jít s ním na houby. Jen tak jsme si s houbami spíše hráli a nosili všemožné muchomůrky či houby domů a skládali je kolem hradů, které jsme si stavěli. Líšky ale jsme už znaly. Těch bylo habaděj a rovněž kozáků neboli březáčů...

Ten Hoke nás vedl dost hluboko do lesa a naši se tak o nás nemuseli bát. Tam výš byly různé paseky s mraveništaty a všady plno ptáků, což dnes už není. Dále nám maminka dovolila, že nás Hoke vedl do nejbližších stavení. tam vlevo při cestě k Tondovně. Nejbliže bydleli Vozobulojc. Jejich dům jakto tam v horách často je, je postaven ve stráni.

Severní strana domu má střechu až na zem do té stráně, takže Hoke si vylezl na tu střechu, tam se vyhříval a trpělivě čekal, když nás k Vozobulům dovedl až se do oběda vyhrajeme a půjdeme zase domů. Maminka nás mohla i z dálky sledovat, jak cestou k domovu bylo vidět mou hlavu a psí ocas vyčnívající z úvozu cesty.

Také se tam vyprávěla legrační příhoda. Ti Vozobulojc měli také prý velikého psa, kterému dali podivné jméno Jeliváš. A přišel tam nějaký pocestný a Jeliváš na něj začal štěkat. A tak p. Vozobule psa chtěl odvolat k sobě a tak na něj volá: Jeliváš, Jeliváš a tu ten pocestný odpovídal: Ne, ne to není můj pes.

Ten dřívější život obyčejných lidí, spjatých s přírodou a ve víře v Boha byl sice prostý, chudý, ale i radostný a dnešní generace to nedovede ani pochopit a je o to ochuzena.

20 Historky ze Šumavy

Další vyprávění úsměvné z těchto šumavských krajů. Vyprávěla to mojí mamince teta Bouřkojc, která znala mnohé historky z toho, co si vyprávěli když si při tzv. přástkách a odrhání peří vyprávěli. Mnohé ty příběhy byly až strašidelné čili příkrášlené různými tajemnými záhadami. Ta další prý se ale klidně mohla stát. Z Tondovny byl krásný rozhled tam dolů směr Úbyslav a Stachy, jak se tam vinuly tehdejší žluté prašné silnice. A tak se stará babička dívala tam k Úbyslavi

a vidí, že tam něco po silnici jede. Auto ještě nikdy neviděla a tak volá na své kolem. Podívejte se, tamhle jede splašený vůz. Zнала totiž jak se dokáže splášit kráva zapřažená do vozu a ono to vypadalo jako vůz a jelo to samo. Autu první měla drátěná ještě kola.

Nebo jiné vyprávění: V nejbližším poutním místě ve Strašíně za Sušicí se konala velká pout'. Mnoho lidí, vedro a nějaká dáma tam omdlela. A tu hned se vyprávělo. Inu to mikádo jí porazilo. Ona totiž ta dáma měla nový, tehdy ještě málo vídaný účes, tzv. mikádo, což ty druhé ženy pokládaly za přehnaně moderní, protože všechny měli jen dlouhé vlasy a šátek. Do kostela se nosily lepší šaty ikdyž nevím jestli tamní kroj šumavský byl jen jednoduchý. Pestré bývaly právě ty šátky.

Svážení dříví v zimě z Javorníku

Přejdu ještě k vyprávění z mého dětství, které jsem tedy prožil v Tondovně. V létě tatínek jezdil do světa zedničit. Jezdívají Šumaváci v partě, nevím však přesně kam. Kde asi práci sehnali. Také na žně nebo na brambory vykopat příjížděli. V zimě, když zednické práce uvízly, připravili dříví na zimu. Pamatuji si jednu událost, když mi bylo tak asi 4 roky. Tatínek měl s hajným vyjednáno, že si může asi za lacino nadělat pařezy někde dost vysoko na hoře Javorník. Tatínek zhotovil sám veliké asi 3m dlouhé saně. Jednou jsme se vydali na pařezy. Byla to dřina, tak veliké pařezy vydobít. Já byl taky zvědav a tak mne tatínek vzal s sebou. Maminka doma zůstala. I ty saně vytáhnout do té dálky byla jistě dřina. Po poledni jsme měli fúru pařezů srovnanou na saních. Tatínek mi uprostřed udělal takové jako hnízdo abych tam mohl pohodlně sedět. Ještě si pamatuji, jak maminka při odjezdu z domu nám mávala a napomínala aby se nám nic nestalo. Když jsme se vydali s fúrou jet dolů, začalo dost hustě sněžit. Tatínek ale znal přesně cestu. Ale v polovině cesty si najednou vzpomněl, že tam nahoře zapomněl zimník, ve kterém měl v kapse doklady a pracovní knížku, které tenkrát platily co legitimace.

Jak mu bylo horko, zapomněl. Jak to ale udělat, když saně se rozjely, cesta byla tzv. sanice místy i zledovělá. A to jsem viděl, jak tatínek byl zkušený lesák. On totiž seděl upředu mezi rohami saní, spíše vlastně stál a řídil takovou tyčí, kterou současně brzdil a tu tyč měl mezi nohami. A viděl jsem, jak najednou z té cesty sjel na takovou paseku, o níž věděl což bylo umění to v té rychlosti vytočit a nepřevrátit saně. A půl té paseky jsme obloukem museli objet, aby se saně daly zastavit. A tak si pak došel nahoru pro ten kabát. Teprve doma jsme si vyprávěli co jsme nebezpečného prožili. Tatínek si byl vědom, že mezi pařezy má zarovnaného mně. Sání pak jely s nákladem z té paseky dál až na takovou louku pod kterou to už nebylo domů daleko.

21 Soška P. Marie

Také bych ještě chtěl povědět v souvislosti s Tondovnou o sošce P Marie, která nás pak provázela celým životem, protože maminka si jí jako velká ctitelka Panny Marie vážila a jako hlavní jakoby suvenýr si jí vzali sebou i při odstěhování. V současné době se nachází v Kam. Újezdě v č. 260 u Jana Daňka, syna toho mého bratra. Musím se o ní ucházet, zda by mi jí nevěnoval i za jakoukoliv odměnu. Jde mi o to, aby se na ni časem nezapomnělo a nebyla znehodnocena. Byla to jistě soška jak říkáme promodlená a mnoho podivných vyslyšení proseb k P.Marii je k ní vázáno.

Výměnkářka Ševčíková a Vlčků

Vrátím se opět k našemu Tondojc domovu. Výměnkářka teta Vlčkojc, která tam s námi bydlela měla syny. Když ten dorostl a oženil se tak tito mladí si vedle postavili nějaký malý domeček či chatu. Není mi jasné kdy. Jejich dítě byl Venoušek, se kterým jsem byl já stejně star a s kterým jsme si hráli a prožívali dětství. Asi oni mladí manželé Vlčků pracovali přes týden někde ve městech a na neděli příjížděli a babička měla Venouška přes týden v péči. Mladá paní Vlčková čili Vénovo maminka poměrně brzy zemřela asi na souchotiny. Pan Vlček se snad vyučil krejčím. Měl ale po smrti své manželky pověst holčičkáře a také brzy zemřel snad prý při prudké souloži. Teď

nevím, jestli už jsem se o tom nezmiňoval.

Sousedé se hlavně v zimním období scházivali při tzv. třeba održkách nebo chodili na hrádky a lecos se probíralo.

22 Osud Kamaráda Venouška Vlčků

Venoušek můj kamarád měl pak osud a život jiným směrem než já. Řeknu to ve zkratce o něm teď.

Dal se ke komunistům a stal se z něho vedoucí odboru pro vnitro prachatického okresu. Já jsem se jednou když jsem byl ředitelem na školách pokusil jej najít poštou a on mi několikrát pak i psal, protože si asi myslel, že i já jsem komunistou. Já mu ale na rovinu řekl, že jsem věřící. On odpověděl (asi kolem r. 68), že on není také proti atd. Zakoupili si pozemek vlevo od Tondovny (když se díváme do čela) a z malé chaty si udělal o málo větší domeček, kam jezdil na letní byt. Jednou mi psal k Konstantinových lázní, že je po nějakém srdečním záchvatu. Víc už pak o něm nevím. Když jsem tam s mými dětmi se šli na Tondovu podívat už v době po pádu komunismu, tak jsem tam mluvil s jeho dětmi, kteří tam chatu přes léto obývají.

Tondovna po našem odchodu chátrala po celou dobu komunismu, takže z ní už byla málem ruina. Ale přesto si ji nějací pražáci koupili, dva starší lidé, že tam budou dožítvat stáří. A skutečně tam bydlí. Jejich děti jim to z části opravili. Žádal jsem je po revoluci, jestli by nám to neprodali, ale nechtěli. Škoda, že jsem v té době komunismu si to nekoupil, když se to tehdy dostalo koupit za nepatrnou cenu, protože o to tehdy nikdo nestál. Jenže ani já jsem nemohl vědět, že se doba změní a že komunismus padne. I dnes je to jen na letní bydlení. Je to jen na dojetí autem a odříznuté od světa. Jen ten nádherný rozhled a vzpomínka na mé dětství.

Domnívám se, že mi toho utkvělo na ta léta v Tondovně dost. Ještě v 80. letech života, kdy to píši jsou ty vzpomínky jak živé. Bohu za všechno díky. I za ty zlaté rodiče. Ještě bych opakoval to, že ta výměnkářka u nás se asi jmenovala Ševčíková, zase po řemesle. Když jsme již po létech bydleli v Kam. Újezdě v Již. Čechách, pamatuji si, jak u nás jednou opět ten p. Ševčík objevil (nevím, jak s ní byl příbuzný). Bylo to tak. Šumaváci za 1. republiky si přivydělávali všelijak. Jeden z těch způsobů byl, že co by vlastně pašeráci, pašovali odněkud z ciziny cukerin, sladidlo a tajně je prodávali. Protože za 1. republiky republika bohatla právě z cukrovarů tehdy vybudovaných a stala se producentem cukru do světa. Prodávali se např. celé veliké homole cukru, aby si na venkově mohli nakoupit cukr na delší dobu.

Pak to byl cukr krystal, kostky a práškový jako dnes. Byl vydán zákaz prodeje cukerinu, aby si lidé kupovali cukr. Malá tabletky sladidla cukerinu osladila velmi daleko silněji než obyčejný cukr. Cekerin se vyrábí nějak chemicky. Nevím jestli je příliš nezdravý, ale jistě ale není příliš zdravý. Ale hlavně byl laciný a tak chudí lidé přišli na to, že ho tajně pašovali a prodávali. A tak se stalo, že ten p. Ševčík, ještě z jedním chodili po světě a potřebovali se u nás vyspat a pak šli někam na Besednicko a Kaplicko atd.

Nechali i našim několik krabiček cukerinu a tatínek vyrobil krásné proutěné košíky a jednou šli tam někam kolem Římova prodávat, nabízet košíky a k tomu nabídli i ten cukerin. Jen vím, že mamince to bylo nemilé, protože to bylo i dost namáhavé a zas tak velký výdělek nebyl a už pak nechodili. Je to jen malá ukázka přerůzné bídy v době nezaměstnanosti.

23 Život na Šumavě – teta Bouřků z hory Benešovy

Takže vzpomínky na Tondovnu uzavírám. Narodil jsem se tedy v Nespících (v Podvítovci) u Vacova. Tam jsme bydleli ale asi jen dejme tomu rok. Naši si koupili v Hoře Benešovic (Na Zahrádkách) samotu Tondovnu. Opravili si ji a tam jsem prožil mládí do 5 let. Něco přes pět. Ještě se tam po 5 letech narodilo další dítě, můj bratr Josef. Narodil se ku podivu 15. června, což je na svátek sv. Antonína r. 1930. Tím se tedy vyřešil ten problém o němž jsem psal (str. 13d), že vlastně

jakožto prvorozený jsem se měl jmenovat po otci Josef a on se měl jmenovat Antonín a taky se na Antonína narodil. Kmotrou mu byla teta Bouřkojc z Hory Benešovy, naše příbuzná po mamčině straně vlastně se jmenovali Škopků z rodu putkovského.

Teta Bouřkojc byla velmi hodná, uměla hodně vyprávět a V Hoře byla vážená. Protože jejich stavení je nahoře, vedla k Tondovně horem zkratka, polní cesta. Tam u Bouřkojc se říkalo pod Hradem či pod skálou. Asi tak 300 m nad nimi totiž bylo zajímavé jakoby moře kamení a skal a skály připomínaly zříceninu hradu.

V létě, když byly v lesích borůvky, měla teta Bouřků zorganizovanou partu žen, které si šly na Šumavu vydělávat. V lesích u Srní měly s hajným sjednáno zapůjčení nějaké lesní chaty, kde přespávaly a celé dny trhaly (uměly to s hřebeny). Denně celé nůše borůvek a po sezoně se vrátily domů. Dcera Anna pracovala v Hoře B. v kravíně. Doma měli 1 nebo 2 krávy. Strejda jezdil vydělávat do světa myslím jako tesař. Všichni Šumaváci si v cizině pomáhali a drželi pohromadě a radili si, jak sehnat práci. Dá se ale říci také to, že zůstávali věřícími křesťany, ctili desatero, Boha a o nedělích chodili do kostela tak, aby se vystřídali a při tom obstarali dobytek a hospodářství.

24 Vsuvka

Na této stránce mI náhodně zbylo místo, abych ještě připsal, na co si ještě ze svého ranného dětství vzpomínám z období pobytu na Tondovně. Je to stejně divné, že si na to vzpomínám.

A sice doplním vzpomínku na to nalezení sošky P. Marie.

Maminka tam jednou postupně upravovala malou zahrádku vpravo při štítu domu. V trávě a zemi našla tam mezi kopřivami zarostlou sošku P. Marie. Tatínek jí opravil a zhotovil na ní malou schránku, ve které je dodnes. Vzpomínám si na to, jak mi jí maminka ukazovala, když jí v trávě našla. A vzpomínám si, jak mi jí jednou položila vedle mne a při nějaké nemoci. Bylo to o Vánocích. Nademne pověsili stromek a já se usmál a rozjedl a pořád jsem ve vysokých horečkách vyprávěl, jak se se mnou točí nějaké sudy.

Začal jsem mluvit

Maminka mi také vyprávěla, že první má slova, která jsem dokázal říci byla: Kyni kyni kaď kaď a několikrát jsem to opakoval. A tak hlásku „k“ jsem snadno vyslovoval. trochu si pamatuji, jak jsme vykopávali brambory. To už na poli byl i kočárek s malým Pepíčkem. Já také chtěl kopat. A když maminka ty úplně malilinké brambory nechávala ležet, tak jsem je pořád litoval že je maminka nechce a říkal jsem větu, která mi utkvěla v paměti. Mami taky zymymky brambůrky miminky. Domnívám se, že ten domek, který si Vlčků postavili na vedlejší asi jejich pozemku si postavili až když jsme my Tondovnu prodali a se odstěhovali. Teta bydlela jen v jedné malé komůrce, která v Tondovně byla. Byla to jen jedna místnost pro výměnkáře s malým oknem.

Víra v Boha

Bylo by mnoho co vyprávět o Tondovně. Obdivuhodné byli hlavně tatínek s maminkou, jak chudí sirotci postupně budovali své obydlí a obětavě a s láskou vychovávali nás děti. Maminka získala víru v Budějovicích. Tatínek nebyl zprvu nábožensky tak založen.

Nikdo jej k víře nevedl. Sám se musel jako sirotek dopracovat. Do kostela v Žírci chodili do Zdíková pěšky, ale jeho asi nechávali doma hodně pást. Mezi tehdejšími dělnictvem se začaly šířit atheistické názory, které začaly šířit dělnické některé spolky a vznikající tzv. „levice“. Tatínek byl také vztažen do sociální tehdy partaje, která měla časopis Červánky. Maminka postupně tatínka přivedla k víře, že od nich odstoupil. I zato jí díky a tatínkovi také.

Od koho naši Tondovnu koupili a komu jí pak při odstěhování prodali si nepamatuji.

25 Samota „Tondovny“

Konečně přejdu k tomu, jak se stalo, že jsme se ze Šumavy odstěhovali do Již. Čech = do Kamenného Újezda u Čes. Budějovic.

V Tondovně jsme se sice již zabydleli, ale maminka přeci jen znala z mládí jiný svět než jen šumavský. Tatínek také musel odtud jezdit za prací do světa. Celé dny a noci tam musela maminka být sama, ještě že tam bydlela ta výměnkářka teta Ševčíkojc, ale hlavně v noci se tam bála. Teta také někdy odjížděla. Nebylo tenkrát tolik zlých lidí jako dnes, ale bída často nutila i tenkrát některé pobudy ke krádežím. Kradli např. prasátka, potraviny a cennosti. Vzpomínám, jak jednou maminka na mne volala: Pojď honem se schovat. Tam od lesa šli nějakí 2 chlapy. Skutečně na dům pak bouchali, ale odešli. Ještě jsem si vzpomněl na jednu příhodu: Jednou šla maminka do sklepa pro brambory, či obírat brambory pro setbu. Mně nechala si hrát v sednici. Já ale jsem byl ještě nějak hodně malý a hloupý. Šel jsem ke dveřím vedoucím z chodby do sklepa. Zavíralo se to jen takovou dřevěnou závlačkou. Mně ta závlačka zajímala, dveře jsem zavřel a zastrčil závlačku a šel jsem si hrát s Hokem na zápraží. Maminku jsem tak zamknul ve sklepě. Maminka, když zjistila co jsem provedl, na mně křičela. Jenže já to neuměl pochopit, co jsem provedl. Dlouho mne nějak prosila, jak to mám udělat, aby se dveře daly otevřít. Teta Ševčíkojc tehdy byla někde nakupovat. Nakonec se podařilo, že jsem závlačku dokázal vytáhnout. Měla totiž nějakou pojistku, která bránila, aby se sklepem k nám zloději nedostali.

Škola obecná v Benešově Hoře

A pokračuji. Maminka se tam často bála a toužila časem do kulturního světa.

Když mi bylo 6 let, začal jsem chodit do Hory Benešovy do školy. Hora Benešova je neveliká vesnice.

Postavili si tam ale školu. Tehdy to bývaly jedno až trojtřídky na vesnicích. Dlouho jsem tam ale nechodil. Pan řídící řekl jedné mamince: ten chlapec je nadaný a bylo by dobře, kdyby se někdy dostal na studie. Nevím, jak taková prorocká slova mohl vyslovit, ale maminka stejně na to myslela.

Jak jsem se zmiňoval, tak jí P Adactus Krebs u Petřínů řekl, aby se vdala a vychovala jednu kněze. A to byla ta hlavní maminčina povzbuzující myšlenka a touha. Tedy vlastně od narození si maminka přála, toužila, abych byl knězem. Já to ovšem pochopil až později.

26 Odstěhování se do Kamenného Újezda

Také k nám několikrát na Tondovnu přijela slečna Albína Kapounová, ze spolku Anežek z Budějovic. Ta také toužila, že by chtěla pomoci nějakému dítěti aby se mohl stát knězem. Bylo to jen všechno zbožná přání a nikterak to nebrali nařizováním.

Maminku napadlo, že má v Kam. Újezdě sestru Kačenu a zeptala se jí dopisem, zda by tam někde nebyl k sehnání byt. Musím ale říci pravdu: Teta moje maminčina starší sestra byla sice sestra, ale povahu měla sobeckou vypočítavou. Bída tehdy byla všady mezi obyčejnými lidmi veliká, častá nezaměstnanost.

Budu tedy tu sestru maminčino již jmenovat jako mou tetu, jak jsme jí říkali Ona se vdala za Vojtěcha Mráze, a ten byl truhlář. Jenže truhlářů bylo v Kam. Újezdě nejméně 5. Konkurovali si, kdo bude dělat rakev, kdo nějaké to okno atd. Strejda Vojtěch byl dobrák, pracovitý a teta jej honila, jen aby něco vydělal. Donutila ho, že v baráku u silnice u Koukaloviny, kde bydleli vyboural zdivo a udělal tzv. auzlák (z německého sloganu = výloha a tam vystavoval výrobky). Když maminka tetě napsala, ta odepsala, že bychom mohli mít podnájem u nich v podkroví.

Na půdě měli malinkou komůrku, zdivo téměř žádné jen z prken zbitá komůrka tak 5x6 m. Hlavně se jí však jednalo o to, že budou mít zisk z nájemného. Teta se v dopise dělala hodnou

sestrou a maminka uvěřila.

Teta věděla, že prodají Tondovnu a že z nás vydundá peníze na nájem. Maminka v touze se dostat k městu, aby mne mohla jednou dát do škol na to nalítla. Z Hory Benešovy dát dítě někam do města na studie si mohl dovolit jen nějaký boháč. Když se tedy naskytl kupec rozhodli se rodiče se odstěhovat. Asi Tondovnu za moc neprodali.

Teta Mrázů ale rozšiřovala, že mají peníze, že prodali domek, krávu, les ... To sice pravda byla, ale mnoho to asi dohromady nebylo. Něco stálo už i stěhování. Peníze si uschovali či uložili, že si za ně za čas začnou stavět svůj domek, na což se děda jako zedník cítil. Když se ale přistěhovali, teta najednou obrátila svou laskavost a chtěla, aby jim půjčili do pořízení truhlářských strojů a když maminka nechtěla přispět mnoho, začala nás sekýrovat. Nejprve dovolila mít kozu a prasátko v přilehlých chlévech, ale pak už za všechno chtěla peníze a co nejvíc.

Já jsem si nesměl všady hrát, hledala na nás kde jakou chybu. Mnoho se maminka naplakala. To si živě pamatuji. Přišla tehdy i nezaměstnanost.

27 Nezaměstnanost

Zednická práce v zimě vůbec nebyla a v létě těžko. Tatínek musel chodit k jednomu staviteli do Budějovic, který si ho oblíbil jako spolehlivého zedníka a fasádníka. Jmenoval se Disner, národností asi Němec. Tatínek německy uměl. Ale na vlak nebylo, tak chodil tatínek pěšky 9 km denně tam i zpět o konvičce černého kafe a namazaného chleba nebo něco málo co doma bylo. Ale i ten stavitel vždy zakázky nedostal. Vzpomínám, jak jednou, když nebyla práce, přemluvila maminka tatínka, aby to zkusil jít do Boršova, kde 3 zbohatlíci postavili moderní mlýn, kde se už mlelo elektricky, mouka procházela skleněnými trubkami. Jedním z těch majitelů byl újezdecký řídící Tutter.

Byl to zarputilý nevěrec, který vedl soudní spor s újezdeckým farmářem Eiblem. Tatínek šel prosit, aby ho brigádně zaměstnal, ale nevzal ho. Na Vltavě např. v Pozděrazi byly 3 mlýny a tento nový mlýn jim vlastně vzal práci a je zlikvidoval. Jeden ten mlýnář tam v Pozděrazi zemřel v bídě a žalu.

Tutter má sice v Újezdě v budově tzv. tehdy kampeličky dnešního obecního úřadu desku cti. Dali mu ji tam zhotovit jeho bohatí kamarádi, že dal tu kampeličku postavit. Prostě zbohatl. Pronásledoval i p. učitele na škole Mráze, protože ten dělal varhaníka, což tehdy bylo u učitelů obvyklé. Když Tutter zemřel, stal se řídícím uč. Mráz. To byl velmi spravedlivý člověk a přísný učitel. Vyprávění případu sporu mezi nevěrcem Tutterem a farářem Eiblem by bylo na celou knihu.

28 Farář Eibl způsobil v Kam. Újezdě pohoršení

Ten farář Eibl byl vlastně ten polní kurát, co o něm píše Hašek. Měl na hlavě jizvy od šrapnelu, když byl ve válce polním feldkúrátem. Měl různé chyby. Hlavní chyba byla, že nedodržoval celibát a měl z vojny různé zvyklosti. Kolem oltáře mnoho žen, ale nikdo se tehdy nad tím moc nepohoršoval. Prostě si na něj zvykly. Jenže se stalo, že si dovilil jednou osahávat dívku ještě nedospělou z mojí třídy – Anežku Faiglovou. Bydleli v pastuše obecní a měli bídu. A její máma toho využila, šla to žalovat Tuterovi, jakožto řediteli školy a ten to dal k soudu. Proces se vlekl možná rok, soud mu za výlohy vzal auto, které si právě koupil a církevní soud jej také musel suspendovat a zbavit farářování. Byl přesunut někam do severních Čech. Tam prý se polepšil a tam i na nějaké vesničce zemřel.

Kněž P. Eibel byl kontroverzní postava. Způsobil v Kam. Újezdě hodně pohoršení. Hlavně táhnul za nějakou pochybnou ženou někam od Říмова. Vhodně si ho vybral Hašek pro svou knihu Dobrý voják Švejk. Změnil jen trochu jeho jméno (kromě vojen. důst. Katze).

P Eibl byl asi také chamtivý na peníze. Hlavně sedlákům dělal slavné pohřby. Střádal asi na

auto, které tenkrát měl málokdo, aby nemusel chodit pěšky do okolních vesnic, hlavně do tzv. Koutů: tj. Radostic, Čertyně, Opalic. V Radosticích vyučoval na málotřídce náboženství. Jeho hrubou povahu dokumentuje příběh, který mi maminka vyprávěla a já při tom byl. On šel s hůlčičkou kolem nás do Radostic a maminka jej oslovila. Dovolila si mu srdečně říci svůj zbožný úmysl, že by byla ráda, kdyby mne mohla dát studovat na kněze. On dobře věděl, že umím celý katechismus pro vizitaci bezchybně odpovídat. Ale víte co jí odsekl ? Ženská, vy si myslíte, že může jít každý žebrák studovat na kněze ? Dovedete si představit, co se maminka kvůli tomu naplakala, i když to i pravda byla.

Na ústrky chudoby jsme byli zvyklí. Já měl strašnou radost, když mi Vojtík, synek největšího sedláka z Otmanky dal ve škole třeba půlku krajíce chleba, silně namazaného máslem a na to medem. A já neměl ani na rohlík.

Kostel v Újezdě byl sice v neděli plný. Všichni byli pokřtěni. Jen 1 rodina československé církve a jedna či dvě bez vyznání. Ale víra hodně tradiční a snad i pro chování kněží k chudým vzniklo hodně komunistů.

Újezd neměl na dobré kněze štěstí. P Mitiska se před ním opíjel. Jen P Bezpalec byl zbožný kněz.

Teta Mrázů chodila do kostela málo. Ale strejda Vojtěch každou neděli se přede mší svatou předmodlival a předzpěvoval. Maminka viděla, že se i děti komunistů vysmívají. Měla obavu o můj úhonu mravů s náboženstvím, jako správná matka. Šla se poradit k Petřínům do Růženeckého kostela v Čes. Budějovicích zda by mne tam nevzali do církevní školy a internátu.

Přání maminky aby 1 její dítě se stalo knězem

Rozhodně to bylo ale jen zbožné přání. Ani v nejmenším mne k tomu nepřemlouvala. Snažila se mi dát křesťanské vychování a dobrý příklad víry. Pro myšlenku stát se knězem mne získali až řeholníci v klášteře Petřínů v Čes. Budějovicích při tzv. Růženeckém kostele.

O této době vyprávím v televizním pořadu Pošta pro Tebe, který jsem uskutečnil v r. 2007 už z Kolovče. Můj tehdejší spolužák Fr. Martin Vích se stal knězem Petřínem a já až v roce 1995. Ale byly tam tehdy počátkové touhy stát se knězem. Cesta byla ale ještě dlouhá a složitá.

Celé své mládí jsem musel zápasit s tím, zda děvčata nebo kněžství. Ta nerozhodnost také asi způsobilo, že se ten můj život a cesta ke kněžství zkomplikovala.

29 V internátě sv. Petřínů

A tak se stalo, že se začala pro mne otvírat nová kapitola mého života.

Bylo to sice již v pololetí v 5 třídě, maminka mne vedla k p. učitelovi Mrázovi do jeho vilky na konci Újezda směrem na Doly a přinesla mu žádost, jestli by mne nepropustil z újezdecké školy k Petřínům do Č. Budějovic, Žižkova ul. Pan učitel měl námítky, že na to nebudou mít rodiče peníze, ale nakonec na trvání maminky mi písemné povolení dal.

Tím jsem se najednou vyprostil z K. Újezda. Petřínů tj. řeholnicí Nejsv. Svát. oltářní tam již několik roků měli církevní soukromou školu, gymnázium, jehož absolvování nemělo přímo právo veřejnosti čili jako státní maturita. Představeným internátu byl P Antonín Kadaník, tehdy mladý kněz. Vychovatelé a i učitelé kněží P. Alois Kourek, Klement Hurník, Albert Botur, Alfons Čapský a bratři ! Vít, Longin, Václav ..

Přišel jsem najednou do úplně jiného světa. Byl jsem tam v internátě. Domů většinou jen na různé svátky. Stravování i bydlení se ovšem muselo platit. V tom mne zachránila ta slečna Albína Kapunová o níž jsem snad již hovořil. Začal jsem tam chodit půl roku 5 třídu obecnou. Pamatuji se jak mne u fortny přijal P Antonín, abych složil přijímací zkoušku hlavně z češtiny a počtů... Pamatuji se, že jedna věta v diktátu byla: „Zmije se vyhřívaly na výsluní.“. Já se učil vždy na

jedničku. Dalším rokem jsem tam pak začal studovat gymnázium: primu, sekundu, tercii, kvartu... Mnoho by bylo vyprávění z této části života. Hlavně to byl pro mne vstup do kulturního světa. Studie tam byly na poměrně přísné úrovni. Získal jsem např. přehled dějin, zeměpis, např. na botanických vycházkách lásku k přírodovědě, z řeči to byla latina a v době okupace němčina. Na konci sexty jsme skládali zkoušky na klasickém gymnáziu Jirsíkově abychom mohli pak dojít až do oktávy a získali státní maturitu. studenti tedy pak z těch vyšších ročníků docházeli jako tzv. externisti do gymnázia každý den. u mne se to trochu potom ale zamotalo, což rozvedu. Denní režim byl pochopitelně církevně zaměřený. Ráno mše svatá, snídaně, vyučování. Po obědě volno pro hry a sport. Určité hodiny tzv. studium se silenciem tj. tichem, každý ve své lavici se svými knihami atd. Večerní modlitba, v neděli na mši sv. v kostele. Každý druhý den vycházky ven v průvodu s dohledem. Internát a studium bylo zaměřeno jednak pro výchovu mládeže a také pro pozdní povolání kněží, kdo by se chtěl stát knězem či řeholníkem a neměl peníze na studie. Já zprvu pochopitelně nechápal proč tam jsem, ale časem se mi tam zalíbilo. Hlavním přínosem pro můj život a tím doufám i mou věčnost bylo to, že jsem tam získal pevnou víru a zbožnost. Sám jsem pak zatoužil stát se knězem a dokonce i zůstat řeholníkem Petrynem. Chovanci byli z celé republiky i různých povah a ražení. Byli tam i kluci mě nevyhovující, kteří časem i odešli a ve víře zklamali, ale když jsme se po pádu komunismu sešli, většina si těch let nesmírně vážila a to ocenili.

30 2. světová válka, nasazení v továrně Velešín, frézařem

Do té poklidné doby přišla druhá světová válka.

Já těsně před příchodem Němců jsem se už stal řeholníkem, novicem s řeholním jménem bratr Josef. Chodil jsem tedy již v řeholním taláru atd.

Ale Němci ročník 24 a 23 vybrali na práce do Steiru a Lince. Já jsem náboru unikl, že jsem byl na černo přihlášen u jednoho hospodáře u Písku v Dobevi. Od Petryně jsem se rozhodl ze složitých důvodů vystoupit. Na pracáku Němec Buchnerne vyhmátnul, jakto, že nejsem ještě nasazen v Technise Nothilfe tj. kopání zákopů. Nařídil nastoupit do Lincedo Hermangöring Wörke. Stál jsem v Budějovicích na nádraží s batohem k odjezdu a tu hukot v oblacích a hukot jak zdálky bylo slyšet bombardování Lince. Linecké nádraží zničeno. V Linci byl pracovat od začátku války už můj tatínek jako zedník, stavěl vysoké pece železářské. Vydělával tam i proto, že splácel dluh za který postavili s maminkou v Újezdě svůj domek. Bylo to už tak 2 roky před koncem války a mne tedy poslali místo do toho Lince do Velešína kovoprůmysl Jikov továrna.

Nejprve u zedníků, pak v kontrole přesnosti výrobků, pak u strojů: hlavně fréz. Jako studenta mne dali k tzv. kopírce, tj. fréza, která ryla do výrobků různé označení čísla a písmeny, šipkami, kudy povede plyn atd. Vyráběly se tam v tajné montáži součástky pro Fau Zwei 2 se kterou chtěli ještě válku nad Anglii vyhrát. Naučil jsem se tam pracovat na různých strojích: automatech, bolejších, soustruzích. Vedle na Staré dílně byly stroje vrtačky a tam všady pak stovka děvčat roč 24, které mne sváděly. Když to šlo, tajně jsem na kopírce jim ryl do prstýnků monogramy, na prsa byly v módě vlastenecké Hradčany či praporky mistrům na hroby nápisy, značkoval jsem stovky sklenic pro kantýnu a ze skladu značkou Jikov ... Mnoho by se dalo vyprávět. Byla to další škola života.

31 Po maturitě na gymnáziu

Válka skončila. Ještě jsem ale neměl dokončenou oktávu na gymnáziu ani maturitu, protože to nasazení to naší třídě znemožnilo. Rok tedy jsem ještě dojížděl z Kam. Újezda do Č. Budějovic do Jirsíkova gymnázia a tam pak skládal maturitu. Dodnes se my spolužáci každoročně scházíme. Už všichni profesori umřeli, i dost spolužáků. Z klasického gymnázia se tehdy rekrutovali lékaři (měli jsme latinu, řečtinu, fakulta Univers), mnoho primářů, dále právnická fak. několik právníků, profesori = filosof fak. a theologická.

Knězem jsem se však nakonec stal jen já. Někteří to vzdali. I za to musím Bohu poděkovat.

Maturoval jsem z latiny, řečtiny, biologie, zeměpisu, dějepisu a řečtiny.

A nastalo rozhodování, kam dál v životě. Možností po skončení války bylo mnoho. všechny obory se rozjízděly. Podal jsem si přihlášku na farmacii, pak na ředitelství drah, ale věděl jsem i o přání maminky jít na kněžství. Vůbec mne nepřemlouvala, ale nakonec jsem se rozhodl se do semináře přihlásit. Tehdy v Kněžské ulici. Rektorem přísný P Reban, za krátko pak byl biskupem.

Dr. Hlouch, velice známý a zbožný biskup. Popisovat studie a život v semináři by bylo opět na knihu. Jednak učení jako na vysoké škole, některé přednášky i latinsky a navíc hlavně duchovní příprava na kněžství.

Byl jsem přiznám se trochu zvláštní povaha, tak úplně úplně ještě nerozhodnutá. Knězem jsem se toužil stát, ale i děvčata se mi líbila. Jakmile jsem někam o prázdninách vyrazil všady se děvčata řekl bych hrnula. S mnohými jsem si i tajně v době semináře dopisoval, což bylo zakázáno. Uvedu jen jeden příběh. Jedna dívka z Č. Budějovic mne objevila při ministrování p. biskupovi u oltáře. Když jednou byl po náměstí průvod Božího Těla, tak mne při něm fotila, jak okužuji Nejsv. Svátost. Byla tak zamilovaná a naivní, že ty fotky dala do dopisu a poslala mi to v růžové obálce do semináře. Jenže rektor to otevřel. I když tam nebyla žádná zamilovaná slova, tak to žaloval biskupovi Dr. Hlouchovi. I ten to pochopil ve zlém. Ale brzy na to přišli komunisté a věc ustala. Já zamilován nebyl. Knězem jsem se stát chtěl a nemínil jsem být nějakým knězem holčičkářem. Bylo to pro mne jen takové zpestření. Mamince jsem třeba lhal, že jezdím za kamarády a zatím jsem jel za děvčaty. Zamilován jsem nikdy nebyl, bral jsem to jako zábavu, i když nebezpečnou a i nesprávnou. Však si musím přiznat, že mne asi Bůh za tu mou nedůslednost potrestal, že to mé kněžství a život se pak tak zkomplikoval. Já jsem nešel přímočaře a tak jsem si asi zasloužil tu klikatou cestu.

32 Zavření seminářů PTP mimoň

Studium semináře bylo zodpovědné. Theologii i morální vědy jsem studoval s přesvědčením. Profesori, kněží s tituly byly velmi erudovaní. Vyprávět všechno není důležité. Nastal další zlom v národě i v mém životě. Přišli komunisti, měl jsem absolvovány 4 ročníky a o prázdninách přišlo lejstro: Dostavte se na vjonu do Mimoně.

Semináře zavřeli a nechali jen 1 v Praze tzv. Cyrylometod řízený již komunistou. Biskupové se snažili zakazovat nám do něj vstupovat, ale bylo to nejasné. Složitost té doby pro církev těžko laik pochopí. Biskupy postupně tzv. internovali, čili pozavírali, kláštery zlikvidovali a všichni jsme se ocitli v různých přímo či nepřímo věznicích. Všechno se dělo i maskovalo tak, aby to národ před světem příliš nepobouřilo.

Ocitl jsem se tedy v Mimoně, u PTP (pracovně výchovné tábory) ve vojenských šatech bez označení. Vedle nás kněží a bohoslovců byla rota generality z vlády Beneše. Tady musím zase ocenit statečnost mojí maminky. Ona obyčejná žena, která nemohla vůbec vědět, kde leží nějaký Mimoně, když dostala můj první tajný lístek se rozjela. Nedala se a vynutila si nějak slyšení u velitele těch kasáren. Nevím co jim dokázala říci, ale jistě jménem matky prosila, aby mne pustili. Dokázala to jistě jediná. Neměla možná ani peníze a jídlo. Majoři jí vyslechli.

Ale za krátkou dobu možná tak za 14 dní přijelo auto s 2 majory až z Prahy, nařídili mi se spakovat a kromě mně ještě 2 seminaristy Jirku Hlaváče z 2 ročníku a mého dobrého kamaráda ze 4 ročníku Jos. Tříletého.

Odvezli nás do kasáren do Střešovic. Mne samotného pak druhý den zavedli k ministru Plojharovi, který byl jejich tzv. vlasteneckým knězem a za to byl ministrem pošt. Znal mne z Budějovic. Byl jsem u něho celkem 2x. Přemlouval mne, abych se dal zapsat do toho pražského semináře a že mne vysvětlí a dosadí jako děkana do Plzně, kde je dělnický kraj a já že budu s nim dělat vlasteneckého čili komunistického kněze. Nevěděl jsem si rady. Byl jsem nezkušený mladík. Dovolili mi, abych se šel poradit tam na fakultu s kněžími. Tehdejší spirituál P Lebeda, zbožný

kněz a i další mi říkali, jen se nech vysvětit. Takže mne pustili z té vojny a přihlásil jsem se tam do semináře, v Praze Dejvicích za krátko zkoušeli Marxleninismus. Také mne 2x odvezli do kanceláře na ministerstvo obrany, kde vládl Čepička, který vlastně řídil celou tu akci likvidace církve. Byl současně ministrem pro církevní záležitosti. Tři majori tam rovněž mne žádali o spolupráci. Maminka jim totiž prý řekla větu, že my věřící nechceme bojovat proti komunismu ani proti pracujícím, že jen věříme v Boha...

33 V Pražském semináři

Plojhara jsem tehdy viděl jak ho nikdo neviděl, že si utíral přede mnou slzy, že on to zle s církví nemyslí a takové jeho různé názory. Že mne vezme do Ruska a ukáže mi jak jsou tam kostely plné, což jistě u pravoslavných byla pravda. Doufal, že mu nalitnu. Za několik měsíců, po zkouškách z 5 ročníku jsem tedy měl být vysvěcen. Poměry tam v semináři nebudu líčit. Už tam studovala i děvčata, pořádali pro nás s nimi večírky a tance. Zase tedy ty svůdné Evy.

Týden před svěcením jsme z Dejvic, kde byl ten seminář vyjeli na exercicie s P Lebedou do St Boleslavy a pak na Karlštejn. On byl náruživý znalec dějin, hlavně tam kolem Prahy. Znal se s kastelánem na Karlštejně a tak jsme týden zbožně konaly exercicie, předepsané před vysvěcením abychom si to ještě rozmysleli, zda dodržíme celibát a další ... Mezi tím vyřizovali poštou, aby mi p. biskup budějovický dal souhlas ke svěcení a k přestupu do diecéze pražské. Jenže mezi tím biskupy zavřeli. A já neměl úřední povolení k svěcení. Pan biskup světící Eltcchner (kterého jediného nechali na svobodě) mi osobně řekl. Nemohu tě vysvětit, když nemám papír ale počkej vysvětim tě dodatečně až to úřady vyřídí. Bylo mi to tehdy líto a viděl jsem, že se děje a blíží rozhodný zlom mého života. Buď budu do týdne vysvěcen nebo je konec všech mých studií a snažení.

Dojel jsem si tedy sám osobně do Budějovic, co je pravda a co je lež. Místo biskupa už tam byl jen dosazen vikář P Buchta. Ten mi řekl, že on může dát podpis biskupa až po roční sedisvacanci (to je neobsazení sídla). On sám se cítil podveden a utíkal přes hranice a tam ho postřelili.

34 Ve vězení, odchod z Pražského semináře

Když jsem viděl, co se asi bude dít, rozhodl jsem se dát od toho ruce pryč a ze semináře vystoupit.

Bylo to těžké rozhodování, bortily se všechny mé touhy stát se knězem. Když jsem na fakultě žádal o propuštění znovu si mne zavolali k Čepičkovi a k Plojharovi. Čepička rozhodl, že jsem je podvedl a znovu mne odvedli do vojenského munduru a vsadili do vězení, kde tehdy byla strašlivá vojenská věznice. Tam i bitím nešetřili. Znovu jsem s eskortou jezdil do blízkých Dejvic a tam u mostu směr Hrad se stavěly nové velké kasárny. Byl jsem dělníkem na stavbě. Jednou jsem měl za úkol usměrňovat pokládání panelů, které přenášel nad stavbou ohromný jeřáb. Někdo ale ten jeden panel nedbale upevnil. Panel se nějak přesunul na jednu stranu a já stál blízko a tak mne to odrazilo na zem. Narazil mi panel do prsou, ale navrch to veliká rána nebyla, jen trochu krve. Obvázali mi to.

Byl jsem pro ně ale jen trestanec a tak druhý den mne poslali skládat ručně celé auto cementu.

Začal jsem omdlávat, dostal jsem totiž horečky. Tak mne nechali marodit. Zahojilo seto, ale nezjišťovali co bylo příčinou. Ve skutečnosti mi vznikly na jícnu dvě jícni kýly. Po celý život jsem trochu pozoroval, že při jídle suché stravy, nebo rýže mi do té kýly zapadla strava a já se dusil či chtělo se mi zvracet. Teprve teď na stáří v plzeňské nemocnici mi v tzv. tunelu poznali dvě kýly = hernie na jícnu, což je nezvyklá nemoc. Těžko se to operuje. Nemoc mi ale pomohla k tomu, že jsem se dostal vlastně z vojny u PTP. Znovu mne zavolali k Čepičkovi, když jsem jim oznámil, že

se nehodlám nechat vysvětit.

Plojhar i Čepička měli se mnou skutečně plány, že se stanu jejich čili kolaborujícím knězem. Vymluvil jsem se, že jsem zamilován. Slepíčka ten výslech vedle poslouchal a trochu se smíchem přiběhl a povídá. Že máte děvče, to nám přeci vůbec nevadí, to je naopak dobře. Nakonec se mi podařilo se odhlásit i z fakulty a odjel jsem do Újezda. Ani já jsem nevěděl co se to vlastně stalo za zázrak.

Studium pedagogické fakulty

Přihlásil jsem se s Jirkou Hlaváčů, kterému se to také nějak podařilo. (Po něm sice tak nešli.) Přihlásili jsme se na dráze v Budějovicích ke skládání uhlí. Tím jsme získali to, že jsme se mohli vykazovat jako dělníci a už ne jako faráři. Můj bratr Pepa se v té době co já jsem byl v Praze dostal na pedagogickou fakultu v Budějovicích. Tamní p. profesor Mathauser věděl sice, že jsme věřící, ale snažil se mi pomoci i na přímluvu Pepíka, že mne přijali také na pedagogickou fakultu v Čes. Budějovicích. I rektor se to časem dozvěděl, že jsem bývalý farář. Při absolvování 4 roků studia na fakultě mi to při závěrečném vydávání vysvědčení a absolutoria připomínal rektor abych se dostal od náboženského vlivu rodičů a že se nesmím stýkat na školách s kněžími.

Když jsem tedy vystudoval pedagog. fakultu, což byl sám o sobě nevídaný tehdy zázrak, tak mi bylo přiděleno první učitelské místo v Lažišti u Husince. Učil tam se mnou i mladý učitel Herza, komunista, který měl asi za úkol mne hlídat. Učil jsem 4 ročník.

Byla to pětitřídní škola. Stála vedle kostela a fary. na neděli jsem jezdil domů. Časem jsem se dozvěděl, že tam farář je P M. Vlk, nynější kardinál. Já tam ale do kostela chodit nemohl jen tajně a i s farářem se sejít jen tajně po večerech. Musel jsem zastávat i funkci knihovníka a chodit na schůze mládeže v tehdy všadypřítomném tzv. Svazu mládeže. Řídil jsem pěvecký sbor.

35 Opakování životopisu od dob studií

Dostal jsem se tedy do dalšího životního studia.

Stal jsem se učitelem / Životopis zkráceně

Stalo se tedy něco co se dá nazvat obdivuhodnou pomocí Božího řízení. Já totiž neměl nejmenší zásluhy. Všechny seminaristy komunisté soustředili s mnoha kněžími do internačních táborů pod záminkou že konají vojenskou službu v PTP čili tzv. černých baronů. Mne si komunisté vyhmátli a Plojhar se domníval, že se k němu přidám coby tzv. vlastenecký kněz.

Bude tedy teď vhodné, abych shrnul ten svůj dosavadní život do této doby, zkráceně a tím přehledně. A také ale doplnil na co jsem snad zapomněl.

Narodil jsem se tedy v Nespicích, v krásném to údolí u Vacova v předhůří Šumavy. Za krátkou dobu se rodiče rozhodli zakoupit si své vlastní bydlení a to byla samota pod hooru Javorníkem patřící do obce Benešova Lhota. Samota se nazývala Tondovna ve čtvrti Na Zahradkách. Tam jsem prožil své mládí do 6 roku čili začal jsem v Benešově Lhotě chodit do školy. Když jí tamní p. řídící řekl, že jsem schopen studií, rozhodli se rodiče, že se přestěhují někam do vnitrozemí, odkud by bylo možné dát dítě studovat. Maminka již tehdy měla tu touhu, aby jedno své dítě obětovala dát na kněze. Maminka měla sestru v Kam. Újezdě u Čes. Budějovic. Ta jí nabídla u ní podnájem.

Moje rodiče se tedy pak rozhodli, že prodají Tondovnu a časem že si postaví za utržené peníze v Kam. Újezdě svůj domek. Tondovnu i s pozemky a lesem prodali. Les tetě Bouřků. Peníze

si sice uložili, ale mnoho toho nebylo. Odstěhovali se tedy do Kam. Újezda k té sestře, tetě Mrázů. Ta ale byla velmi sobecká a snažila se z nájemného vytěžit peníze pro jejich truhlářství. Rozhodli se tedy rodiče začít si stavět svůj vlastní domek. Přišla však velká nezaměstnanost a tak to byla velká odvaha. Půjčili si do stavby od Hasičské vzájem. pojišťovny 6000 Kč a pustili se do stavby.

Vzpomínám si dobře na začátek tj. kopání studny. Přijel nám pomáhat bratranec Frantík Daňků ze Žírce. Nebudu již opakovat život a původ rodičů čili maminky a tatínka, když se našli jako sirotkové v Žírce. Já chodil do školy v Kam. Újezdě. Z těch svých školních let bych toho mohl vyprávět mnoho. Ale to by byla celá kniha a povím až jestli později zbude místo na papíře a síla. Učil jsem se dobře.

Přechod můj do klášterní školy Petrínů v Č. Budej.

V polovině 5 ročníku tzv. obecné školy maminka požádala p. řídicího Mráze, kdyby mi dovolil přejít do internátní církevní školy u Petránů v Čes. Budějovicích, Žižkova.

36 Řeholníkem – fráter Josef

Tu školu si zřídili řeholníci Kongregace bratří Největší Svátosti. V té době první republiky takové školy existovaly. Měly jen tu nevýhodu oproti školám státním, že postupně se museli žáci na závěr podrobit na státní škole zkouškám, pokud chtěli, aby maturita platila před státem.

Tam jsem absolvoval gymnasium od primy myslim do 7 ročníku čili septimy, jenže pak přišla válka.

Ještě ale povím o tom, než přešla válka, že u Petrínů se mi dostala náboženská výchova, která se stala pro mne pevným základem pro celý život. Sám osobně jsem tam zatoužil stát se knězem. Dokonce jsem se rozhodl stát se řeholním knězem tam u Petrínů. Absolvoval jsem i tzv. roční zkušební noviciát, oblečen již do řeholního taláru jako řeholní bratr Josef.

Celá ta doba studií stála jistě i peníze. Maminka těžko mohla někdy zaplatit např. stravné a tak mi finančně pomáhala slečna Albína Kapounová, zbožná ta stará panna. I tu mi Bůh poslal, abych mohl vystudovat. V sextě a septimě jsem chodil co by student denně od Petrínů do Jirsíkova Gymnasia.

Přišla ale válka. Němci nás okupovali. Nejprve nás žáky gymnasia podrobili zkouškám a kdo jsme uměli málo německy, tak je vyházeli a ze dvou tříd ze 70 žáků nás nechali pokračovat jen 35. Vzpomínám si jak jsem před německou komisí byl zkoušen. Jedna z otázek byla Meine Familie. tj. vyprávět svůj životopis německy. Jedině jsem nevěděl německy říci co znamená třeba tchyně. Zkoušku jsem ale udělal. Ti co ji neudělali, byli ihned nasazeni do tzv. Technise Nothilfe, tj. kopání zákopů před frontou. Ještě připomenou, že na gymnázium klasickým se vyučovala latina, řečtina a i němčina nebo francouzština.

Nechali nás Němci ale studovat už jen krátce.

Zase zvláštním Božím úsudkem jsem unikl i nasazení všech do továren. Petrýni mne totiž skryli tím, že mne přihlásili jako dělníka na jednom venkovském statku ve vesnici Dobeve u Písku. Vzpomínám si na jednu maličkost, že jsem se tam tehdy naučil jezdit na kole.

Tam v Dobeve a při kostele sv. Kříže v Písku jsem už žil vlastně jen jako laik a pomalu bez vztahu k řeholi. Hledal jsem možnost, jak bych v těch složitých válečných situacích dokončil studium a uzavřel maturitu a mohl se stát pak knězem. Na vlastní pěst jsem se odhodlal odjet na Moravu do Kroměříže, kde měli ještě františkánů státní gymnázium. Začal jsem tam studovat.

Bylo to také klasické gymnázium. Dlouho jsem tam ale nepobil. Přišla totiž tzv. Heydrichiáda. Byl totiž spáchán atentát na říšsk. protektora Heydricha.

37 Nasazení v továrně Velešín

Začaly razie a popravky. Kdo nebyl natrvalo hlášen, bylo nebezpečí, že bude snadno i popraven. A já v té Kroměříži byl hlášen jen přechodně. Proto jsem v noci odjel domů do Újezda, abych se alespoň tady přihlásil policejně trvale. V Budějovicích byl na pracovním úřadě (obávaný tehdy „Arbeits amt“). Vedoucím Němec Buchner. Toho potom pro jeho zlobu na konec války v Budějovicích na náměstí utloukli a ušlapali. Ten jakmile zjistil, že jsem se trvale přihlásil, ihned mi na úřadě vyčinił, jakto, že ještě nejsem nikde válečně nasazen. Do tří dnů jsem měl odjet do Lince. Nachytil ještě takové dva mladíky. Stál jsem tedy v pondělí ráno na nádraží v Budějovicích s rancem na transport do Lince.

V tom Linci už byl od začátku války můj tatínek. Pracoval tam jako zedník. Pro zajímavost, že zednického podavače mu dělali bohoslovci, tam rovněž nasazení, mezi nimi pozdější P Melka. Ta továrna byla ohromná tzv. Herman Göringswörke.

Jak jsem stál v hale budějovického nádraží, tak najednou rozhlas hlásil. Všichni do krytu.

Za chvíli už bylo slyšet v oblacích motory bombardérů a za krátko hukot bombardování lineckého nádraží. Rozsekali jej tak, že už se do Lince jet nedalo. Buchner mi tedy dal převelení do továrny Velešín Jikov (= jihočeský kovoprůmysl). Byla to poměrně malá továrna, kterou Američané zatím nebombardovali, i když se tam vyrábělo také jen pro válku a sice součástky pro letadla i celé letecké motory a ke konci války i součástky pro Fau-cwei V2). Nebombardovali zde snad proto, že tam od poloviny války bylo shromážděno mnoho nasazených, ročník 23 a 24 děvčat a chlapců hlava na hlavě. Když je sem přesunuli z rozbitého Šteiru a dalších měst.

Můj pracovní stroj – kopírka

Ani pro mne již mnoho místa nebylo, a tak jsem byl zařazen zprvu jako pomocný dělník u zedníků v tzv. Ohradě níže pod továrnou. Protože jsem ale měl školy a místní mne znali, že jsem bohoslovec, tak mne přesunuli do kanceláře stavební v továrně. Pak po krátké době zase do Velké haly do oddělení kontrolování přesnosti výrobků. Dále pak k různým strojům: vrtačky, frézy, boleje, automatické soustruhy a normální soustruhy. Naučil jsem se ovládat různé ty stroje. A nakonec pak téměř o rok ke konci války jsem byl zařazen ke stroji zvanému kopírka.

Dokončil jsem gymnázium a maturita

Ty kopírky byly v továrně jen dvě a patřily do oddělení fréz. Mistr byl Markéz. Frézovalo se většinou do duralových výrobků různé písmo, šipky pro označení kudy půjde plyn .. a různé obrazce. Muselo se u toho umět počítat a tak tam nasadili mne.

Další kopírka byla v tajné montáži, kde se kompletovaly výrobky a bylo to pod dohledem Němců.

Poslední tak půl roku před koncem války už i výroba vázla. Proto jsem např. ryl brusnou frézou na té kopírce i značku Jikov do püllitrů v kantýně i z podzemních skladů. Děvčatům jsem jako fušky ryl monogramy do prstýnků a v módě bylo tenkrát, že děvčata nosila na krku takovou duralovou ozdobu a já do ní ryl Hradčany, symbol to vlastenectví. Často jsem vyrýval (jako fušku) náhrobní nápisy na náhrobní desky. Bylo by i mnoho zážitků z té doby tam nasazení.

38 Konec války

Viděl jsem např., jak přes Velešín jel transport smrti vezoucí vězně z koncentráků z Německa, směrem na Rakousko. Byl ještě poprašek sněhu. Němci vyhazovali polomrtvé vězně do příkopů kolem trati. Ti hrabali po sněhu žízni a prosili o chléb. V Kam. Újezdě na nádraží, když

jsem jel ze šichty domů stál takový vlak smrti. Jeden vězeň nějak utekl a šplhal se po holé borovici vzhůru do větví se tam schovat. Jiný se schovával za jednou ženou, která tudy nesla nůšku s dřívím.

Němci už po ní nestříleli. Jiný, kterého jsem viděl skočil do hustého trní a tam se zahrabal. Podařilo se ho vytáhnout. Ženy mu dávali napít rum a tím mu asi uškodili. Protože jsem uměl německy a latinsky, tak jsem se snažil ho ptát odkud je a jméno. Až když jsem začal latinsky, tak řekl poslední svou větu: Homo hominí lupus, což znamená: Člověk je člověku vlkem. A za kratičko zemřel. Je pochován v K. Újezdě na hřbitově a při slavnostech 9. května se mu tam dává na hrob věnec, co by místnímu neznámému vojínovi. Podle mého úsudku, když jsem s ním hovořil to mohl být nějaký kněz, podle výslovnosti Francouz či Holanďan. Není čas vyprávět zážitky z války. Tatínek se z Lince vrátil, i když tam prodělal desítky velkých náletů. 5 května 45 přišel pěšky z Lince domů. Já také šťastně přežil a nastoupil do znovu otevřeného Jirsíkova gymnasia. Bylo nám ve třídě v oktávě kolem 30 žáků.

V knětnu r. 1946 jsme maturovali. Já maturoval z řečtiny, z latiny, přírodovědy, zeměpisu

...

Z latiny jsem dostal přeložit kapitolu z knihy Vergilia, kterou jsem si otevřel. Z řečtiny stat' z Homéra. Z biologie u porf. Macháčka – nervová soustava, plody našich lesů a „parohatí“, což mi dal přisedící ředitel reálky Jelen, když já se jmenuji Daněk, ze zápisu „O Šumavě“..

Učitelem v Lažišti u Husince

Lažiště r: 23.9. 51 až 25.2. 52 – Bylo to první mé učitelské místo (o tom vyprávím 28.11.07 v televizi v pořadu Pošta pro Tebe..

Učil jsem tam vlastně 1 rok a půl, protože v pololetí r. 1952 si vzpomněli na tehdejší škol. okrese, abych šel a založil v Zátoni, otevřít školu.

Složité jsme v Lažišti měli stravování, jedli jsme jen to, co jsme si na týden z domova přinesli. K večeři stále vejce a k snídani mléko od p. hospodské nebo od sedláků.

Na kole jsme jezdili v sobotu v poledne k vlaku přes Husinec do Strunkovic. Vzpomínám si, jak jsem se dlouho modlil u kříže nad serpentínami před Lažištěm s úvahou a prosbou, aby mne Bůh životem kantorským provázel.

Jak tomu dříve bývalo, škola sousedila s kostelem a farou. Dokonce byl z jedné strany hřbitov. Za faráře tam tehdy dali komunisté Miroslava Vlka, nynějšího kardinála. Znali jsme se ze studií, ale mě při předávání učitelského dekretu rovnou řekli, že budu sledován jakožto bývalý farář a že se nesmím stýkat s kněžími, abych prý se dostal od náboženského vlivu rodičů. Takže jsme se skutečně ani tam nestýkali. Jen někdy jsem tam zůstal přes neděli a šel dozadu pod kruchtou na mši svatou.

Ale věděli jsme o sobě. Ředitelem školy byl p. Kohout. Jistě hodný člověk, ale strašně vystrašený, protože mu stále hrozili vyhazovem, nebude-li politicky pracovat. Vzpomínám si na své první žáky. Na diktáty, na poučování, pěvecký kroužek atd. Za krátko jsem byl oblíbený. Při loučení později mi dal jeden žák na památku svoji fotografii z 1. sv. přijímání. Asi možná věděli jeho rodiče, kdo jsem (také se o tom zmiňuji v té televizi). Musel jsem vést obecní kroniku a jako knihovník obecní knihovny vést knihovnu.

Jako mladý jsem byl pověřen vést svazáckou organizaci ve vesnici Drslavice, založit tam s nimi malý pěvecký sbor, převychovat z venkovské mládeže svazáky.

Škoda, že mi nedali za úkol si tam namlouvat další děvčata. Už si ty vesnice dnes nepamatuji, ale nějaké ty taneční svazácké zábavy a večírky jsem musel organizovat. Ten druhý učitel Herza Lubomír mne vybízel a i sledoval. Učitelka Jana Xandrová bydlela s námi v místní kempeliče. My dva nahoře, ona dole. Byla to hodná dívka ze vzdálenější vesnice. Všichni jsme cítili utužující komunistický teror a každý se hleděl v zaměstnání udržet. Jednou či 2x přišel

inspektor z Prachatic, chválil mou výuku a činnost. To proto, že měl se mnou plán, abych šel do pohraničí vybudovat tam školu a sice v Zátóni u Lenory.

Osobní životopisná data Antonína Daňka

- Daněk Antonín nar. : 20. 10. 1925 v Nespících u Vacova
- křest: 22.10.25 čili 2 dny po narození ve Vacově
- břimování: 17.5.1937, Čes. Buděj. biskup Bárta
- obecná škola: do 4 tř. v K. Újezdě, dokončení v internátní škole u Petřynů
- Gymnázium Jirsíkovo v Č. Buděj (část externě sextu a septimu přímo a oktávu s maturitou až po válce. 1.9. 45 – 30.6. 1946)
- maturita: 29.5.1946
- theologický seminář v Kněžské ul: 1.10.46 – 30.6.1950
- 1. vojna PTP: 7.9.1950 – 17.10.1950 Mímeň
- teologie Univerzita Praha: 10.10.50 – 2.2.1951
- dělnická brigáda na dráze
- studium Pedagog fakulty v Č. Bud. dálkově: od r. 1951
- Nástup učitelské dráhy: = v Ležišti u Prachatic = 23.2.1951
- Zakončení pedagog. studia a získání učit. způsobilosti = 12.3.1955 pro školy národní
- V Ležišti = 22.2.1951 – 15.2.1952
- Zátoň u Lenory 16.2.1952 – 30.9.195
- 2. vojenská služba: 1. rok v důstojnické škole v Rokytnici v Orl. Horách od 1.10.1952 do 30.9.1954 = druhý rok = druhý rok aspirant a důstojník u útvaru: v Karl. Varech – Dvory, 3 pluk Belocerkevský

Učitelská působišťe po vojně podle okresů:

- na Kaplicku: 1.10.1954 – 30.8.1960
- na Krumlovsku: 1.10.1960 – 10.2.1975
- dělníkem v pivovaru Samson: 11.2.1975 – 30.7.1977
- na Klatovsku. 19. 1977 – 20.8.1986
- důchod od r. 1986

Jednotlivá učitelská místa:

- Lažišťe: 23.2.51 – 15.2.52
- Zátoň. 16.2.52 – 30.9.52
- vojna
- Kuří: 1.10.54 – 30.8.56
- Bukovsko: 1.9.56 – 30.8.60
- Věčovatá Pláň: 1.9.60 – 30.8.64
- Dolní Třebonín: 64 – 10.2.75

První mé místo učitelské bylo Lažiště, to jsem již psal. Takže nyní pokračuji

2x mi přijel na inspekci školní inspektor a začal mne chválit. Chválil proto, že měl za lubem, abych šel na Šumavu do Zátone u Lenory otevřít malotřídní školu. Mě to bylo celkem jedno, co zase uvidím jiný svět a jiná děvčata. Bylo to těsně před zimou, která přišla brzy a mnoho sněhu. V Zátone si totiž tzv. svazáci poručili, že jim tam musí otevřít školu za to že založili co by svazáci tzv. pastvinářské družstvo 3. typu. Okres jim musel vyhovět a já tu školu musel zařídit. Napadlo tolik sněhu, že když jsem tam prvně na zastávku vlakem přijel, čekali na mne svazáci a svazačky a se slávou vedli v metrových závějích vykopanými cestičkami. Žádal jsem, že jako první musí ve třídách zatopit. Předseda svazáků a další vlezli na opuštěný dům a nařezali trámy a ráno zatopili. První den jsem učil jen vyprávěním a odpoledne jsem musel jít shánět inkoust, učebnice, sešity a další potřebné. Do týdne fungovala malotřídní škola.

Byla to budova po bývalé německé škole. Zvenku mi ji tatínek na jaře opravil. Bydlel jsem naproti škole v obchodě u obchodníka p. Wurma, jediného bývalého Němce. Měl dceru, která chodila do sklářské školy a pochopitelně na mne brala.

40 Škola v Zátone

O tom pobytu V Zátone napíši až později.

Protože tady zbývá volná stránka napíši něco o pobytu a učitelském působení v Zátone. Bylo to pro mne něco obdivuhodného. V Lažišti jsem byl hlídán mladým spoluučitelem Herzem, který byl komunist. Nesměl jsem se tam stýkat s tehdejšími faráři P. Mír. Vlkem, dnes kardinálem.

A v Zátone najednou titulován jsem ředitelem.

Nikdo tam nevěděl, co je ve mně, že jsem věřící. Nebránil jsem dětem, když se přihlásili na náboženství. Nějaký čas tam náboženství vyučovala nějaká katechetka kterou asi dosadili komunisti. Měla nějakou snad špatnou morální pověst. Pak tam dojížděl z Vimperka P Kohout. Školu jsem si pomalu zařídil, něco i sám obílal.

Na neděli jsem ale většinou se snažil odjet domů až tam od Lenory přes Volary a Želnavu do Č. Budějovic. Mnoho hodin tedy ve vlaku. Na jídlo jsem chodil nepravděpodobně k nějaké Němce, kterou neodsunuli.

Naproti škole byl obchod p. Wurma, kterého také neodsunuli a v poschodí u něj jsem bydlel. Dcera studovala sklenářství v Nov. Boru a na neděli jezdila domů a to já také odjížděl, takže jsme se příliš neseznámili.

Po děvčatech jsem se poohlížel. Ani ve snu nenapadlo, že bych mohl být ještě někdy knězem. Někdy jsem si vyšel na houby na Boubín, který byl nedaleko.

Jednou jsem našel zatoulané srnčce a tak jsem ho přinesl a krmil mlékem. Srnček povyroste, chodil za mnou jako pejsek a někdy i po schodech ve škole do 1. poschodí, protože třídu jsme měli nahoře. Byla to škola po Němcích, také asi malotřídní. Schody dřevěné, nenatřené. Zátone byla za 1. republiky jen rekreační vesnička, kde stálo v řadě několik hotelů a hotýlků pro letní či zimní rekreanty. všechny ty hotely byly zpustlé, vyrabované. Vykopal jsem si tam několik keřů rybíze, který se nám rozrostl v Kam. Újezdě dodnes u plotu. Do Lenory to bylo tak půl hodiny k nádraží. Dlouho jsem tam však nebyl, protože si najednou vzpomněli, že ještě nemám kvůli studiím absolvovanou vojnu. Když jsem odešel ani už nevím kdo po mně tam nastoupil. Časem se to tam všechno rozpadlo. Udělali z toho rekreační středisko, postavili nové hotely a škola zanikla. Dnes tam není po tom všem ani památky. Když jsem tam jednou zajel s manželkou málokdo mne poznal.

Vzpomínám: Jednou mne přišlo najednou pochválit 5 pohlavárů z okresu, že jsem získal 3 děti na horníky. Oni se totiž přihlásili sami, protože měli samé pětky a nikde je nechtěli vzít. Dali mi papír poděkování a vyznamenání. Inu komunismus. Horníci byli preferováni.

Zátoň u Lenory

Otevřel jsem tam bývalou německou školu, poměrně ještě zachovalou. Na oběd jsem chodil do jedné německé rodiny, kterou neodstěhovali.

Měli hezkou dceru Angelu a tak jsme spolu několikrát i randili, ale velká láska z toho nebyla.

Další dceru měl obchodník naproti škole, u nichž jsem nahoře v 1. poschodí bydlel. Dole byl obchod. Mně k bydlení stačila postel a peřina a stůl a knihy pro školu. Byl jsem dopisovatelem Dr. Smotlachy, odborníkem na houby z pražského muzea. Toulal jsem se rád lesy Boubína a sbíral různé houby všeho druhu.

Původně za 1. republiky byla Zátoň rekreačním střediskem a východiskem na prales Boubín. Byla tam celá řada hotelů, tehdy již vyrabovaných. Odtud jsem si vykopal keře rybízu, které máme dosud u plotu vzadu na zahradě. Jednou jsem posílal i svázané prkna, kterých mi bylo líto je spálit. Byla to hloupost a obtížná zásilka drahá, ale byl jsem z chudých poměrů. Když mne předvolali co by učitele znovu na vojnu, bylo mi to jedno. Jen vím, že jsem tehdy chodil s Vlastou Pelechovou ze Svobodných Hor u Bavorova. Chodili jsme spolu dost dlouho a byla to vlastně moje první láska.

Skutečně jsem byl už zamilovaný a ona si mne chtěla už vzít, ale já pořád nevěděl: mám nemám se ženit. Ona si již zjedнала místo účetnictví ve sklárně v Lenoře, jenže jakoby najednou jsem musel narukovat na vojnu. Já ještě věřil, že komunismus padne a že se pak budu moci stát knězem.

V Zátoni jsem krátce od 16.2 do 30.9 52.

Myslím, že školu zrušili. Za nějaký čas totiž nastal ve školství směr málotřídky rušit. Dnes je v Zátoni vystavěno několik rekreačních budov, hotel pro rekreanty a hlavně cizince využívajících přírodních krás Šumavy.

41 Zážitky v Zátoni

Zátoň byla má druhá učitelská štace.

Byl jsem ještě mladý. Zaučoval jsem se vlastně i v kantořině. Ale začala se mi to zaměstnání líbit. Viděl jsem jak jsou děti tvárné. Všem bylo zapotřebí nejen naučit se násobilku a pravopis. Daleko víc potřebovaly výchovu. Komunismus dovoloval jen výchovu tzv. kolektivní, internacionální, čili objevovat Sovětský svaz a celkově tzv. morálku socialistickou. Snažil jsem se nenápadně poučovat děti i o mravních zásadách – dalo by se říci křesťanských.

Slovo „ctnost“ a dokonce i slovo „hřích“ muselo ze škol vymizet a tak jsem to musel podávat dětem jako potřebu konání dobra a vzájemné lásky.

Dokonce jsem byl někdy tak smělý, že jsem to zaobaleně vsouval do svých proslovů i poučení pro občany i děti při různých veřejných slavnostech. Musel jsem např. předsedat schůzím svazáků a tvářit se jako že jsem svazák, i když to nebyla pravda.

Při oslavách 1. máje moje škola si obvykle nesla nějaké nic neříkající heslo a spíše jsme se vesele bavili jako mládež.

Děti jsem vodil do krásné boubínské přírody. Sám osobně jsem navázal styk s Dr. Smotlachou nejznámějším odborníkem na houby a vydavatelem atlasů hub. Zasiílal jsem mu několikrát vzorky záhadných, neznámých hub, které tam v hlubokých lesích ještě rostly.

Děti jsem vodil 3x na exkurzi do lenorské sklárny. Získal jsem 2 žákyňe, že šly se učit do sklářství. Připomenu i to, že jsem tehdy dost vážně chodil s dívkou z Č. Budějovic Vlastou Pelechovou. Byla velmi zamilována a sama se rozhodla, aby mi byla nablízku, že se stane účetní v sklárně v Lenoře. Už to bylo dojednáno, jenže já se nechtěl příliš tak jí zavázat.

Dopadlo to ale tak, že mne zavolali na vojnu a já jí nelítostně pro ní řekl, že se chci ženit až po vojně. Byl to můj názor a asi to tak mělo být. V Zátóni byla i krásná neodsunutá Němka Angelika. U nich jsem se stravoval, ale i té jsem nechtěl říci tak brzy své „ano“. Byl jsem v Zátóni poměrně krátce, ale opravil jsem tam s tatínkem školu. Když jsem odcházel, uspořádali místní svazáci i občané velkolepou slavnost n rozloučenou. Všichni cítili, že nejsem komunista a přesto jsem se stal téměř starostou obce.

42 Znovu odveden na vojnu

Stal jsem se tedy ředitelem malotřídní školy Zátón u Lenory na vesnici a to se pak se mnou vleklo po celý život. V Zátóni jsem ale učil necelé dva roky. Stala se další nečekaná podivuhodná změna.

Přesto, že už jsem vlastně měl za sebou vojnu PTP, tak se to všechno najednou jakoby ztratilo tím, že jsem se stal učitelem. Papíry o mé nespolehlivosti politické jakoby zmizely a já byl najednou soudruh ředitel školy. A tu někdo někdy vyšťoural, že jsem vlastně jakoby na vojně normální ještě nebyl. Předvolali mne v K. Újezdě k normálnímu odvodu na vojnu. Abych je nedráždil a nic o sobě neprozradil, mlčel jsem svlečený při odvodu jako ryba. A tu se stalo něco zvláštního.

Když majori za stolem měli rozhodnout kam mám nastoupit, povídá přisedící zapisovatel p. Štindl. Toho dejte do důstojnické školy, je to učitel.

Pan Štindl byl totiž z K. Újezda a byl zaměstnán jako úředník na finančním úřadu a při odvodu jim dělal zapisovatele.

Znovu na vojně. Důstojnická škola

Nastoupil jsem u pohraničního útvaru v Karlových Varech, kasárna – pluk Dvory. Najednou ani za týden při večerním nástupu sčítání stavu, najednou vystoupil velitel kasáren: Vojín Daněk a vojín Štindl (to byl syn toho p. Štindla) ráno si sbalí plnou polní a odjedou do důstojnické školy v Rokytnici v Orl. horách.

To bylo něco. Ani jsem nevěděl, kde Rokytnice leží a co to znamená důstojnická škola. Existovala totiž ještě poddůstojnická škola, do které byli vybráni později někteří lepší vojáci. Důstojnická trvala celý 1 rok po roce jsme se měli vrátit k útvaru jako aspiranti na důstojníky. měli jsme ozdobné lemování na ramenou a nejvyšší možné funkce se dala dosáhnout jako podporučík. Školu jsem absolvoval na výbornou a dosáhl funkce staršiny a brzy na to podporučíka.

Ze začátku školy jsme se měli rozhodnout sami, ke které zbrani chceme jít. Přesvědčovali: k parašutistům, ale když jsem musel skákat z okna v jednom patře do prostěradla dolů, tak jsem to vzdal.

Rozhodl jsem se pro dělostřelectvo a Štindl pro pěší vojsko. V Karlových Varech tedy, když jsem se tam v polovině vojny vrátil jsem se stal zástupcem velitele dělostřelecké a minometné (82mm) a raketometné roty.

Karlovarský pluk byl pro komunisty velmi důležitý pohraniční pluk, který by byl nasazen jako první a hlavní tzv. úderná síla proti jak říkali kapitalistům.

43 Důstojníkem v Karlových Varech

Výcvik vojáka byl proto perný, častá cvičení i noční poplachy. Má rota a dělostřelecká a raketová úloha byla pro celý pluk velmi důležitá.

Nevím, jak to bylo možné, ale zvládal jsem své úkoly dobře. Velitel roty kapitán byl pochopitelně důstojník z povolání a hlavně komunista. I další důstojníci čet byli z povolání. Často

lítili po zábavách a za holkama, a tak mne nechali mnohá cvičení řídit. Vzpomínám, jak jednou při větším cvičení určil značkaře vojína Bouzka a ten na vojnu kašlal. Když měl hodit dělobuch jako na znamení, že jsme nepřitelem přepadeni, nevěděl jak se dělobuch odjíštuje, hodil ho nešikovně blízko mne a vrtulka z něho odlétla a vletla mně co by veliteli cvičení do pusy. Plno krve a museli sanitkou mne okamžitě odvézt do Jáchymovské nejbližší nemocnice. A cvičení skončilo. Na ministerstvo mne důstojníci uprosili, jsme to nehlásili, aby našemu pluku nevznikla takzvaná mimořádná událost.

Tehdy byl nový lék penicilin, tím mi to po sešití rány hojili a vznikla mi na pysku jen malá jizvička.

Vojáci mne měli velmi rádi, protože jsem se nikdy nevytahoval nad ně. Ještě po vojně mi dlouho psali. Měl jsem tam hodně Slováků až z Podkarpatské Rusi tzv. Východňáry. Bylo by mnoho příhod z vojny.

Uměl jsem dobře při střelbách dobře zasahovat cíle, což není u dělostřelectva tak snadné jako u pušky. Tím se stávalo, že jsem byl postupně povyšován na poručíka a dosáhl jsem i nejvyšší možné hodnosti pro vojáka v normální službě. Když pak jsem odcházel do civilu, bylo mi navrhováno stát se kapitánem. Ještě když jsem byl v důstojnické škole byl nábor, abychom podepsali vojnu. Mne a ještě jednoho si oblíbil jeden major, který nás učil vojenskou topografii a přesvědčoval, abych se dal na vojnu k vojenskému mapování = topografický ústav byl v Bratislavě a Praze. Znamenalo to vyrábět vojenské mapy. Jendou nás dokonce nechal svěst vrtulníkem, abych věděl, jak se mapy dělají. Zaručoval ihned první hodnost kapitána a brzy majora a vysoký plat.

Mne to i lákalo, ale když jsem si uvědomil, že tím ztratím domov, své rodiče odmítl jsem to.

Jsem ale přesvědčen, že mi Bůh radil v modlitbách dobře, protože kdybych se stal vojákem z povolání, tak v r 68. bych měl řeči proti komunistům a zničili by mne, jak se to stalo tak mnohým.

V té důstojnické škole v Rokytnici jsem byl vybrán do vojenského pěveckého sboru, takže jsem často se souborem jezdil po mnoha městech republiky.

44 Důstojníkem v Karlových Varech

Byl jsem vybrán do pěveckého vojenského sboru.

O nedělích jsem často jezdil zpívat v různých republikových soutěžích. Např. v Karlových Varech když tam zavítal sbor z Číny. Líbilo se mi po vystoupení se líbat s číňankami. V Praze nás jednou nechali zpívat doprovodně s ruským vojenským známým souborem. Škoda, že ten stroj mi tak hrozně píše, abych vyprávěl mnoho příběhů a zážitků z vojny.

Vojenské předměty jsem zvládal dobře. Taktickou, střeleckou, velitelskou přípravu jsem zvládal při tom všem dobře a ještě chodil tancovat a zpívat na sboru.

Blízko městečku Žamberku byla kasárna děvčat, které podepsaly vojnu, že budou radistkami a na letištích. Plná kasárna děvčat. Neříkám, že jsem bláznil jako někteří kluci, ale rád jsem chodil tancovat a výložky a hodnosti zabíraly.

Když jsem se tedy vrátil k útvaru do Karl. Varů byl ze mne důstojník na slovo vzatý. Velitelé mne pověřovali nejrůznějšími úkoly, např. jsem co by učitel musel vést takzvané PŠM. To je politické školení mužstva. Oni to nedokázali a pro mne to byla hračka.

Nikdy jsem ale nemluvil proti náboženství. To bylo veliké umění v tom umět bruslit.

Ve Varech a blízském městečku Chodově byly továrny a tam pracovalo množství děvčat. Chodil jsem rád s kluky, tajně tam tancovat. Byl jsem ještě mlád a svobodný.

Ještě o době v důstojnické škole

Protože stroj špatně psal, napíši to zkráceně znovu. V důstojnické škole jsem byl zapojen ve pěveckém sboru tak jsem se s tímto souborem zúčastnil mnohých republik. soutěží – Aspirantské zlaté nárameníky děvčata lákaly.

V blízkém městečku Vamberku byla škola pro děvčata, která se rozhodla pro vojenské povolání např. jako radistky. To bylo pochopitelně šikovné pro nás, že jsme tam mohli chodit k zábavám atd. Já jsem tam ale nechodil. **Přiblížilo se mé ožení se**. Myslím, že tak v polovině školy přišla má tehdy dívka Maruška Krátká z Nesmeně jednou o dovolené kolem 5. července do jiného stavu a já od té doby přestal se o jiná děvčata zajímat.

Kamarádi nemohli pochopit, jaká to změna se náhle se mnou stala. Uvědomil jsem si, že se musím oženit a že se již nemohu stát knězem, v což jsem stále doufal. Začal jsem ignorovat i vojnu, byl smutný a velitel školy mi tedy na závěr školy domlouval a přes výborný prospěch mi dal že školy závěrečnou hodnotu jen staršiny. I když všichni mi navrhovali podporučíka. U útvaru jsem to stejně pak získal.

45 Oženil jsem se

Po celou tu dobu, co jsem byl v Karl. Varech důstojníkem byla již Maruš Krátká se mnou v jiném stavu. Stále jsem byl veden ještě jako svobodný. Byl jsem sice rozhodnut si Maruš vzít, ale zdálo se mi to nevhodné se ženit jako voják, a tak jsem stále odkládal.

Ale Maruš mne nakonec přesvědčila, že nechce mít svatbu až v příliš nápadném těhotenství a tak jsme dojednali svatbu. Protože Máni bratr Jeník pracoval tenkrát v Praze, tak svatbu dojednal vlastně on.

Přijel jsem já i Maruš do Prahy do bytu, který on měl v podnájmu v Praze na Malé straně a odtud jsme šli k oltáři do kostela sv. Mikuláše na Malé straně. Den před tím byla civilní naše svatba na Staroměstské radnici (což tehdy muselo být).

Krátce po svatbě jsem se vrátil znovu na vojnu k útvaru. Protože jsem neměl asi ani pořádné sváteční černé civilní oblečení, byl jsem i jako ženich oblečen ve vojenském. Já jsem totiž původně nikdy nepomýšlel na to, že se ožením a proto jsem ani nevěděl co je ke svatbě zapotřebí.

Pak následovalo ještě několik celoarmádních cvičení tzv. Varšavské smlouvy a já jako zástupce velitele dělostřeleckého praporu jsem do toho musel být zapojen.

Naštěstí ale síla komunismu již ochabovala. Vrátil jsem se do civilu a musel jsem i v civilu občas chodit na proškolení důstojníků v záloze.

Ještě několik vzpomínek na závěr mé vojen. služby.

Těch zážitků by bylo mnoho. Na jednom tom cvičení jsem jako velitel musel vydat různé bojové úkoly v našem pěším praporu. Musel jsem např. vyslat četou průzkumnou, aby zjistila palebná postavení nepřítele. Té četě velel poručík Prokeš, ten musel v deštivých nocích se plazit v zákopech. Měl proto na mne zlost, že já si hovím ve velitelském voze obalen dekami.

Věděl o mně, že já chodím v Karl. Varech do kostela. Když jsme odešli oba do civilu, mne vlastně udal, že chodím do kostela. Budu vyprávět později. On se totiž stal řízením osudu dokonce mým příbuzným.

Byl to otec příbuzného Jirky Prokešů v Nesměni. Na rozloučení s vojnou mi kamarádi z mého praporu uspořádali v jedné restauraci v Chodově velikou oslavnou rozlučku. Několik mých podřízených vojáků i důstojníků mi dlouho po skončení posílalo pozdravy. Chlapci z Moravy, Slovenska a Východnáři, kteří mi předali východoslovenské písně, do mé sbírky zpěvníčku.

46 Po vojně 1. učitelské místo v Kuří u Benešova

Po vojně jsem pokračoval v učitelské službě.

Už jsem byl ženat, narodil se i syn František. Jméno František mu manželka dala jako náhradu za zemřelého mého bratra Františka i jejího bratra Františka, zemřelého v Nesmeni krátce po porodu. Nastoupit nějaké učitelské místo nebylo složité. Na Prachaticko jsem se vrátil nechtěl. Tehdejší kaplický okres byl nám nejbližší a nabízel mnoho míst. Vybral jsem si malou vesničku u Benešova nad Černou jménem Kuří.

Většinou bylo osídleno rumunskými Čechy z Banátu tzv. reemigranti. Jen 1 rodina pozůstalých Němců (Klingrovi). Byla to jednotřídka s 38 žák. Byt ve škole byl pěkný. Školní inspektor byl laskavý. Vesnickou malotřídku jsme si s manželkou vybrali protože tam byl větší plat, zařízené bydlení a klid.

Lidé si mne oblíbili. Všady vždy bylo jim divné, že jsme často na neděli odjížděli domů do Nesmeně atd. a zpět jsme přijížděli od autobusu s koly nafasovaní. Jednou se stala ta příhoda, že malý Fanda vylezl po schodech do poschodí a otevřel si okno a nahýbal se již ven. V tom náhodou přišla k Máně holčička Kohoutů, že si bude s ním hrát a ptala se manželky kde je. Ta ho šla hledat a zachytila ho když už se nahýbal z okna. Tím vlastně ta příchozí holčička Anička mu jako anděl strážný zachránila život. V Kuří jsem učil asi 3 roky.

Další škola: Bukovsko u Malont

Jednou přišel inspektor Kovařík, že potřebují obsadit Bukovsko. Sliboval, že mi tam opraví byt a školu. Kromě školnictví, že bude Máňa vést zemědělský útulek ve škole. Byla to vlastně mateřská školka.

Skutečně nám školu opravili. Zednické práce dělal můj tatínek pod nějakou firmou z Kaplice. V jedné učebně nahore byla škola a dole mateřská školka.

Bylo to tedy oproti Kuří platově výhodné.

Problém byl z počátku v tom, že inspektor mi zatajil, proč to místo je volné. ten učitel přede mnou jménem Hejkrlík tloukl ženu i své i školní děti, lidé si ztěžovali a tak byl propuštěn. On se ale nechtěl dobrovolně vystěhovat a mstil se různě, že já se na to místo tlačím. Až postupně jsem to pochopil, proč mi dělal neuvěřitelné překážky. Do špalku natloukl spoustu hřebů, abych nemohl sekát dříví. Do hodin ve škole i v bytě nakapal vosk, takže byly k vyhození.

47 Podvody učitele Hejkrlíka

Do chlívků, kde jsem plánoval chovat prase, husy, králíky, kachny mi nasypal spoustu jedu. Do komína naházal cihly. Noc před odstěhováním vzal pumpičku na stříkání stromů a postříkal olejem všechna přední okna školy, což bylo problém to pak očistit. Závídel, že manželka mi bude dělat školnici. Nejsložitější pak věc provedl následovně: Před odjezdem za mnou přišel a ptal se jestli jsem ve strane (komunistické).

Když jsem řekl, že nejsem, tak on: „To já jsem. Vytáhl skutečně nějakou stranickou legitimaci a že ještě ukáže co umí.“ Pak mne žádal, abych mu nechal školní razítko, že by mu nevydali tam v tom místě kam odjíždí učitelský plat bez razítka. Já byl tenkrát naivní a uvěřil jsem mu, že mi ho skutečně pošle do týdne zpět. Jenže ani za 14 dní razítko nevracel, tak jsem to musel ohlásit škol. odboru, že mi odcizil razítko. Inspektor Kovařík musel to vrácení zařídit přes policii. Ještě bylo zajímavé, že on přede mnou tvrdil, že má titul profesora a nechal se tak titulovat i od lidí. Nakonec se pak zjistilo, že podváděl. Co se s ním pak stalo nevím, ale prý jej někde na Ostravsku učít nechali.

V Bukovsku se nám s manželkou líbilo. Pěstovali jsme pšerůzný dobytek. Také i krůty, a

nakonec jsem oplotili kus zahrady a měl tam ovečku, jednu nebo dvě. I holuby. Prostě venkovský řidič tehdy: soudruh řidič se muselo titulovat. Obchodnice Kesnerová nám šla na ruku. Bylo tam několik rodin cikánských (Kanálošů..) a zase hlavně reemigranti z Rumunska. Tam prý přišli bosí a každou neděli do kostela, ale za čas, když každý zabral 3 baráky, byli důležití. Vycházel jsem se všemi dobře. Zvali nás na křtiny, svatby.

To bylo spojeno vždy s pálenkou, zabijačkou kozy a prasete. V hodovní místnosti leželo na stole čerstvě uvařené v kotli prase a každý si uřezal co chtěl a k tomu nějaké knedlíky a zelný list, do něhož se to maso na talíři zabalilo a zpívalo.

Ve všech školách, kde jsme byli jsme se snažili jít v neděli do kostela. Z Kuří do Benešova a z Bukova do Malont. Fandu na kole. Pochopitelně to vadilo místním komunistům, ale nikdo nás tam přímo neudal.

Slováci přestali chodit, takže jsme byli skoro sami. Nebo jsme se s maminkou střídali. Šlo se přes les, ale Máňa se nebála jít sama. I když se potkávala s cikány, tak tenkrát nikoho nenapadlo se přepadávat či zločinně okrádat jako dnes. Taky jsem si už v Kuří koupil motorku. Ještě ten nejstarší první typ Jawu. Koupil jsem jí od P faráře Haase z Benešova, který byl kdysi se mnou v semináři.

Dlouho jsme jí měli. Svítala jen za jízdy, čili přímo na dynamo. Žádné odpérování a řazení na nádrži. Až později na další škole jsem si koupil od strejdy Vlčků z Vimperka kývačku 350 s lodičkou. To již bylo na škole ve Věžovate Pláni. Z Bukovska jsem pak často jezdil na neděli i s Máňou nebo sám připravovat stavbu rodinného domku v Kam. Újezdě.

48 Plán postavit si rodinný domek v K. Újezdě

Nebylo nám tam na těch malotřídkách sice zle, ale bylo to pohraniční, stýskalo se nám po domově ve vnitrozemí. V Bukovsku jsme proto začali uvažovat o tom, že si postavíme rodinný domek v Kam. Újezdě, kde nám rodiče dali polovinu zahrady vedle nich v Nádražní ulici. V Bukovsku a přilehlých vesnicích bylo mnoho napůl rozbořených domů Mikoly. Navozil jsem si potahem stát statku ke škole tašky cimentové, které jsou v Újezdě na střeše v r. 2006 dodnes, pak potřebný počet trámů. Začal jsem nabouráním si kamenů do základu.

Vedoucí dopravy statků v Malontech p. Glaser (věřící) mi vždy přistavil auto nákladní a normálně vyúčtoval a tak jsem postupně si na zahradě v Újezdě shromážděval materiál. Tašky cimentové na celou střechu, trámy na celý krov, jen 1 dlouhý trám (krokvice) nám pak chyběl. I okapy jsem měl všechny staré a přece ještě dnes v r. 2006 téměř fungují. Hodně také cihel z bouraček na příčky. Na hlavní zdivo jsem musel cihly koupit. Kamení do základů také z bouraček. To bourání ale byla také dost velká dřina a svážet to nejprve ke škole a pak zase do Újezda. Statky si dovoz nechaly normálně zaplatit, protože potřebovaly vytižít auto při zpáteční cestě z Č. Budějovic a podobně.

Starý materiál měl jistě při stavbě své nevýhody. Většinu prací jsem si ale s dědou dělal sám, takže děda nebyl náročný. Velkou nevýhodou byla ale lidská závist.

Několik komunistů na to jednou na statku poukázalo kam to vozím a že tím okrádám pohraničí atd. Tak se stalo, že jednou, když viděli u školy srovnané asi 3 metry cihel, tak nařídili správci Holečkovi, že to odvést nesmím a že to zabavují. Přijeli s traktorem, cihly naložili a odvezli neznámo kam, někam do jámy. Holeček se mi přišel omlouvat, že to musel na rozkaz udělat. Tím jsem skončil s bouráním.

Oni to ale dokonce nahlásili komunistické straně do K. Újezda, aby mne nějak asi potrestali, že se asi obohacuji z pohraničí. Na schůzi KSČ se mne prý ale zastal čalouník Šmíd, to že by museli potrestat kdekoho, že si mnozí materiál z pohraničí na své stavby také dovezli, protože to tam ty rozbourané baráky dělají jen ostudu.

49 Zpustošené pohraničí

Asi za dva roky později skutečně Němci ze západu skutečně poukazovali na to zpustošené pohraničí a tak přijely čtyři mladých SNB a vojáků. Nemohli celé domy zapálit, tak museli sházet z polo rozvalených domů tašky, pak krov a tanky to srovnávaly se zemí. Byla to tehdy hrůza se na to dívat. Z vesnice zbylo vždy jen několik obydlených domů nebo někdy zmizela celá vesnice. V blízkých Cetvinách stál na hranici státní krásný kostel a vojsko naše jej mělo zbourat. Rakušáci vzkázali, že jakmile začnou bourat, že začnou po nich střílet. Nakonec jej stejně naši zbořili a Rakušáci si na své straně naproti postavili stejný nový.

V Mikolech odkud jsem měl cihly byly krásné veliké domy, selská, různá stavení, pod nimi veliké sklepy. V nich krásné různé kamenné štoudve, koryta, nádrže, kamenné nádoby na zelí, ve stájích kamenná koryta, krásné dlažby, ještě i nějaký nábytek. Viděl jsem Němce, jak si tajně prohlédávali místa, kam si něco před odsunem zakopávali. Cikáni a reemigranti Slováci odváželi na pálení co se dalo.

50 V Bukovsku

Ještě o škole v Bukovsku. Ta ves bývala původně dost velká. Nyní byla obsazena tak jedna třetina domů. Z těch ostatních se pomalu rozkrádalo, hlavně na pálení.

Byl tam upraven i kravín. Všady nepořádek, různé rozbité stroje při cestách. A to už bylo několik roků po odsunu Němců. Pozůstalý Němec nebyl v Bukovsku ani jeden. Když byla výplata, tak bylo všady halo.

Cikáni ožralí kolem obchodu. A to už nějaký čas před tím pili na dluh. Obchodnice p. Kesnerová to s nimi uměla. My jsme s ní také vycházeli. Její manžel totiž byl na Statku v Malontech nějakým asi účetním a v KSČ. Obchod byla jediná kulturní místnost, vlastně se pilo před obchodem. Já s cikány vycházel dobře.

Oni své děti tělesně trestali, ale jiný jim sáhnout na ně nesměl. Ani je příliš kárat. Jen pochvala na ně působila. Někdy i prvňáčci přišli do školy omámení kořalkou, protože oni děti uklidňovali ke spánku tím, že jim dali kořalku. Manželce do školy je vodili a aby prý spaly tak flašku s cucákem a v tom kořalka.

Poučil jsem se, že je nesmím bít ani rákoskou. Prvňáci, než pochopili, když se učili psát, že se musí psát na řádku, to nemohli pochopit. Nepsali jedno písmeno nahoře a druhé uprostřed a třetí na konci sešitu a chtěli sešit nový. Tak jako to měli doma rozházené, tak i v sešitě.

51 Opravoval jsem školy – Oprava škol

V Bukovsku dětí bylo v každé rodině několik, takže třída byla až přeplněná a vydalo to i na dvojtřídku. Vedle školy jsme si s Máňou upravili zpustlou zahrádku pro brambory a trochu zeleniny.

V bytě nám tatínek a vodáci zřídili malou koupelnu.

Já jsem byl tak naivní, že jsem lecos stále sám opravoval, obítil, oplotil, vyřezal křoví atd. To jsem např. udělal po celé zahradě v Kuří a pak se odstěhovali a po mně učitel Švec měl manželku fajnovku učitelku a ta by manuálně nepracovala a mně se smál, že já jsem si nadělal chraští na zatápnění.

Další chybu jsem dělal, že jsem se snažil vždy uspořádat nové inventáře, protože jsem se bál, až budu školu předávat, abych to měl v pořádku. To zabralo hodně času. Dále hodně času zabralo vždy to, že jak to trochu šlo, aby to nebylo příliš nápadné, jsme v sobotu se snažili odjet odpoledne domů, buď ze začátku do Nesmeně a pak do Újezda. Máňa se ráda podívala domů. Jenže tenkrát ještě nebyly volné soboty až později a tak to bylo stěhování jen na 1 den nemilé. Někdy

autobusem, jindy na motorce.

Výhoda bylo, že Máňa byla u mne zaměstnaná jako školnice a v Bukovsku i ve školce. Při dětech (tehdy 1) to bylo na ní hodně.

52 Udání v Bukovsku

O tom jsem již psal, že komunisté viděli, že nejsem ve straně a že chodím do kostela. Velmi je to dráždilo. Dlouho nic. Až jednou se stalo, že za mnou přišel jednou na návštěvu hlavní komunist Vacek. Chodili k nám často mnozí. A tu on (já byl ten den pryč) začal na Máňu různými řečmi dorážet a provokovat a chtěl jí hladit. Nemohla ho hned vyhodit, protože věděla, že by se mohl mstít, tak řekla, aby dal pokoj, ale on znovu. A tak ona, když neposlechl mu dala pořádnou facku. A to on pyšnivce nedokázal snést. To vám přijde draho. A za krátko přišlo předvolání na ředitelství myslím do školy v Malostech, že chodím do kostela. Složitě to bylo tím, že mne okresní výbor KSČ škol obor předtím navrhoval, abych vstoupil do KSČ a já se jim začal vymlouvat, že jsem mladý a že mi nevyhovuje si tykat a podobné výmluvy a tak mne z kandidatury vyškrtili, ale měl jsem to polepené. A teď, když udal ten Vacek, že chodím do kostela, byl jsem předvolán na ROH, že se jedná o vyhození. Ale tehdejší předák a ředitel školy v Malontech se mne zastali, když jsem jim musel vysvětlit i Máňa, že je to msta. Vacek pak ztichnul. Ona maminka se snažila dělat se všemi legraci, abychom s lidmi ve vsi vycházeli a tím si někteří chlapi mysleli, že si mohou dovolit. Ona byla hezká mladá, tak se líbila a o mně si mysleli, že já když chodím do kostela, že jí asi nestačím. Takže se to všechno urovnalo, ale náhodou se brzy na to vyskytla možnost, že učitel Holba odchází z Věžovaté Pláně a že tam bude volné místo. Zažádal jsem si, jenže inspektorka Maříková mi to nepřála a věděla, že mám v posudku ten škraloup, že chodím do kostela a že jsem odřekl vstoupit do KSČ. Nakonec se však stalo myslím pomocí ředitele školy v Malontech, že jsem byl na vlastní žádost přeložen do Věžovaté Pláně.

Jenště k Bukovsku. Vyjmenuji málotřídní školy z toho okolí. Kolem Benešova n Čer. : Velké Skaliny, Desky, a další 3. Kolem Malont: Bělá, ostatní jména si nemohu již vzpomenout ani na jména učitelů.

Také byl v Bukovsku hodný člověk p Morávek kuchař u Stát, statků. Jeho paní se kamarádila s maminkou. Já tam v té jídelně několik roků promítal kino.

Promítačka 16mm, objednával si filmy až z Budějovic a po večerech týdně promítal. Bývalo tam tak 30 lidí. Jinou kulturu tam neměli.

Také vzpomínám, že tam žil podivínský účetní statků. Takový silný atheista, že zuřil, když slyšel v Malontech zvonit na kostele zvony. Ranila ho jednou mrtvice. Nikoho neměl a takový ateista by jistě zakázal mít křesťanský pohřeb. Já byl zástupce obce a tak jsem mu zařídil pohřeb. Cikánům obec zaplatila vykopání hrobu. Kněz odsloužil mši a u hrobu jej do hrobu spustili cikáni. Tak se dočkal kněze a křesťanského pohřbu což by za živa nepřežil. Ale nějak jej bylo nutno pohřbít a kremace by byla asi dražší i pro obec a tehdy se to tam ještě ani neproaktivovalo.

Hodně času mi zabralo písemných příprav, protože inspektoři na tom hodně bazírovaly, aby měli co kritizovat. Ve skutečnosti se podle nich stejně neučilo. Na málotřídce při 5 ročnících ve třídě to bylo tolik zbytečného psaní a hodina umožňovala na 1 ročník třeba jen 10 minut.

Byly to ale denně třebas 4 listy zbytečně popsaného papíru. To se mi na učitelování po celou mou činnost nejvíce protivilo. Když byl učitel straník, tak se mu na přípravy ani nedívali, ale mne nestraníka sekýrovali

52 b Vsuvka o Bukovsku

Bukovsko byla pohraniční obec a lidé Slováci tam žili jak na divokém západě. Zaměstnání kolem kravína a čekali hlavně na výplatu.

Byli jsme s Máňou oba z venkova a tak jsme pěstovali různý dobytek. V Bukovsku ve škole byl dokonce i malý chlívek, kde kdysi německý učitel choval krávu. To já sice ne, ale jinak všechno. Musel jsem upravit chlívek pro prase, husy, kachny, králíkárnny.

Jeden čas jsme měli i krůty, které spaly na školní zahradě na stromech. A protože jsme na neděli odjížděli, byl problém jim založit žrádlo, aby přes třeba dva dny nějakých svátků vydrželi. Slováci byli ale ochotni na to dohlédnout. Také perličky. Králíky jsem zkusil oplotit aby se sami pásli, ale neosvědčilo se to. Za nějaký čas se začali podhrabávat celou zahradou. Když jsem odjížděl měl jsem již 2 ovečky a teď co s nimi. Jednu jsme zabili a zkusil jsem jednoho berana naložit mezi dříví na vlek a úl včel. Přijel jsem s tím do Pláně. Později povím, jak to dopadlo při přeložení do Věžovaté Pláně.

Většina Slováků chovala i více prasat. Takže i my. Jednou se stalo, že ve vsi řádila červenka. A naše prase jí také asi dostalo. Protože jsem měl ve vsi na starost všechno, tak jsem musel volat zvěrolékaře.

Ten přijel dopoledne, když já už učil.

Tak pane řídící, kde máte to prase. Jenže tam bylo zvykem, že Slováci nechávali prasata pásat. Běhali volně kolem vsi a vrátili se, když byl čas k žrádлу. A tak jsem musel poslat děti, aby přihnali mé prase, aby mu mohl zvěrolékař dát injekci.

Jindy se stalo, že prase přestalo žrát, i když ještě nemělo 100 kg. Zavolal jsem tedy kuchaře p. Moravčíka. I když jsme oba nikdy prase nezabíjeli, museli jsme ho svázat, kuchnout, krev nám asi většinou utekla, ale neuměli jsme je oprařit tak, aby vznikl krupon kůže, která se tehdy musela odevzdávat.

Polévali jsme horkou vodou až vznikl jen malý obdélníček kruponu. Když jsem to odnesl na jatka, tak se mi smáli říkali: Pane řídící, jste se ani tak namáhat nemusel, takový malý krupon nás nevytrhne. A potvrzení a odevzdání kruponu mi dali.

Slováci si hospodařili po svém. Rozebírali jeden barák po druhém. Když se přistěhovali, každý asi i písemně zabral 3 baráky. V jednom bydleli, jeden měli jako chlévy pro dobytek (prase, kozy, slepice) a nejméně 1 další rozebírali na pálení (krovy...).

Když se např. obec či statky snažily jim postavit bytovky, tak se stalo, že prostě do koupelny v zimě nastěhovali kachny nebo na jaře housátka, aby mohly plavat ve vodě, než budou moci běhat venku. Takže se nedivme, že mne napadlo v opuštěných vesnicích nabourat si cihly. V horní části Bukovska jsem si sundal z opuštěné kolny tašky a krov.

Politika KSČ ale už tenkrát i v tom pohraničí vládla. Kdo se dal do strany, většinou to v Bukovsku byli Češi, tak měl od strany úkol hlídat, aby tam se nedělo něco protikomunistického. Čili byli tam i udavači a bylo to tedy pro mne jako nestraníka a ještě k tomu ředitele často velmi složitě se všem zachovat.

Proto jsem stále už tenkrát toužil dostat se z pohraničí. Zničit člověka kvůli politice tehdy bylo v módě a bylo to čím dál ostřejší a čím dál víc podrazáků z řad občanů. I s rodiči dětí se muselo vycházet dobře, při schůzích jen chválit, netrestat děti a pěkně známkovat.

53 Přestěhování do Věžovaté Pláně

Každé stěhování přináší mnoho problémů. Na předchozí škole v Bukovsku jsme se pomalu zabydleli, jako kdyby tam byli kdoví jak dlouho. Nábytek se rozrostl, protože jsme byli vlastně ještě novomanželé a tak se zařizovali. A to jsme byli celkem skromní. Ale přibylo i hospodářství. Takže by pomalu bylo třeba vlak.

My jsme byli v té situaci, že jsme vlastní nábytek už nastěhovali si do nově postaveného rodinného domku v Kam. Újezdě, čili ložnici, kuchyni, obývací.

Do Věž. Pláně jsme už stěhovali jen ten horší nábytek, kachlíková kamna, manželskou postel, postel pro dítě, asi kočárek, možná i sporák. Prostě tak, aby to před veřejností vypadalo, že tam budeme v tom baráčku, připraveného pro řídícího, že tam chceme bydlet. A to my jsme v plánu neměli a tak jsme museli různě mezi tím balancovat. Měli jsme přece bydliště už v Újezdě a Pláň byla tedy jen pracoviště přechodné. Myslím, že jsme tedy nepřijeli se stěhovákem, ale jen s nákladákem od Statků a za ním připojený vlek s dřívím a hospodářstvím. V Pláni to nebylo jako v Bukovsku: chovat nějaké hospodářství. Už to nebylo jako v pohraničí. Vesnice uspořádaná. Baráček při škole poměrně malý, ale pro nás dost veliký. Vedle jen malá zanedbaná zahrádka. Škola přes cestu a u ní zahrada a na ní vzrostlé staré stromy a 1 ořech. U školy bez a několik trvalek. Nic se nedalo pěstovat, což nám celkem nevadilo.

Školník

Jmenoval se Kališ. Nebyl zlý, ale většinou byl ožralý. Současně dělal i kostelníka. Tím, že už předtím dělal školníka, museli jsme se s tím smířit, že manželka přišla o malý příjem ze školnictví.

Myslím ale, že jsem na nějaký čas prosadil, že manželka přebrala školnictví, ale viděl jsem, že to dělá zlou krev a závist. Vyskytli se lidé např. soused Šrenk, že to manželka uklízí jen 1x či 2x v týdně, jen když za mnou z Újezda přijela.

Bylo to na vesnicích vždy veliký problém, vyhovět všem. Chtěli, jak to bývalo dříve, aby učitel ve vesnici bydlel, ale já o to nestál. Když jsem si postavil domek v Újezdě. Ale nakonec si na to lidi zvykli. Musel jsem ale přes týden dělat vola, hrát s nimi lépe řečeno nacvičovat divadlo, což bylo v Pláni zvykem.

54 Příjezd, stěhování do Pláně

Bylo spojeno s následující příhodou. Když jsem ohlásil příjezd, čekali sousedé a hlavně školník Kališ, že mne uvítá u baráčku postaveného pro bydlení řídícího.

V Bukovsku jsem si žil jako venkovský vesnický učitel s hospodářstvím všeho druhu. Všechno jsem musel vybít: husy, kachny zavařit, králíky i zůstalo ovce, protože v Pláni nastala jiná situace, vnitrozemská.

Přijel jsem tedy s vlekem a na něm dříví. V Bukovsku se dříví všady válelo a tady bych je musel kupovat. Ve dříví zarovnaný úl se včelami, protože mi bylo hloupé nechat je tam zmrznout. A rovněž tak berana. Jen holuby jsem tam musel nechat. Ani slepice bych tady neměl kam pustit. Pan Kališ ochotně začal pomáhat.

Popadl úl se včelami a nesl jej z vozu. U baráčku ale byla žumpa. Sice přikrytá, ale ohnilými již prkny.

A pan Kališ se s tou váhou úlu propadl i s úlem do žumpy. Úl se nějak zachytil, ale p. Kališ byl po pás ve fekáliích. Česno úlu se nějak pootevřelo, včelky se začaly hrnout ven a protože nejbližší na voze stál beran, tak se sesypali rozlobené na srst kožichu berana. Trochu jsem rychle úl odtáhnul a včelky se postupně uklidnily. Stejně ale tam letošní zimu nepřežily.

Tím skončilo moje včelaření. Pan Kališ se musel odběhnout převléci, když stáhl z vozu i berana. S beranem byl ale také problém. Někteří pláňští těžko chápali, že na zahradě u školy by byl beran, protože to tam nebylo zvykem. Přivázat jsem ho také nikam nemohl, protože jsem na sobotu a neděli odjížděl a neměl by na provaze co žrát. Byl týden před začátkem škol. roku a já v Újezdě měl práce nad hlavu s různou úpravou rodinného domku. A vedoucí škol. odboru (stále mi nevyskakuje jeho jméno) si vyjel po školách kontrolovat připravenost škol na nový škol. rok. A já tam nebyl a škola zamknutá a vzadu u školy asi zamečel beran, kterého jsem tam plůtkem uzavřel do kousku trávníku. A vedoucí odboru, který šel kde mohl po mně mi vzkázal, abych toho berana odstranil.

Tak jsem ho musel pak uzavírat do kolny u baráčku a postupně jej zlikvidovat. Prostě jiný poměry než v pohraničí.

55 Obyvatelstvo a Politika školství

Obyvatelstvo Věžov Pláně bylo skutečně čistě vnitrozemské. Ani jeden přistěhovalec či Slovák.

Obci už poroučeli skuteční komunisté, i když zase ne tak kovaní jako třeba ještě dál ve vnitrozemí.

Několik jich pracovalo v Kaplici na ředitelství obchodů. Jednota, předseda národ. výboru Dvořák. Dalo se s nimi vycházet a do politiky se necpat.

Ani velké oslavy Říjen. revoluce se nemusely konat. Jen malé besídky při schůzích rodičů.

Mluvil jsem do místního rozhlasu vždy k nějakým těm státním svátkům, aby to nevypadalo, že politiku ignoruji. Ve škole nástěnky. V rozhlase jsem ale také vždy připomenul i různé církevní svátky. Vánoce, velikonoce, Dušičky či gratulace k různým svátkům, jmeninám ...

Tím se dalo říci, že ten nějaký ten socialismus funguje. Ono totiž hlavní náplní kulturní v Pláni bylo ochotnické divadlo a baráčnický spolek.

Téměř všichni obyvatelé byli baráčníci. Stalo se to tím, že tuto školu postavili v době začátku první republiky před 100 lety baráčníci jako tzv. menšinovou školu. Podobně jako ve Velikých Skalínách u Benešova. Tehdy zde bylo ještě hodně Němců asi většina.

A tak po delších tahanicích se podařilo českou školu postavit, takže zde byly školy dvě. Tam co je dnes hospoda byla škola německá a nová s věží česká. Proto Pláň Věžovatá.

Baráčníci tady pak udržovali vlastenecká cítění a baráčnickou myšlenku folklóru v krojích, různé oslavy, zábavy, tzv. Staročeská svatba, Staročeská beseda a ochotnické divadlo. Oproti kraji Chodskému na Domažlicku zde baráčníci chodí v kroji jen při těch oslavách, sezeních atd.

Hraní divadel v Pláni

Bylo skutečně tradičně již po okolí proslavené. Velice záslužným pořadatelem ochotnictví byl p. Pártl, šofér ČSAD. Dal dohromady mladou kapelu a ti pak vždy i při těch divadlech hráli. Tím se stalo, že hráli i operetky. Když jsem já přišel tak již se před tím hrávalo každý rok tak 2x. Měli jsme krásné kulisy pro všechny případy: les, jeskyně, místnosti zámecké i venkovské atd.

Učitelé přede mnou, Halba ale s nimi nehráli, protože byli komunisti a nemuseli se žinýrovat. Stačilo tenkrát, kdo byl v KSČ a nic mu nemohli.

56 Jak jsem se stal baráčníkem.

Docela jednoduše a téměř povinně. Na jejich (1x v roce) sezení jsem jít jako učitel musel. Musel jsem tam promluvit a pochválit jejich činnost.

A to už jsem s nimi i nacvičoval divadlo. Tenkrát Lucernu. Sám jsem tam hrál nějakého důstojníka. A tu při té schůzi mne vyzvali, abych byl také baráčníkem. Ta myšlenka dobročinnosti, vlastenectví se mi zamlouvala abych nemusel být ve straně KSČ a tak jsem přijal členství a pochopitelně mi nandali funkce tzv. krajského vzdělavatele, čili řečnit chvalořeči při zasedáních. Baráčníkem jsem pak musel zůstat i dál když už jsem bydlel v Újezdě. Baráčníci se nestydí vždy své zdravice zakončit přáním Božího požehnání, jít krojovaně k rakvi zemřelých, za 1. republiky nadílky chudým.

Baráčnický sjezd v Praze.

Vypravil jsem tam do Prahy z Pláně celý autobus.

Pražští baráčníci nás tam ubytovali. Krojovaný průvod šel z Letné, kolem kostela sv. Antonína a končil někde v nějakém skromném sále a zahradě Elektry.

Já tam musel zase řečnit. A tu se přede mne najednou udiveně postavil číšník, který roznášel nápoje hostům a vykřikl: Jsi to ty Toniku ? Já ho také poznal a povídám, ano jsem. Býval bych ztratil souvislost řeči. A on to byl bývalý můj osobní šofér, jménem Bouzek, který mne vozil jako zástupce velitele praporu při třeba různých cvičeních Varšavské smlouvy.

A po projevu ke mně přišel a povídá. Prosím tě, kdo ty vlastně jsi ? Já vím, že jsi byl farář, že jsi učitel a že jsi byl vysokým důstojníkem a teď jsi tady v nějakém kroji. Což ty jsi z Moravy či Slovák ?

On pražák nevěděl, co to jsou baráčníci.

Skončení ve Věžovaté Pláni.

Plánští si na své škole zakládali, ale já věděl, že strana a vláda mají plán tuto školu až já odejdu zrušit. A tak se stalo, že v Dol. Třeboníně si postavili novou školu a sháněli tam učitele. V národ. výboru tam tehdy nebyli přímo komunisté a dověděli se o mně že bych chtěl blíž ke Kam. Újezdu. Přednesli tedy na okres žádost, že o mně žádají. Tím se mi podařilo se z Pláně dostat blíž k domovu. Inspektorka Maříková a ten vedoucí školního odboru mi sice na ruku nešli, ale nakonec mne do Třebonína přeložili. Snadno jsem se z Pláně odstěhoval, protože jsem vlastně už byl postupně přestěhován v rodinném domě v Kameném Újezdě.

57 Ještě drobné vzpomínky na Pláň.

Hrál jsem také s dětmi dětské divadlo. Po mnoho let mne bývalí žáci poznali a znali z paměti některé pasáže z těch divadel. Já už ani nevím názvy těch představení. Jedno bylo v rýmech.

V dolní místnosti ve škole jsem začal zřizovat tělocvičnu (žebřiny, kladinu, kozu, žíněnky) ... protože při špatném počasí nebylo kde cvičit a hřiště bylo ve velmi špatném stavu. Po zahradě u školy staré stromy. Jednou jsem i ovoce prodával, zimní druhy.

Zahrádku u domku soused kritizoval a já neměl čas při budování rodinného domku zpustlou zahrádku zastat. Nějaké tedy jen brambory a květiny.

V lese směr Poluška jsem si s Máňou několikrát dělal vlek dřeva do Újezda. Byly to polomy, ale já měl jen starou ruční pilu. Bylo to dost hluboko v lese.

Bohouš Dichtlů neboli Vejskrabů mi byl ochoten z tak velké dálky dříví dovézt do Újezda. Příliš se to asi nevyplatilo, ale já tehdy neměl peníze, abychom si v domku už zařídil ústřední topení na uhlí. Dlouho jsem také topil pilinami, později z Liry, když tam byl Fanda zaměstnan, ale to předbíhám.

Jinak jsme v Pláni s lidmi vždy vycházeli. Byl vždy největší problém vyhovět venkovskému patriotismu, když oni si mysleli, že jejich vesnice je důležitá a jejich děti že budou doktoři. Jenže všechno bylo obšancováno politikou a kdo nebyl ve straně, nic nedosáhl.

Dnes si lidé těžko dovedou už představit, jak těžký byl v komunismu život učitele a tím spíše učitele, který nechtěl vstoupit do KSČ. Ještě v Bukovsku mne často vyzývali abych vstoupil do KSČ. Když jsem odřekl, bylo zle. Vymlouval jsem se, že jsem mladý, že si nerad s někým tykám. Měl jsem tím namále, že mne tenkrát nevyhodili. Musel jsem ale dělat všemožné opičárny a vycházet s lidmi, aby mne neudali, že chodím do kostela. Na neděli jsem jezdil z Pláně motorkou (ještě Jawa Speciál) buď na kaplické nádraží a tam si nechával motorku nebo přímo domů.

Časem jsem měl Kývačku – pérák a pak také s ladičkou. Tu jsem měl dlouho a hodně pomáhala vozit rodinu i materiál na stavbu.

58 Nástup v Dol. Třeboníně

Tehdy to nebylo příliš velká vesnice. Děti odtud musely docházet do malotřídní školy do Černice.

V Černici byl totiž z předchozích dob historický kostel a tedy farností spadal Třebonín pod Černicí. A tak občany v Třeboníně napadlo, že by si měli postavit svoji školu. V Třeboníně celkem slušně fungoval tehdejší JZD a bylo tam dětí alespoň tolik, aby se dala založit škola. Ve výboru obce byli rozumní lidé. Hlavním iniciátorem postavení školy byl p. Máchálek.

V Dol. Svincích byl p. Klivanda. Byl sice komunist a vlivný na okrese, ale nebyl přehnaný. Ten se ujal jako stavební technik projektu školy. Protože stavbu nové školy by nebylo tak snadno možné na okrese prosadit, protože se naopak malé školy měly rušit, tak to p. Klivanda na výbor navlékl tak, že staví novou budovu pro kanceláře JZD. Ale rozměry místností už nakreslil tak velké, aby stačilo pak příčky nadělat a vznikly 3 dostatečně veliké učebny a v budově současně i kanceláře JZD a nahoře veliká učebna pro školku. Když pak už to stálo, tak zažádal výbor o školu.

A podařilo se to.

Zrušení školy v Černici

Výbor (p. Máchálek a další) prosadili na škol. Odboru i to, že žádají jako prvního ředitele mne. Měl jsem z Pláně nějak dobrou pověst (i tím že hrajeme divadlo) a věděli o mně, že chodím do kostela a komunistu nechtěli. On totiž řídící v Černici byl známý komunist. Dostal jsem tedy rozkaz, převést inventář Černice do Třebonína. Jméno řídícího mi teď vypadlo. Ve skutečnosti mi nepředal nic zvláštního, než obrazy v kabinetě, které neměly valnou hodnotu. Jinak mu jako komunistovi dovolili nábytek si tam nechat.

Do nové školy v Třeboníně jsme sehnali nový moderní. On zůstal ve škole v Černici bydlet a šel do důchodu a dostal zařízené místo v nemocnici jako správce údržbářského personálu nemocnice. On se nikde nemusel žinýrovat. Ze školy v Černici pak udělali nějaký penzion a hospodu.

Tím Černice významem zanikla. Do Třebonína mi jezdil vyučovat náboženství p. Farář Boudal a později z Újezda P. Nep. Tvrdek. To bylo komunistům trnem v oku. Tehdy už žila i Maruška. Chodila se k Boudalovi učit hrát na harmonium. Nevím jestli i Tonda.

59 Otevření školy v Třeboníně

Pro mne to začalo nové působiště ve vnitrozemí, čili s úplně jinými požadavky než v pohraničí. Veliká výhoda byla, že ve škole nebyl byt pro učitele a že tak všichni počítali s tím, že učitel dojíždí.

Otevřeno to bylo jako škola dvojtřídní. Když jsem pak po letech odcházel už se mi podařilo otevřít dole i třídu třetí. Kabinet tam byl malý. Chyběla ale tělocvična. Uvažoval jsem ale o přístavbě tělocvičny.

Dole byly dvě místnosti pro kancelář národ. výboru. Předsedou byl s. Smolík bydlící ve zrušené škole v středních Svincích. Tam před tím řídícího udali, že chodí do kostela a buď věznili nebo doma se z toho pronásledování zbláznil. Ten inspektor, který ho vyšťval se snažil se mnou vycházet, ale oslepl téměř úplně (Jméno mi vypadlo). Při slavnostním otevření školy, kde byli přítomni zástupci okresu, insp. Maříková, jsem musel slavnostně už řečnit a nacvičit s dětmi vystoupení s básněmi a zpěvy.

Učitelé a osazenstvo

Učitelka ve 2. třídě byla učitelka Nováčková. Dojížděla se mnou denně. Já z Újezda, ona z Rožnova. Dalo se s ní vydržet, ale příliš jsme se nesnášeli, i když to nikdo nevěděl. Mazaně se proti mně kamarádila s p. Kadičovou školnicí. Nechtěla nic jiného dělat než odučit a po obědě odjet. Když jsem se u inspektora bránil, aby si např. vzala na starost stravování jako vedoucí stravování tak inspektor Karban se mne zastával, ale nic nezmohl.

Ona se vymlouvala, že má rodinu. Později měla druhé dítě. Manžel byl ve straně a nějakým pod vedoucím v papírnách na Lineckém předměstí. Učila ale dobře. A tím se před lidmi kryla. Po čase jsem jí donutil, že při různých těch oslavách nacvičila i ona se svou třídou nějaké ty básničky. Dobře jsem vycházel s učitelkami ve školce. Tam to bylo podobně, že p. Divišová se do besídek a kulturních vystoupení nechtěla zapojit, ale ta druhá hlavní (p. Nárovcová) mi pomáhala.

Školka byla velmi dobře pomůckami vybavena a byla to krásná velká světlá učebna.

Stravovna, jídelna, kuchyně, malý sklad, malý kabinet, malá ředitelna dole. Vzadu za školou malé hřiště kde jsem se snažil kromě průlezek pro školku zbudovat nějaké ty hrazdy a kladinu atd. Před školou široký chodník a jen něco málo pro tzv. mičuricnké záhonky, což učitelka nerada. Dnes už je to vše jinak.

60 Stravování

Tím, že při škole byla škola, muselo býti stravování, což bylo výhodné i pro přespolní žáky školy. Zařídit kuchyni bylo pro mne neznalého složité. Nakoupil jsem potřebné nádobí a postupně i ty nejdůležitější přístroje. Druhou kuchařkou se stala p. Šestáková, dcera to paní Drboutové, hlavní komunistky na obci. Také před ní jsem musel být politicky opatrný. Snažila se vařit jak uměla a já byl spokojen. Nováčková učitelka občas brblala. Ale vedoucí čili účetnictví toho stravování dělat nechtěla. Bylo za to jen 300 Kč a práce mnoho. Dělal jsem tehdy kromě ředitelování a dalších funkcí i vedoucího stravování.

Vybírat od všech dětí školky i školy stravné, vyúčtovat, propočítávat normy a přiděly na každý den, abychom se vešli do rozpočtu. Zastal jsem to všechno, ale musel jsem tam být většinou po vyučování do dalšího autobusu. Vedoucí stravování na okrese (jméno vypadlo) Dvořáková mne chválila a při předávání ocenila a litovala.

Veřejná funkce

To byl veliký problém, ale musel jsem dělat všechno aby mi komunisté nemohli škodit. Např. jsem uspořádal obecní knihovnu a byl obecním knihovníkem.

Učitelka nevezala nic. Také v místním rozhlase jsem vysílal relace. Dále jsem měl funkci jako předseda sboru pro občanské záležitosti. To znamenalo, že jsem musel pořádat např. tzv. vítání narozených občánků, vydávání legitimací dospívajícím a při tom všem vždy nacvičit nejméně půlhodinovou oslavu čili básně, písně dětí. Kdy to všechno zastat, když hlavně jsem musel ve škole dobře učit, aby mi nemohli vytýkat Oslavy Říjnové Revoluce na schůzích v hospodě a hlavně protivný už mi byl Den žen, kdy se vždy v hospodě konala veliká oslava. Sál plný rodičů, kteří se přišli na vystupující děti podívat. Pak dětský karneval.

Vzpomínám si, že jsem zapojil do odříkávání básniček a písniček i tehdy našeho Fandu a Marunu. Bylo to všechno neuvěřitelná časová dřina, tolik toho s dětmi nacvičit. Jedině pak ve školce Nárovcová se sama naučila zapojit i děti ze školky. Občas i časem Nováčková.

Začal jsem studovat dálkově II. stupeň

To proto, abych se dostal z toho věčného podlézání komunistům v malých obcích. Přihlásil

jsem se na fakultu, obor biologie, zeměpis, pozemky.

Už jsem dělal i některé zkoušky a zápočty, ale nakonec mi to Máňa rozmluvila, Ono jak učitel 2. stupně bych sice učil ve městě, ale plat bych měl menší.

61 Hospodářem národ. výboru

To byla další funkce, časově velmi náročná. Vzal jsem to nakonec, že to bylo dalších 300 Kč, ale žrout času. Prostě jsem byl nejen ředitelem školy, ale navíc finančním národního výboru. Byla to velká zodpovědnost, vést hospodaření celé obce. Na jaře jsem musel do všech přílehlých obcí vybírat zemědělské a domovní daně. Kolem toho mnoho papírování, kdo zaplatil a kdo odkládal. Byl to hlavní příjem obce mnohatisícový.

Pak různé dotace, vyúčtovávat všechny stavební akce národ. výboru v obci, spolky, hasiče stravování školy, hospodaření podniků, financování kultury, platy funkcionářů ... prostě práce nad síly. Dnes se divím, jak jsem to všechno mohl zastat.

To všechno hlavně proto, abych se udržel jako nekomunista.

Také funkce v ROH

Škola spadala pod devítiletku ve Zlaté Koruně. Tak jsme museli dojíždět na členské chůze ROH.

Už z Bukovska jsem měl nějakou funkci. Zde v Třeboníně jsem myslím měl na starosti obor lázní a učitelských rekreací. O učitelské zájezdy se zde ale staral výborně ředitel ze Zl. Kor. Soldát. O prázdninách pořádal vždy několikadenní zájezd např. Domažlicko, Trutnovsko, Krušnohorsk, Český ráj, Nízké Tatry. Bylo to vždy poučné. To se mi jedině líbilo. Jednou se mnou jela Máňa po Moravě.

Politické uvolnění v r. 1968 – 69

Nebylo to sice dlouho, ale skončilo to nakonec obsazením Československa Sovětskou armádou a následnou husákovskou normalizací na dlouhá léta (20let) další řádění komunismu. Já tehdy v Třeboníně také měl asi 2x v rozhlase krátký proslov proti okupaci ale na štěstí to bylo večer a tajemník Smolka zažraný komunista to neslyšel a naopak mne na okrese u KSČ pochválil, že prý jsem se zachoval k SSSR loajálně.

Tím mne zachránil, že mne v normalizaci nevyhodili, jako se to stalo i větším komunistům (jako právě Soldát Kovaříkovi) To byl téměř zázrak. Jen jsme všichni museli podepsat, že jsme se zmýlili, že jsme byli pomýlení. Tak rozhodl Husák a mnoho učitelů ale zlikvidovali. Čili já jsem nebyl později vyhozen kvůli normalizaci a okupaci sovětské, ale z jiných důvodů, že jsem dál chodil do kostela a následkem dalších udání. Což rozvedu dodatečně.

62 Zpětné ohlédnutí na mé učitelování v Třeboníně

Rozjel jsem chod této školy jako její první ředitel. Dal jsem tedy první základy tomu, že Třebonín se začal rozrůstat, že se obec konsolidovala. Patřila k nám Mojně, Svince, Černice. O připojení žádalo ke škole naší i Záluží a Chlumec. Dnes je z Dol. Třebonína skutečně velická středisková obec. Vycházel jsem tam se všemi velmi dobře. Když jsem ale předem, než mne někdo udal cítil, že po mně jdou, každý mi říkal: My vás nedáme, jenže to ve stranické politice mnoho neznamenalo. Inspektor Karban a další na okrese se snažili všemožně mi pomáhat. Když k nim na okres přišli tajní porovnávat mé podpisy na úředních listinách, domnívali se, že snad mají podezření o mých financích ve škole či na obci. Nabízeli mi, že mne přeloží do Větrní. Pak přijela inspektorka Maříková a šťourala v inventářích. Nic závažného neshledala, ale různě si dovolovala vytýkat

směšné maličkosti. Nikdo ale nevěděl, proč KSČ po mně jde a já měl jen nepatrné tušení.

Pozadí mého vyhození ze školství a z Třebonína

Nebudu to raději prozrazovat, jak to vzniklo.

Musím ale přiznat, že to bylo mou neopatrností.

Do kostela jsem chodil veřejně. I když také ne provokativně. V Újezdě přímo jen občas. Většinou jsem odjížděl ráno v neděli do kostela do Čes. Budějovic. Máňa ale chodila v Újezdě. Pochopitelně to v Újezdě o mně každý věděl, že jsem původně studoval na kněze a že jsme věřící rodina. Ale nikdo nás neudal. Naproti v ulici byli dva tajní: Janda a Bezděka. Hlídali nás, ale spíše se nás zastali. Pak ale se odtáhli a nepomohli.

Nevěděl jsem, že ale mi dali do ředitelny v Třeboníně odposlouchávací zařízení. Já tam pochopitelně mluvil s p. Farářem z K. Újezda P. Tvrdkem proti komunistům.

Okres mi vytýkal, že mám na škole velké procento dětí přihlášených na náboženství. To všechno bylo pozadí, proč po mně šli. Je sice pravda, že jsem jednou napsal anonymní dopis o nepořádcích spíše ve školství adresovaný na Výbor KSČ, ale obsah nebyl nikterak přímo napadající komunismus. Ale ten dopis dávno zapadl a nikdo nezjistil autora. Hlavně jim vadilo, že jsem se stýkal s kněžími a obava, že jsem nějaký vůdce spikleneckého pozadí, protože tehdy začaly ty akce: Chartistů. Já ale s nimi skutečně styk neměl.

63 Výsledky u policie a kriminálky

Tajní mne odvezli k výslechům do Čes. Budějovic. Již nějaký čas před tím jsem pozoroval, že se kolem motají neznámí lidé. Např. ráno cestou z autobusu do Třebonína od zastávky za námi šel tajný. Já se ale nedovtípl že jdou za mnou, protože chodili všady, třeba Bezděková v přestrojení jezdila na zábavy až k Plzni. Bezděka v Újezdě u každé zábavy. Byl fotografem všeho podezřelého. Když to v r. 90 prasklo tak nestačil ty fotky a negativy pálit.

Celou noc šla z jeho komínu zvláštní světlý kouř a smrad. Když jsem řečnil na schůzích baráčníků, tak si dozadu do sálu přisedli 3 tajní, jako když popíjí a nahrávali co jsem mluvil. Pak mi to při výsleších přehrávali a hlavně mé protikomunistické řeči s knězem P Tvrdkem.

Jednoho dne přijela ke škole parta tajných tzv. kriminálka a řekli, že pojedou s nimi. Nejprve mne odvezli do Újezda do bytu. Jeden z nich dojel pro předsedu nár. výboru, aby jim dal povolení udělat u mne domovní prohlídku (tak zněl předpis). Předseda mi později řekl, že byli všichni překvapení, co se děje a že se celý třásl a že to byl nejhorší den z jeho úřadování na výboru. Rovněž v Újezdě bylo zděšení.

Manželka byla v práci, nic nevěděla, až odpoledne se to dozvěděla, když mne po výsledku přivezli domů. Věděla to ale soudružka Mertlová a Mertl, velcí komunisté, kteří v tom měli prsty a prozradili tajným, že prý si píše deník a různé záznamy kronikářské.

Tajní tedy začali prohledávat v bytě naše knihovny, skříně atd. Věděli, že v kříži nahoře mám životně důležité mé poznámky. Deník jsem jim dobrovolně ukázal a hledali tam nějaké data, kde jsem v ty a ty dny byl. Ofotili si to. Nevím z čeho mne v ty dny podezírali. Nic mi ale neprokázali a nenašli.

Jen se mi vysmíval, že jsem narozen 20. října a to že má svátek sv. Vendelín. I nějaké kopíraky mi zabavili. Pak mne odvezli na výslech do Budějovic do budovy asi kriminálky jak je soud s věznicí vedle nábřeží.

Vyslýchal mne takový civilně oblečený. Jednak mé výroky zapisoval a kromě toho řekli, že se to nahrává.

Chvilími za mnou zezadu stáli dva chlapi a když jsem nechtěl odpovídat, tak mne několikrát

zezadu udeřili do hlavy. Už ani nevím jaké byly všechny ty otázky.

S kým se stýkám, kam chodím do kostela, a že se nediví proč mám tolik dětí na náboženství. Proč a co se mi nelíbí na socialismu ...

63b Těžké chvíle pro rodinu

Věděli o mně, že jsem Tvrdkovi pomáhal při překladu ekumenického Písma sv. z latiny. On z hebrejštiny a já z latiny. Ptali se mne na různé kněze, na biskupa, jaké prý mám styky s Vatikánem atd.

Asi v 5 hodin výslech skončil a řekli mi, že ještě budou jindy pokračovat. Že nikomu nesmím nic říkat a nikým se stýkat, protože budu na každém kroku sledován. Učit, že mám zítra normálně jít, a že mne nechají učit ještě nějaký čas, prý tak do ledna. Skutečně jsem normálně jezdil do Třebonína, ale chápejte ten pocit, když už dopředu jsem věděl, že mne vyhodí.

Vzal jsem si advokáta Dr. Krupauera, ale ten mi řekl: Já mohu váš rozsudek zmírnit, ale pomoci nemohu. Učit vás nenechají. takových učitelů je mnoho a postupně je také vyhodí.

Maminka to statečně snášela

Já musel mlčet. Dokonce jsem šel před 1 májem na úklid návsi, což tehdy šli všichni. Uklízeli jsme chodník na návsi. Vedle mne byl i ředitel školy v Újezdě, velký komunista Gasenbauer a další učitelé a on mi povídá posměvačně. Tos to dopracoval. Měl v tom možná prsty. Když jsem si dříve žádal učit k němu do Újezda, tak řekl, že nemá místo. Maminka dál pracovala jako pomocná síla v kuchyni a musela slyšet od komunistek různé narážky. Jistě jí to bolelo, ale byla trpělivá a tím mne posilovala. Já už si sháněl různá zaměstnání, ptal se, ale bylo to těžké.

Také jsme museli být tiše hlavně proto, aby naše děti nevyhodili ze škol. Toník tehdy byl na vysoké škole v Brně a Fanda zaměstnán v bance a pak v Liři v Krumlově a Maruška už také studovala. To musím uznat jim nepřekazili.

Strach z vyhození ze školy. Rozsudek – vyhození ze školství

Byl jsem předvolán k soudu do Budějovic. Máně jsem řekl, aby tam nechodila. Na první jejich oslovení jsem je prosil, že jsem nic protistátního neprovedl, aby pochopili, že mám rodinu a rozplakal jsem se tak, že ani žádné oko těch soudců nemohlo zůstat suché.

Po 3. minutách ticha se ozval jeden z Velešína, že prý jsem se stýkal s panem Štindlem a ten že za okupace spolupracoval s Němci. Řekl jsem, že o něm nic takového nevím. Rozsudek tedy zněl: Nebezpečná buňka vatikánské politiky a protisocialistických nálad a vlivu na pracující lid. To mi dali písemně a proto že je nevhodné abych byl socialistickým učitelem. To byla celá má vina.

63c Hledal jsem jiné zaměstnání – bez práce

Prošel jsem přemnoho továren v Čes. Budějovicích.

Lezdes by mne rádi vzali, že potřebují vysokoškoláka. Měl jsem nastoupit, těšil jsem se. Ale když to dostal do ruky kádrovák, tak to padlo, protože měli přísný rozkaz přijímat označeného v posudku nějakým písmenem, myslím C. Až jednou se stalo, že v Samsonově pivovaru byla kádrovákem žena a ta povídá: Máme tady jedině místo, kterého se ale všichni bojí, strojníka chladícího zařízení. Ale nebojte se. Jen tam smrdí trochu čpavek a je nebezpečí poranění čpavkem.

Vzal jsem to. Byly to 12 hod. šichty ale mezi tím vždy den volno i noční. Dalo se při nich i nedovoleně podřimovat. Čpavkové kompresory fungovaly celkem spolehlivě. Byl tam už zaměstnán se mnou i doktor zubař kterého taky vyhodili, že nadával na komunisty.

Ten jednou usnul úplně a malý kompresor se zadřel. Nakonec jej jen přeložili do sklepů na přehazování ječmene.

Zaměstnán v pivovaře Samson jako strojník chladícího zařízení

To byla práce v pivovaře velmi důležitá. Všechno záleželo na uvaření a ochlazení. Kompresory musely jet nepřetržitě. tehdy se chladilo čpavkem. Pak jsme přešli na freon plyn ale to po mém odchodu a po revoluci bylo zrušeno.

Čpavek byl nebezpečný tím, že kdyby unikl, dokázal by unikající jeho proužek přeříznout i přes oblek tělo strojníka, což prý se stalo. Museli jsme občas vylézt na takové chladicí věže a čistit zanesené trysky, což byla práce špinavá. Kromě toho jsem měl na starosti i neustálý chod čerpadel vody, která čerpala vodu z podzemních vrtů. Nic se nesmělo zastavit. Také jsem někdy asistoval na varně i při vydělávání si ve flaškárně či sudárně. Plat tam byl poměrně slušný. Komunisti ale byli už rozlezlí i v pivovaře. Jednou mne udal komunista z Újezda, že si vozím něco motorkou. Jezdil jsem totiž na noční motorkou s lodičkou a koupil jsem si mláto na prase a králíky. Měl jsem na to na štěstí tenkrát papír a 3 flašky piva, kterých jsme si mohli vypít co hrdlo ráčí. Na silnici na Linecké na mne čekali četníci. Na policii jsem musel prokázat, že mám na mláto potvrzení a to pochopili i na policii, že to je chybné udání. Nebo jednou jsem se s maminkou rozhodli, že budeme zpívat v televizní soutěži Zpívá celá rodina. A ředitel mi nedal povolení, že nejsem socialisticky smýšlející.

64 Loučení s pivovarem Samson

Bylo mi tam dobře. Plat větší než učitelský a mohl jsem při šichtě i pít pivo. Musel jsem s Kobourkem absolvovat kurz, nějaké zkoušky a projít exkurzí všemi jihočeskými pivovary. Nakonec jsem dostal výuční list strojníka chladícího zařízení.

Ale stal se další zázrak. Já si žádal po různých okresech, abych mohl jít znovu učit.

Už jsem např. měl vyjednáno přes Frantu Horejšojc ze Šumavy, že jsem měl nastoupit učit u Ručovic na okrese Vyškov. Ale zase se to dozvěděl jejich kádrovák a odřekl mne a Já tam ale dostal za jízdy nevytomeným vlakem zápal slepého střeva. Ve Vyškově jsem byl operován a vrátil se domů. Pak ale jako zázrakem mi odpověděl na žádost okres Klatovy, abych přijel si prohlédnout místo, kde bych mohl nastoupit, že tam nemají učitele.

Opět učitelem na okrese Klatovy: škola Chudenín

Bylo to opravdu zázračné řízení Boží. Přijel jsem do Klatov a tam už na mne čekal školní inspektor, myslím jménem Kosák a vedl mne do pohraničí k Nýrsku do vesnice Chudenín. Tam už čekali zástupci obce. Nemohli pochopit, jak já jsem byl jako ve snách.

Dělník v pivovaře a najednou zase ředitel dvojtřídky. Háček byl zase ten dříve mi známý, že všichni čekali jak se tam s velkou slávou přistěhují se vším komfortem a budu tam bydlet s celou rodinou.

Musel jsem tedy stále oddalovat, kdy už se mi tam nastěhuje manželka s dětmi. Nakoupil jsem polomoderní ložnici a další nejnnutnější nábytek, aby mi byt podle barvy nábytku vymalovali.

Učitel přede mnou

se jmenoval Havlík a jeho žena učitelka tam s ním učila (ještě dnes žije v Pocinovicích).

Jenže on snad nemocen při vyučování ve třídě usínal. Děti tloukl a držel se jedině tím, že se dal do strany i když vystudoval učitelský ústav u sv. Jana pod Skalou a i ona v Budějovicích

v klášteře a byli věřící.

On ale se tak bál, že do kostela nechodil, vstoupil do KSČ, ba dokonce měl pověst, že udává učitele. Tím ho na okrese neměli rádi a nikdo po něm nechtěl do Chudenína jít. Tím to místo bylo volné a spadlo mi jako do klína.

65 Složitá politika v Chudeníně

Když jsem nastoupil, přijel vedoucí škol. odboru, velký soudruh, Topinka a řekl Soudruhu řediteli. My ti tam dáme jako dalšího učitele s. Vojt. Šmída. Dej na něj pozor, on chodí do kostela a je v Lidové straně.

To on nevěděl, že tady už jsme dva a dokonce ve třetí třídě učila pak učitelka Fritzová a ta rovněž chodila tajně do kostela. Ještě dnes žije. Ve vesnici byl každý druhý pomocníkem pohraniční stráže za což dostávali nějaký ten bakšiš. O mně si komunisté dlouho mysleli, že když jsem ředitel, že jsem kovaný soudruh. Měl jsem i povolenku jít v Liščí v určitém rajonu za dráty na houby či borůvky atd. Tam totiž až z Liščí ke mně chodily děti do školy.

Vzpomínám si, jak jednou jsem stál v houfu s důstojníky pohraniční stráže a s komunisty. A tam v dálce šel někdo v polích. A oni hned: Tam někdo jde. A hned jeden z nich vydal povel telefonem, aby vojáci to místo obkroužili. Prostě hlídka a udání všady.

Však v Chudeníně byl zpustlý velký mlýn. Tamní mlynář se nechal nachytat. Přišli k němu 2 chlapi, že chtějí přes hranice, aby je nechal vyspat. Jenže byli nastrčení, kteří jeho mlýn pak obsadili sami.

Zase jsem musel dělat různé opičky, oslavy VŘSR, Den žen, vybudování rybníka a koupaliště, manželka musela přijet na taneční zábavy, aby neřekli, že se nešinýrujeme jako to dělal Havlík. Založil jsem obecní knihovnu. Zvláštnost u školy po Němcích byla, že ke škole patřil lesík již hodně vzrostlý. Ani komunisti ten les nezestátnili. Byl v inventáři školy.

Dále kolem lesa přes školní zahradu tekoucí potok a nad ním náhon ke mlýnu a krásný vodopád k tomu náhonu. Hučel celou noc, bylo to krásné.

Pořídil jsem si opět ovce, protože ke škole patřil veliký sad se stromy s ovocem. Když jsem se pak po čase odtud odstěhoval, zase jsem měl tolik krámů, dřeva, sena, celý nákladák, že mi to bylo škoda tam nechat. Měl jsem se na to vykašlat. Byl jsem prostě venkovan a v Újezdě jsem zase měl ovce atd.

Škola v Chudeníně zrušena

Byl to tehdy záměr vlády. Děti bylo až málo. Nejprve zrušili školu Hadravě, pak ve Skelné Huti. Inventář ze Skelné Huti jsem převedl do Chudenína a pak z Chudenína zase do Nýrska. Bál jsem se, aby mi nemohli najít nějakou majetkovou chybu, tak jsem psal jeden inventář za druhým, několik kopií.

To komunista ředitel v Nýrsku se mi smál, protože jeho při předávání nikdo nebuzeroval. Já to měl sepsané všechno do nejmenšího detailu a oni si to pak stejně rozkradli po svém.

66 Přeložili mne do II devítiletky v Nýrsku

Jiné místo nebylo. Vojtěcha Šmída přeložili krátce přede mnou do Zvláštní školy v Nýrsku. Já k tomu komunistovi Michálkovi do Nýrska již nechtěl, a tak jsem jednal se škol. odborem jinou. Už jsem měl vybranou a dokonce přebranou školu na Plzeňsku. Ale už nevím, proč jsem to nakonec odřekl.

Učitelem v devítiletce Nýrská

Jiné místo nebylo. Tamní ředitel Michálek byl zažraný komunista. Nic jiného v hlavě neměl, než takzvanou tehdy preferovanou komunistickou výchovu a morálku. Já učil 5. ročník. Některé děti tam byly strašně rozvyvené, nedbalé atd. Oproti malotřídce to bylo k neporovnání. Michálek mi chodil přehnaně často na visitace. Jednou jsem se nějak s ním kvůli té komunistické morálce chytíl a on na mne žaloval na okrese. Přijel kvůli tomu inspektor. Já se nedal a řekl jsem že chci přeložit.

Dokonce jsem to vyhrotil tak, že jsem si napsal na škol. odbor do Prahy, kde tenkrát jediné ještě měli učitelů málo. A oni mi odpověděli, že mne berou, že potřebují zástupce ředitele nové postavené devítiletky v Bubeneči. Máňa se zprvu bála, ale i já jsem váhal. Plat by byl v Praze sice větší, ale bydlení a nákupy a cesta by se prodražily. Také byt jsme v Praze neměli. Pak sháněli mi tam byt a podařilo se jim zajistit malý byt na okraji Prahy. A já se nakonec s Máňou rozhodl, že tam nepůjdu. Škok odbor v Klatovech, insp. Koudelka a myslím Kavan, to vyřešili ten náš spor tak, že milého Michálka na kterého si na mou podporu stěžovalo i víc učitelů ze školy vlastně vyhodili a jak se to dělává, uklidnili ho tím, že mu dali vyšší šarži, udělali jej nějakým inspektorem, po čemž on a hlavně jeho manželka toužili. A mně sehnal Koudelka volné místo v Nezdicích, protože věděli, že dojíždím takovou dálku na neděli a že tady to budu mít od Sušic blíž. Tím se ten spor ukončil. A když komunismus padnul, tak první co učitelé odhlasovali bylo vyhození Michálka a Topínky.

67 Přeložení na další školu: Nezdice u Sušic – V Nezdicích u Sušice

To místo se tam zase uvolnilo zase podobně, jak se mi to stalo již 3x, že předchozího učitele lidé nechtěli protože až přehnaně honili komunismus. Stalo se to tak. Učitel jménem Šach násilně nutil lidi do JZD a jednal prý prospěchářsky. Možná, že mu částečně křivdili. Já se o něm dozvěděl, že měl bratra u nás v Újezdě a za okupace se dal téměř jediný on k Němcům a udával. Jinak byl z chudého a bydleli v Újezdě naproti nám a s tatínkem chodili na zajíce, což se za 1. republiky dělalo. Ale když byl konec války lidé jej chytili a přivázali v hospodě u Homolků ve dvoře u studny.

Ten co ho měl hlídat nedal pozor a on skočil do té studny a tam se utopil. Jakmile jsem se zmínil učitelovi Šachovi o tom případě, ztichl, jako že nic neví a že se ho to netýká. V Nezdicích si renovovali starou školu a jeho tam nechtěli a tak to Koudelka mohl nabídnout mně. Mně se to hodilo. Nebyl tam byt pro učitele, jen malý kamrlík, kam se vešel jen stůl a postel a to mi stačilo. Měl jsem přeci bydlení v Újezdě.

Neptal jsem se na výboru a prostě jsem tam přijel jen s vlekem za autem. Koupil jsem totiž v Chudeníně pěkného Fiata 850. Ale stejně já nejezdil. Vozil mne všady jen Toník, když bylo třeba přijet a on jezdil rád. Rozložil jsem si postel a stůl a vařič a už jsem bydlel. Elektriku jsem si provizorně připojil vedle ze třídy. Šel jsem tedy z bytu rovnou do třídy, což bylo něco úžasné šikovného a nikde to není.

Ve škole byla nahoře nádherně zařízená školka, protože ředitelka školky a její manžel myslím jménem Mojžíšovi byli velmi agilní a zařídili svou vyřídilkou všechno. I stravovna při škole byla a já opět vedoucím stravování. Všichni jsme si vycházeli vstříc. Školnice jménem myslím p. Benešová. Dále hodní byli Bürgerovi. Jejich dcerka mi dlouho psala. Žilo tam hodně pozůstalých muzikantů či od cirkusů. Napadá mne jméno známého šumavského kapelníka lidovek dechovky (Polatova), jejichž potomky děti jsem učil. Nová škola se krásně skvěla nad Nezdicemi. Původní nápis Císaři, Bohu a národu nad vchodem jen změnili na heslo: Lidem a národu.

Otevření jsem zase zahajoval já s velikou slávou. Podobně jako v Třeboníně. Všady kolem Šumavské hvozdy o nichž psal Klostermann. Kašperské Hory, Kašperk, Stachy, Strašín poutní místo vedle, kam se chodilo do kostela. Ostružno.

68 První má mozková příhoda

Stalo se to asi tak: Jednak se blížila má padesátka. Ale spíše mi chyběla manuální práce.

Tím se zvýšil krevní tlak a já tlak nikdy neměřil. Ve školní jídelně mi dali jídla dost. Na sobotu jsem jezdil domů. Doma jsem musel obsloužit hospodářství, nasekat krmení a to byla tak všechno a tak jsem trochu tloustl. Tlak jsem nehlídal. Tu jednou jsem udělal chybu. Z dlouhé chvíle jsem se vydal s kolem nad Nezdice, aby mne tam lidé neviděli a sbíral na jednom poli kukuřici. Oloupanou, že ji budu vozit postupně králíkům do Újezda. Byl to nápad spíše chamtivý. Na kolo jsem naložil několik pytlů. Při vyjíždění ze strouhy z lesa to bylo strašně těžké, ale já to silou překonal ale dodnes si pamatuji, že se mi zamotala hlava. Doma ve škole jsem si na sebe a hlavu v koupelně dal horkou sprchu a bylo mi divně. Druhý den ráno jsem se probudil. Podle zvyku jsem se chtěl pomodlit hlasitě Otčenáš a já najednou viděl, že nějak šišlám. A ono se to zhoršilo tak, že jsem ztrácel řeč. Ale ještě ne úplně. Jel jsem na kole do Strašína k doktorovi.

Doktor jen měřil tlak a chtěl abych ležel. Já ale nechtěl, že nemám ve škole zástup a tak jsem učil dál. Nevěděl jsem co to je mozková příhoda. Lidé prosili, abych neodcházel do konce roku, abych dal dětem vysvědčení.

Bylo asi chyba lékaře, že mne tak nechal, když jsem již ztratil téměř řeč a bylo jasné a co jde. Má chyba bylo, že jsem nechtěl ještě přestat učit a odejít do důchodu. Nevěděl jsem, co to je mozková příhoda. To měl poradit. Doktor mi jen změřil tlak (270-120) a chtěl, abych ležel. Já nechtěl, že nemám tak nečekaně místo sebe zástup a tak jsem učil dál. Jenže se to zhoršilo. Musel jsem dětem psát na tabuli a ukazovat. Já tenkrát nevěděl, co to je mozková příhoda a lékař nic nerozhodl.

Byl jsem prostě raněn na řeč a na polykání. Nemohl jsem v jídelně jíst, vzal si jídlo do bytu. Později jsem musel jídlo prstem protlačit do krku, protože nebyl povel polknout. Bylo to později strašné. Když to naši doma viděli, tak chtěli, abych šel do nemocnice. Pamatuji se, že jsem při nástupu do autobusu či u pokladny vlaku na nádraží nemohl ani říct, kam chci jízdenku. Za to ale mi nohy fungovaly normálně, tedy pohyb nebyl ochrnut a já jezdil dokonce často na kole až z Nezdic do Sušice, kvůli spojení.

Nevím, jak jsem to mohl v tom stavu dokázat cestou jsem se modlil růženec.

69 Léčení ve Vyšším Brodě

Bylo to nějak před Vánoci. Já nechtěl přestat učit, bál jsem se že budu muset s učitelováním končit.

V té době naše Maruš chodila s chlapcem, který měl kamaráda lékaře jménem Vlčka. V té době léčil v sanatoriu či léčebně plicních nemocí ve Vyšším Brodě. Namluvili mi, že si mne vezme do té ozdravovny jen na vánoční svátky. Tak jsem se ocitl ve Vyšším Brodě. Tam viděl, že je to vážné. Ztratil jsem téměř úplně řeč i to polykání. Ale pomohli mi. Začal jsem se znovu učit číst. Dali mi slabikář a jednotlivá písmena jsem začal vyslovovat. Nevím ale proč se potom krátce asi 3 neděle po vánocích rozhodlo, abych mohl jít znovu učit. Už jsem začal souvisle mluvit a i lépe jíst. Začala tam na mne brát nějaká tam sestra a manželka se to asi dozvěděla. To ale nevím. Já byl rád, že mi dal Bůh znovu sílu mluvit atd.

Pan doktor najednou řekl, že bych to mohl znovu už zkusit učit a snažil se hodně a hodně mluvit.

Teď po létech ale lékaři ve stáří mi tvrdí, že to nebyla mozková příhoda, protože mne to postihlo pak ještě jednou, už nevím kdy a pak hlavně mne postihla ve stáří Myastenie. Příznaky byly podobné a také mysleli v nemocnici v Domažlicích i Klatovech, že jde opět o mozkovou příhodu. Ale v Plzni poznali, že jde o těžší nemoc z tzv. myastenii, kterou mám již nevléčitelně, ale i tu mi dává Bůh překonávat.

Znovu nastupuji učit v Nezdicích

Jenže na škol. odboru už věděli, že jsem byl dost nemocen a že mne ta řeč ještě trochu zlobí.

Vzpomínám si na to, jak to bylo tenkrát složité, kdy jsem těžko mluvil. Bylo tenkrát jako vždy velká oslava VŘSR říjnové komun. revoluce. Já vždy na všech školách měl pěvecký kroužek. I když jsem těžko i zpíval, tak jsem dokázal zpěvy a básně a scénky nacvičit. Zajímavé bylo, že zpívat šlo snáze než mluvit, jakoby to bylo v mozku z jiného centra.

Měl jsem mít slavnostní zahajovací řeč a říci jsem jim nechtěl, co se mnou je a tak si vzpomínám, jak jsem to řekl jen krátce a pověřil úvodem větší dívenku které jsem to napsal a oni nepochopili co se děje.

70 Důchodový věk, 60 roků

nastal, ale mně se nechtělo přestat učit. V Nezdicích se mi líbilo. Myslím, že to byla má nejmilejší učitelská štace. S lidmi i dětmi jsem vycházel, měl jsem své zkušenosti, příroda zde byla má rodně Šumavská.

Občas jsem si vyšel do lesů na houby. Kus dál za školou byl lom na krásný bílý kámen, ticho lesů.....

Konec učitelování

ale jednou přijít musel. Po odeznění nemoci jsem normálně učil, konečně jsem pochopil, že si musím hlídat tlak. Ještě rok po 60 jsem přesluhoval.

A náhle to vzalo konec, do Nezdic se přistěhovala učitelka odněkud z Jižních Čech. Její manžel tam totiž sehnal nějaké pro něj výhodné zaměstnání v místním JZD a také si tam koupili baráček. Tím se ptala na okrese, nemají li pro ní místo. Jméno té p. učitelky mi teď vypadá (jako Vlasatá). Ze škol. odboru tedy za mnou přišel Koudelka, jestli nechci již končit a odejít do důchodu, že potřebují tu učitelku zaměstnat. Zatím jí zaměstnali ve Strašíně v devítiletce, ale ona byla mazaná a cítila, že už musím brzdy odejít. Prostě jsem se dlouho nezdráhal a souhlasil. Nakonec míst v důchodu bylo i v Již. Čechách kromě kantořiny dost. Můj nábytek postel, stůl další drobnosti jsme s Toníkem snadno na vleku odstěhovali a tedy o prázdninách jsem skončil s kantořinou. Díky Bohu za všechna ta léta, kdy mne Bůh sílil a úskalími provázel.

Vždy jsem se modlil: Člověk slabý nic nezmůže, jestli P. Bůh nepomůže. Pane Bože pomáhej, k práci, ke studiu, k učení mi dej. Tak mne to naučila zbožná zlatá maminka.

Hledal jsem různá důchodová zaměstnání

V několika továrnách jsem nastoupil jako noční hlídač (např. Hardtmuntka a další). Na Jatkách v Budějovicích jsem byl asi 14 dní. Výhoda byla fasování dostatek masa ale v noci to nešlo spát, stálý provoz.

Podobně v mlékárnách.

Naše hospodářství doma bylo stále stejné. Nedokázal jsem se z toho vymanit i když dnes vidím, že to byla neúnosné. Ale snažili jsme se s Máňou, abychom finančně zvládli rodinu a studia dětí. Stále jsme chovali králíků hodně, slepice a u Jelínků ovce.

Největší zátěž byly ty ovce. U Janouchů i dále u Jelínků jsem musel budovat různé kolny na seno. Nebyly ani vzhledné ale bez nich nešlo. Nejhorší bylo posekat kosou celé ty nevyhnojené zahrady. Oddělal jsem si srdce, nohy, zdraví.

71 Práce na vodojemu na Bukovci

Nabídl mi to Ing. Bulka, že bychom tam mohli spolu. Bylo to skutečně nepohodlnější zaměstnání, jaké jsem kdy měl. Měli jsme jen na starosti hlídat elektrický velín, který šel automaticky a téměř bezporuchově.

Pochopitelně byla i manuální práce i zodpovědnost, aby se neporouchalo čerpadlo a hlavně, aby byla ve všech vodojemech, kam jsme vodu tlačili dostatek vody.

Když vznikly nějaké větší problémy ve velíně, který byl pod slaboproudem, tak jsme zavolali elektrikáře z Plavské přehrady pod kterou spadala i Římovská přehrada. Byl jsem tam několik roků. Dokonce Bulka vymyslel i další věc, že jsme při tom zastali i být hlídači v drůbežárně v Plavnici.

72 Hlídačem v drůbežárně v Plavnici

Ani si již nedokáží dnes srovnat, jak jsme to mohli s Ing. Bulkou všechno zastat. myslím, že jsme hlídali vždy, když jsme měli na Bukovci po noční volno.

Dalo se to hlavně proto, že i na Bukovci i v drůbežárně jsme tam vlastně v noci téměř normálně spali. Jen jsme obešli rajon a zapsali stav. Při odchytu jsme měli nárok na kuřata.

73 Konec mých civilních zaměstnání. Sametová revoluce.

Nastala tedy životně i celostátně důležitá politická změna. Komunismus konečně padnul. Tím nastaly i různé hospodářské změny. Na Bukovci nové vedení předělalo velín na ovládaný z Plava. Do té doby jsme čerpadlo ovládali radarovými vlnami. Obsluhu na Bukovci už pak nebylo třeba a tak nás propustili.

Mně to nevadilo, protože já hned na to jsem se stal jáhnem budějovické diecéze.

Sametová revoluce. Vzpomínám si, jak jsem se to dozvěděl, že v Praze nastává revoluce a vyzvali lidi, do Budějovic na náměstí, že jsem tam po noční jel, i když v Újezdě se ještě nic nedělo. Myslím, že jsem tam z kašny Samsona nějakou krátkou větu o náboženské svobodě řekl. Někaká církev, nevím která také tak promluvila, ale už tenkrát jsem viděl, jak mladí kluci, kteří stáli vedle mne řekli, že oni nevěří. Řekl jsem jim, že to teď nevádí, ale svobodu, že chceme všichni.

Přišli k nám domů dva mládenci, a chtěli, aby Maruna naše se zapojila do tehdy vznikajícího už asi Občanského fóra. Já jim ale řekl, že nevím o co jde, že mám strach, aby jí nevyhodili ze školy, do které jsem jí těžko dostával. Takže odešli a do politiky se nezapojila. Ještě to bylo nejasné.

74 Pád komunismu

Stalo se něco, co málokde tak vždy očekávali.

Že to jednou praskne, to jsme se všichni těšili, ale že to bude ještě za našeho života, to bylo něco, za co bychom měli být Bohu vděční. Události kolem svatořečení sv. Anežky české byly také zajímavé. Já jsem se snažil zapojit do Občanského fóra a za Lidovou stranu.

Ale ve školství jsem viděl mnoho, problémů. Učitelé komunisté se snažili všemožně všechno brzdit. Viděl jsem např. jak v Třeboníně moje nástupkyně uč. Nováčková a ta druhá = ředitelka změnu politiky neradi chápali.

A tak to bylo i na okrese. V Újezdě jsem na schůzích několikrát promluvil, abychom se nebáli, ale přesto se to vyvíjelo velmi křečovitě. Já se ale politice přímo věnovat nechtěl. U mne byl Bůh nade vším. Další rozbor tedy zde dělat nebudu. Můj bratr Josef se stal hned po revoluci jáhnem pro Vyšší Brod.

U mne to bylo trochu složitější, protože možná i kněží nevěděli, co ve mně je. Věděli, že jsem byl ředitelem škol a nevěděli tedy, zda jsem byl třeba i ve straně. Rozhodl jsem se tedy po čase až v r. 92, že požádám abych se stal jáhnem.

75 Jáhnem

Mou žádost podpořil tehdy hlavně gener, vikář Václ. Dvořák, s nímž jsme se znali ze semináře.

K vůli předpisům jsem se podvolil navštěvovat asi půl roku theologickou fakultu v Č. Budějovicích a udělat zkoušky. Pak asi p. biskup Liška povolil mne posvětit na jáhna. Svěcení bylo slavnostní v kostele v K. Újezdě.

Farářem tam tehdy byl P. Lochman. Po vysvěcení jsem dostal hned velmi důležité místo, jáhnem a kaplanem při katedrále v Čes. Budějovicích. Děkanem byl P. Lála a se mnou tam působili P. Kulhánek, P. Wirt, pak jeden páter zvěrolékař. Úřadoval jsem na děkanství vedle Černé věže. Pohřbívali jsme, křtili, oddávali a já přísluhoval při mši svatých, např. při zpívané latinské mši svaté.

Malý osudový zádrhel

Když jsem pohřbíval v krematoriu asi teprve po třetí, stalo se toto: Já ještě nevěděl jaká jsou při kremaci předepsané obřady. A nadto se časově nějak čas zadrhl. Vedení kremace mne žádalo: Hodně to zkrátte.

Nevěděl jsem ani koho pohřbívám. A víte koho jsem pohřbíval, Pana Prokeše, bývalého inspektora učňovského. školství, velikého komunistu, jenže byl vlastně mým příbuzným, protože to byl otec Jirky Prokešů z Nesměně. A ani jsem nevěděl, že je to vlastně můj příbuzný z Nesměně, otec Jirky Prokeše atd. Jenže tento nebožtík, který přede mnou ležel v rakvi se mnou na vojně vojančil a protože měl nižší hodnost musel mne poslouchat. To nemohl unést. Udal mne, že chodím do kostela a po skončení vojny, když ještě ale vládl komunismus mne degradovali z důstojníka na vojína.

Mě to bylo jedno. Ale mlýny Boží zamlely a já ho nyní pohřbíval. Díval jsem se často na hodinky. Sál byl plný učitelstva. A já také řekl větu: Při smrti je málo platná fráze: Čest jeho práci.

A tak po obřadu přišli za mnou vnukové zemřelého: Jak to, že pohřbívá učitel, když jsme objednali kněze a jak to, že mluvil s nějakým Kristusovi a neocenil zásluhy soudr. inspektora. Já ovšem vím, jaké zásluhy měl. Ztěžovali si dokonce u biskupa. Tím se stalo, že biskup Liška na mne hleděl s jakousi obavou.

Ale na věc se zapomenulo. Já ale jsem byl roztrpčen a chtěl jsem jáhenství nechat. Ale přemluvil mne P. Vlasta Kročil.

Jáhnem v Rudolfově

Kromě kaplanování při katedrále mi zařídil spolu s novosvěceným P. Zd. Marešem, že jsem byl jáhnem v Rudolfově a pro Dobrou Vodu a Libnič. Úřadoval jsem na faře v Rudolfově po P. Sobíškovi.

Přípravy na křest a křty, pohřby, svatby atd.

Dojížděl jsem tam z domova v Kam. Újezdě.

V jáhenské práci jsem se tam velice zaběhl a dodnes věřící mi odtud píší. Bůh však mé kroky vedl ještě k dalším milostem. I přes další bolestné události.

76 Smrt mé manželky

Nedá se slovy vypsat můj bol nad ztrátou tak milované bytosti, tak obdivuhodných vlastností a statečností. Snášela se mnou všechno to, co jsem dosud prožil.

A nyní mne opustila a nedá se docenit jak vlastně i tou svou smrtí mi pomohla, že jsem se mohl stát knězem. Ona to věděla, jak jsem po tom toužil, i když se to zdálo lidsky nemožné. Díky Ti Maruško !! Bůh Té odměň. Já už nemohu. Do vykopaného hrobu jsem si večer lehnul, aby to nikdo neviděl a ležel bych tam s Tebou. Stejně to jednou bude !!!

Smrt nastala u ní 5. ledna 1995. Bylo jí teprve 66 roků. Příčina asi hlavně cukrovka, dědičná po mamince z Nesměně a nastala mozková mdloba, padla a srdce tak vzácně se zastavilo. Byl jsem ten den celý den v Rudolfově. Přijel jsem domů kolem 5 hod. odpoledne.

Byla již venku tma. A na zemi vpravo v zadním pokoji pod oknem při ulici ležela mrtvá, ještě teplé tělo.

Běžela asi k oknu, aby zavolala pomoc, nebo mířila k posteli si lehnout. Líbal jsem jí ale nic platno. Zavolal jsem ohledajícího lékaře a poprosil ho, aby mi jí nechal do rána ještě doma. Ležel jsem s ní normálně celou noc na manželské posteli. Dokonce jsem i normálně usnul. Ráno nám ji odvezli.

Ještě hned večer jsem zatelefonoval dětem. Všichni okamžitě přijeli.

77 Má žádost o vysvěcení na kněze

Až po čase jsem si uvědomil, tu skutečnost i když bolestnou, že bych mohl zažádat o vysvěcení na kněze, když mi manželka zemřela. Přednesl jsem to svému nadřízenému knězi P. Marešovi. Všichni kolem se tvářili nejistě, ale když jsem to opakoval, dovolili mi žádost napsat. Nikdo však příliš velké přímluvy neprojevil.

Pan biskup Liška začal vyhledávat právnické klíčky, protože se cítil právník. Např. , že se musí zachovat nějaká delší doba, zda člověk, který je zvyklý na manželku je už schopen zachovávat celibát. Odkládal několikrát rozhodnutí. Rozhodl jsem se tedy napsat p. biskupovi plzeňskému Radkovskému s žádostí o vysvěcení.

Tím se z toho p. biskup Liška vykroutil a dal mi povolení k přestupu do plzeňské diecéze s možností vysvěcení. Nevěděl jsem, do které farnosti mne na plzeňsku dají. Až pro mne přijel P. Soukup, který v Kolovči prozatím mě vypomáhal zastupovat. Přivezl mne do Kolovče, kam se mohu již nastěhovat a kde budu za krátko vysvěcen. Koloveč byla totiž neobsazena, protože odtud odvolali P. Goldschmida do Švihova. Neměl jsem tušení co se tu přede mnou dělo. Fara byla úplně prázdná.

Holé zdi, jen několik kusů věcí (kamna, elektr. sporák). Já si v Budějovicích nakoupil v bazaru nějaké skříně a z Újezda se sem odstěhoval. Postupně jsem nábytek doplňoval. Dnes je fara plná.

78 Slavnost mého vysvěcení v Kolovči

Pro Koloveč to byla nečekaná změna. Nový kněz.

Pan biskup Radovský se rozhodl mne vysvětit nikoli v katedrále, jak se to obvykle děje, ale přímo v Kolovči. Měl asi na to svůj názor a důvody. Kostel byl naplněn, zpíval staňkovský sbor. Já z hloubi duše jsem pokorně a s vděčností Bohu přijal svěcení dne 19. května 1996.

V neděli nato jsem pak měl již sám první svou mši svatou. K farnosti Koloveč jsem se stal i administrátorem filiálních kostelů a tehdy ještě farností: Úboč, Lštění, Blížejev a filiálek: Hradiště a Srstice.

Měl jsem své auto trabanta, a tak jsem jezdil v neděli do Blížejeva a Lštění a v sobotu do Úboče.

Byl jsem celkem zdravý, takže jsem to zastával normálně.

79 Různé pastorační aktivity a opravy

Do práce kněžské i farářské jsem se pustil s plnou chutí a snahou být pro Pána Boha záslužným knězem. Něco se dařilo, mnohé narazilo na vlažnost a náboženskou zaostalost kolovečských farníků. Jen poměrně několik je zde obětavých a hlouběji věřících.

Ze začátku jsem pracoval i s mládeží, ale přihlášených na náboženství bylo vždy velmi málo. Učil jsem čas ve škole, pak na faře. V roce 2005 ale už nikdo.

Byly zde zvykem jedině slavné pohřby s kapelou, průvodem, ale i ty dnes mizí. Svateb velmi málo, Křtů trochu víc ale křtem to u nich končí. Prostě vlažnost.

Uspořádal jsem pro mládež misie. Na čas to trošinku pomohlo, ale odstěhovaly se děti, které ministrovaly.

Také se podařilo jeden rok 10 větších mladých biřmovat. V kostele zde bývá v neděli tak maximálně 50 věřících. Mnozí z okolních vesnic. V Hradišti tak 15, ve Lštění 10, v Úbočí 6.

Kostely jsem se snažil opravovat. Mnoho jsem dělal někdy i osobně sám, protože zedničit umím.

Kolovečský kostel novou krytinu, vymalován uvnitř i vně, ve Lštění obilena věž, Úboč. opravy uvnitř i vně. Srbice nová krytina a úprava uvnitř. Po opravě jsme tam pozvali i p. biskupa. Jenže v Srbicích věřící téměř žádní. Jen z okolí. Bylo to mnoho každoročně vynaložit úsilí, aby kostely vyhlížely důstojně. Finančních podpor ale málo. Spisy farnosti dát do pořádku nebylo vůbec jednoduché. Doplnil jsem kroniky o doklady.

Prostě materiální vybavení se mi podařilo zvládnout, ale duchovní pokrok u věřících už méně.

80 Stáří a nemoce se hlásí

Nemoci obvykle přichází nečekaně. Můj život byl velmi vypjatý. Nešetřil jsem sil ani po svém vysvěcení. Jenže už 3 roky po vysvěcení mne začaly pronásledovat četné nemoci, snad z nešetření se. Hlavní zásadní nemoc mne zasáhla v r. 95, kdy mi bylo 60 let. Byla to nemoc, která je vlastně už do smrti, je nevyléčitelná a sice myasténie gravis, tj. ochrnutí nervosvalových plotének.

Lékaři v Domažlicích i Klatovech se zprvu domnívali, že jde o mozkovou příhodu. Ztratil jsem řeč, polykání až dech. Nemoc téměř ve smrtelném stavu rozpoznal až primář plzeňského nervového oddělení prof. Dr. Ambler.

Téměř už z bezvědomí mne přivedl cizími léky k životu. Naučil jsem se znovu mluvit atd. Ale celý život již musím chodit na kontroly. Při operacích mne nesmí uspávat.

Další podobně hrozná nemoc mne potkala za 5 let. Tehdy jsem vypomáhal v adventu v Bělé jako zpovědník a kněz při duchovní obnově. Zpět při cestě autem mne zastihla už za tmy veliká sněhová vánice. Abych viděl, kudy jedu pootevřel jsem si okno, a tak jsem do hlavy nachytil nachlazením nemoc pásový opar do levé tváře a trojklaného nervu. Jenže v horečkách jsem následující neděli měl v Úboči mši svatou při oslavách výročí obce a sjezdu rodáků. Nemoc jsem přešel. V Plzni mne sice vyléčili, ale viry zničili nerv tak, že už po celý život, nyní již 7 let, budu mít bolesti tzv. postherpetické. Kdybych nebral protibolestivé omamné léky, tak bych nevydržel.

Další nemoci byly: vyoperování žlučníku, 3x operace kýl pupečních a tříselných (naposledy

loni v 80 letech).

V 78 letech jsem měl těžkou autohavárii mnou nezaviněnou: Stehno kost 2x prasklou, 5 žeber, 1 obratel zhmožděnou. Zázračně jsem z toho vyvázl ale vznikla angina pectoris z pohmožděnin kolem hrudi.

Začalo zlobit srdce natolik, že mi museli dát kardiostimulátor čili budíka. Bolesti trojklanného nervu se snažili mi odstranit v Praze gama nožem. Ale pomohlo to jen na čas. Jeden čas vypověděli i klouby, svaly a nohy.

Už jsem se téměř odstěhoval domů do Kam. Újezda, ale zase díky Bohu jsem se z toho dostal.

Když mne tam tehdy vyšetřovala lékařka v nemocnici v Č. Budějovicích a viděla na mém záznamním listu dva sloupce nemocí, tak povídá: Člověče, tolik nemocí na jednom listě jsem ještě neviděla.

Vy tu máte 1 sloupec nejtěžších nemocí kolem 10 a druhý sloupec dalších nemocí. Jak je to možné, že ještě žijete? A tady musím říci, že žiji s pomocí Boží a lékařů. Sloužím Bohu další léta. Prosím až žebrám ještě v nějaký ten rok života v kněžské službě. To píše v létech, kdy už za nějaký měsíc mi bude 82 roků. Dej mi Pane, abych např. přetrpěl ještě ty bolesti trojklanného nervu, což mne stále sužuje, s nimiž se mi těžko pracuje.

81 Zhodnocení kněžského působení v Kolovči

Touto statí zatím končím svůj životopis této doby.

Je tedy rok 2007. Jsem knězem což bylo mým vroucím přáním již z jinošských let. Jsem v současnosti farářem farnosti Koloveč. Spadají pod ní filiální kostely: Lštěň, Úboč, Hradiště, Srbice. Tyto filiální kostely byly původně farnosti, ale pro nedostatek tam věřících rozhodlo biskupství v celé diecézi jim titul farnosti odebrat. Svého času jsem měl i Blížejev.

Pro nemoce a stáří jsem žádal v poslední době, aby mi byla odebrána Úboč, že mi stačí na stáří Koloveč, ale biskupství a vikář nechtějí. Takže jen pomohli, že mne v Úboči sloužením mší svatých zastupuje P. Vodička ze Staňkova. Ale „in materialibus“ se musím o Úboč starat dál. To všechno již ale není důležité podrobněji rozvádět v mém životopisu, protože to je spíše věc organizační. Snad jsem jako kněz zde udělal – zase jen s pomocí Boží – potřebnou službu církvi a Bohu. Když jsem sem nastoupil, byla zde situace z náboženského hlediska neutěšená. Můj předchůdce P. Goldschmid byl jistě také zbožný kněz, ale měl svou zvláštní prý povahu či nemoc.

Hlavně asi uzavřenost. Báł se asi lidí z předchozího režimu. A tím si na něj ztěžovali i věřící a byl tedy přeložen do Švihova. Ale ani tam nějak neobstál a žije dnes a částečně i působí v Horázdovicích u své sestry. Před ním tady byl zase P. Horák. Mladý, oblíbený, ale přivezl si mladou kuchařku a skončilo to tak, že se s ní oženil. Toto všechno divně záporně ovlivnilo náboženskou vlašnost. I dřívější kněží kromě P. Sřelečka působili k jen tradičně pojatému křesťanství.

Já dělám co mohu, snad jsem nic nepokazil, ale závrtné zlepšení náboženských poměrů zde jsem nedokázal.

Kostely mám všechny opravené, mše svaté pravidelné, jen mládež ubyla a chybí tím naděje na vzkvétající farnost. Prosím Boha, aby dal své požehnání !!!

82 Zamyšlení nad životem

Dopředu nevidím. Dnes uzavírám prozatím zápisky tj. v roce 2007. To, co jsem požil bylo pestré i složité. Jistě osudy lidské bývají různé. Někdo řekne, že to přináší doba, jakýsi slepý osud.

Já však s určitostí vím, že nad každým osudem bdí Bůh, nejvyšší dobrotivý. Mnohokrát jsem

byl na rozcestí. Kam nasměrovat kroky mi určitě pomohly dvě věci: Jednak to byly zásady, které mi dala výchova rodičů a pak to byla modlitba pomoc Boží a pomoc Matky Dobré rady, jak se nazývá P. Marie. Čili otčenáše a Zdrávasy.

Bylo to v dětských létech, v létech studentských i v bouřích mládí a dospívání, pak v zaměstnáních, v problémech rodinného života čili při výchově dětí atd.

Vzpomínám si, jak jsem býval nesmělý kluk. Jiní kluci se vysmívali, že nesportuji, že chodím rád do kostela ... Jako student u Petřínů jsem velmi rád se uchyloval do kostela před svatostánek, nebo před sochu svatého Antonína a prosil o radu, a pomoc. Nebyl jsem nějak vynikající ani ve studiích. Vždyť rodiče byli prostí pracující. Ale maminka mi dala víru v Boha to bylo daleko víc. Strašně rád jsem pracoval, chodil s tatínkem do lesa, do přírody. Vážil jsem si všeho.

Přišly různé politické doby. Nerozuměl jsem vysoké politice ale víra mi dala vždy nadhled nad každou situací. Také se mi vždy nepodařilo to, co a jak jsem si to já namaloval, ale Bůh mne nasměroval jistě nejlépe.

Také jsem asi lecos někdy zbabral, tím že jsem třeba i zhřešil či chyboval. Např. v semináři jsem se stále rozhodoval zda být knězem nebo milovat děvčata. Nebo jako učitel jsem tenkrát nebyl dost opatrný přes zlobou a rafinovanost komunistů. Ale i ty mé neprozíravosti dokázal Bůh zase vyřešit, abych i v tak někdy zdánlivě neřešitelných situacích vyvázl.

Nikdy jsem se nemodlil zbytečně i když se to někdy zdálo ztracené a beznadějně. takže Bohu díky za všechno. Rodiče byli obyčejní lidé, ale dali mi dobrý příklad, pracovitost, zbožnost, víru a tedy všechno to nejdůležitější. Jistě vliv měli i další vychovatelé tj. kněží třeba v klášteře u Petřínů nebo v kněžském semináři při studiu theologie.

Učitelská léta mi dala náhled do duší dětí, do problémů tehdejší často materialistické společnosti.

Velmi cenný a veliký dík patří manželce, která dokázala dát naší rodině i dětem lásku a snášet ty často těžké chvíle a doby. Díky všem.

83 Přehled o mých nemocech

Přehled o mých nemocech, které jsem v životě absolvoval a které pochopitelně komplikovaly život můj i rodiny. Nešlo o nemoce dědičné.

Naopak se domnívám, že po tatínkovi jsem byl dobrý Šumavan, po mamince i tatínkovi vyrostlý ve vesnickém chudém a zdravém prostředí. Nemoce mi přinesl život a někdy i má jednostranná práce, neopatrnost.

nar: 1925 V dětství celkem zdrav – ač v chudobě, někdy až podvýživě. Pomohl život v internátě v Č. Budějovicích. Tam jsem se rozjedl, dospěl v jinocha.

V 35 letech po skončení vojny – kolika ledvin. Bylo to následkem prochlazení při armádních cvičeních tzv. Varšavské smlouvy, kdy jsem velel dělostřeleckému praporu. Když jsem se vrátil po vojně k peřinám, koliky se třikrát opakovaly.

V 50 letech operace slepého střeva ve Vyškově také z nachlazení.

V 50-60 letech 2x mozková příhoda z vysokého tlaku. Nikdy jsem si totiž nehlídal krev, tlak. Ochrnul jsem na řeč, polykání. Snad to byl již prý začátek pozdější mé nemoci myastenien gravis.

Léčení v zotavovně ve Vyšším Brodě. Byl to ale začátek toho, že jsem musel kvůli ochrnutí řeči uvažovat o odchodu do důchodu.

Musím tedy poděkovat Bohu, že jsem vlastně všechny trable učitelského života nestonal. Až

když jsem měl po 60 roce života odejít do důchodu, začal se věk a nemoce hlásit.

V 70 letech života jsem byl vysvěcen na kněze.

Po 4 letech v 74 roce života se přihlásila Myastenie. Bylo to tehdy tak silné, že všichni předpovídali smrt. Ale díky Bohu jsem vyvázl. Je to sice nemoc těžká = gravis, nevyléčitelná, ale pod kontrolou jsem se v plzeňské nemocnici natrvalo vyléčil a pracuji dál.

Je to ochrnutí nervosvalových plotének s poruchou imunity. Beru léky. Projevilo se to ztrátou řeči, polykání a dýchání. Několikrát jsem byl na hranici udušení. Pomohl prof. Dr. Ambler za pomoci francouzskoholandského léku velmi drahého. Postupně nemoc ustoupila do snesitelné podoby. Při operacích mne nesmí uspávat.

V 75 letech jsem chytil zase z nachlazení pásový opar levé strany hlavy trojklaného nervu.

Nachlazení s virem jsem chytil při cestě autem za sněhové vánice, když jsem byl zpovídat v Bělé pod Radbuzou a při bohoslužbách v Úbočí při oslavách 750 let obce atd. Přechodil jsem to a tehdy to ještě neuměli léčit (proti virům) jako dnes. Následky mi zůstaly viditelné na čele a celoživotní bolesti nervu.

Zkusím s tím velmi, bez omamných léků bych to nevydržel (neurantin, exycontin). Snažím se pracovat dál. Lékaři tomu říkají: postherpetické bolesti. Prý s tím nemohou pomoci a musím prý vydržet do smrti.

V 76 roce věku (=1998) operace kýly tříselné a pupeční

V 76 letech také operace a odnětí tlučnicku

V 77 let opět operace kýly pupeční

V 77 letech (r 2003) se hlásí problémy srdeční = arytmie, tlak, voda v osrdečníku, ucpaná tříselní tepna ...

V 78 letech (r 2003) autohavárii – 5 zlomených žeber, 1x zlom hlavní střední prsní kost.

Vjel mi do cesty nákladřák, řidič dostal 2 r. podmínku, ale následky jsou pro mne, pro srdce trvalá ...

V 78 letech – ostruha chodidla, ozařování ...

V 78 letech operace trojklaného nervu gama nožem, ozářením = v Praze Na Homolce

V roce 78 (=r 2004) léčení srdce v Č. Budějovicích, fibrilace síní, ředění krve ...

V letech 79 živ = r. 2004 – bušení srdce (Domažlice nem.) V Plzni zavedení kardiostimulátoru = budík.

Do 30.7. 2004 doléčení v K. Újezdě.

Zdalo se, že již v kněžské činnosti již nebudu moci pokračovat. Chodil jsem velmi těžko o 2 berlích. Snažil jsem se prací, plním rozcvičovat a stalo se nemožné: Rozchodil jsem se a vrátil jsem se do Kolovče a začal znovu zastávat své farnosti a kostely.

80 let života jsem oslavil již v obstojném zdraví.

V 81 letech r. 2006 jsem ještě podstoupil operaci tříselný kýly.

V r. 2007 mi zůstává nevyléčitelná myastenie a hlavně postherpetické bolesti trojklaného nervu. Dej Bože, abych mohl ještě trochu zastávat kněžskou službu. Když jsem byl vysvěcen, prosil jsem o 10 let, nyní škemrám ještě o dalších 5 let.

Budiž jméno Páně pochváleno a díky Bohu, ale děj se vůle Boží.